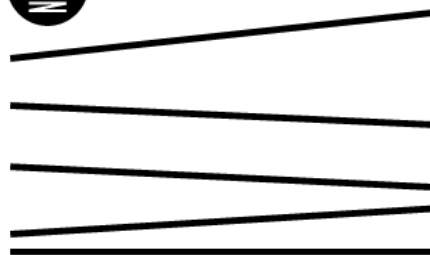

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Euphrosyne.

Vol. 6

København, 1796-1803

12 bd. :

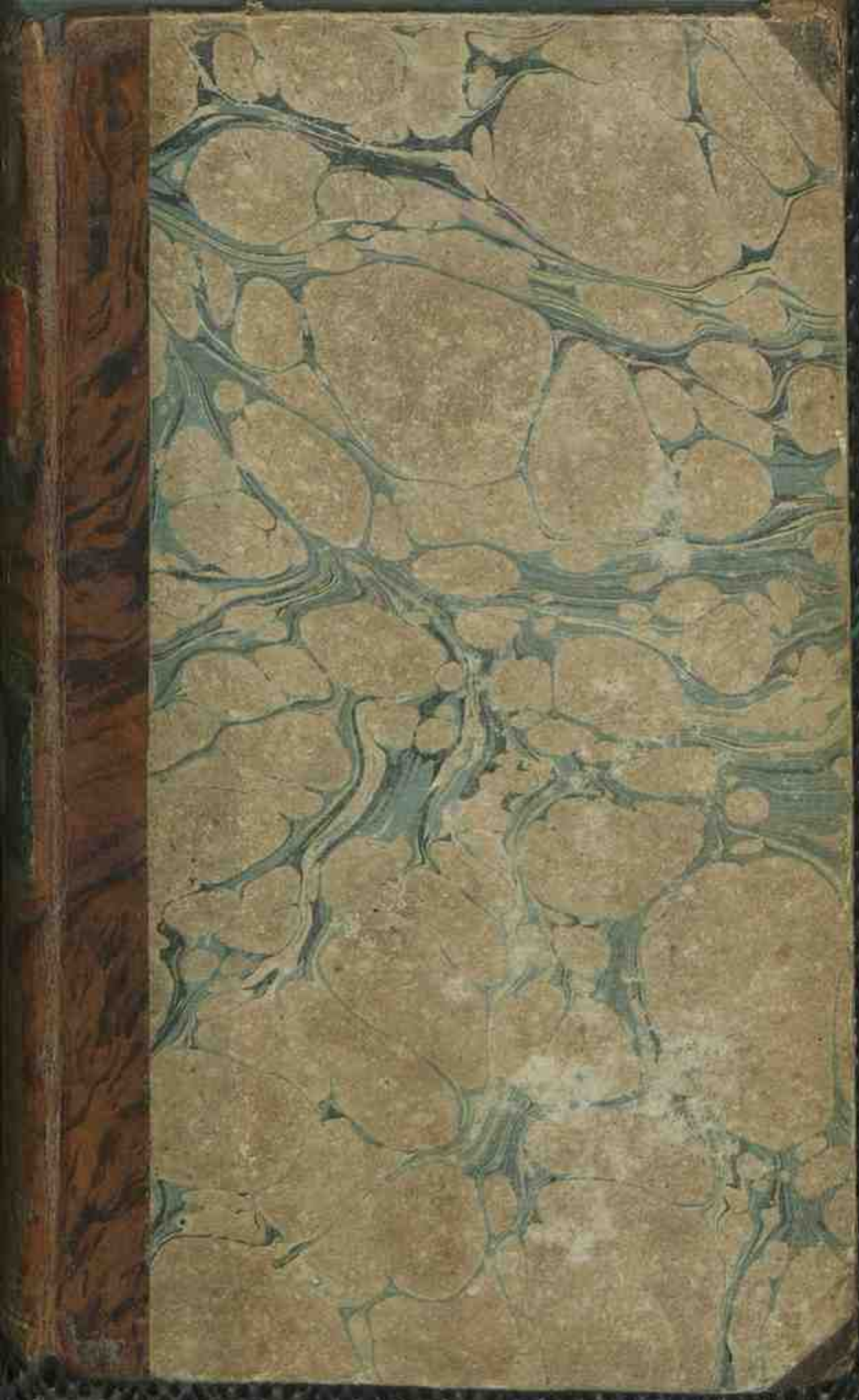
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

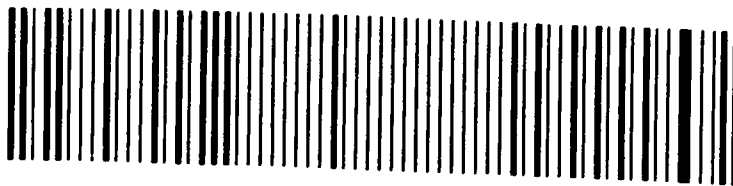
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

57, - 8.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

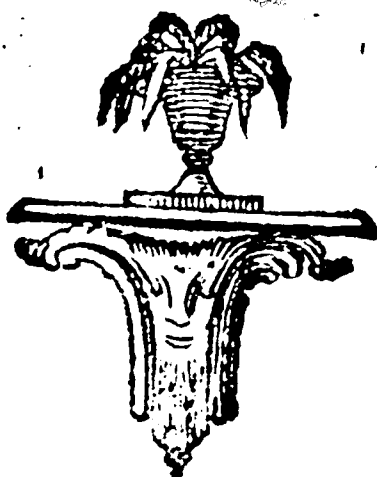
1 1 57 0 8 00049 8

+Rox

Euphrosyne.

Sjette Bind.

Kjøbenhavn, 1798.

Trykt paa H. Eolding's Forlag.

In d h o l d.

	Side
Om Fruentimmer af Weiß, oversat af Fransk.	1
Om Frue de Lambert.	= = 15
Mine Ønsker i en eensom Stund, af Mariane Ehrmann. Overs.	= = 19
De to Søstre, af J. G. Sahl. Overs. af Tydsk	23
Pyrenæernes Hyrdefolk af Frue Genlig	28
Årsager til Tyrkernes Delicatesse i Henseende til Qvindefjønnet.	= = 44
Om Fruentimmerpynt. Oversat af Svensk.	46
Qvindelist.	= = 48
Philosophen over Venskab og Kjerlighed.	51
Lil mit Ideal af F. r.	= = 62
Historiske Anekdoter om Dronning Elisabeth.	66

Mission

Missionen i Trankebar, af Doro Carro. Overs. af Lydst.	=	=	71
Kierlighed for Kierlighed, (sluttet).			129
Ydda von Tofenburg, eller Skinsygens Magt, af A. Lafontaine.	=	=	255

Om Fruentimmer.

Af Weiss *).

Der er mere Forskjel imellem de to Røn i Henseende til Sjæl end i Henseende til Legeme: det sidste Udvoortes er tildeels Billedet derpaa.
Fru.

*) Denne Hogs Menneskesjænder er for nærværende Tid i Paris, som den schweizeriske Kanton Berns Gesandt. Om hans Fortjenester af Fædrelandet kan læses Iris og Hebe Juli S. 5 f. Skriftet — hvoraf dette og flere Stykker i Euphrosyne og et i Samleren ere tagne — hedder: Principes philosophiques, politiques et moraux, hvoraf tredje Udgave, i tre Bind, er trykt i Genf 1789.

Fruentimmernes Sjæle, ligesom deres Legeme, mindre end vor, mere ustadig og mere skrøbelig i sin Skjønhed; mindre kraftfuld i sine Anspændelser, mindre bestemt i sine Bevægelser, mindre bestandig i sine Drifter; men mere smtflende, mere levende, lettere, blidere: altsammen imidlertid med mange Undtagelser.

De have i Almindelighed flere Behageligheder, færre Dyder; mere Vid, mindre Fornuft; flere Feil, færre Laster, og deres Laster selv bære Præget af deres Svaghed. Den er det, som frembringer hine smaa Had, hine smaa Medbeilexier, hine Ginter uden Ende, hine Nykker uden Bevæggrund, hin ubesindige Nysgjerrighed, den lille Grad af Næiagtighed i deres Betretninger, det Smahedsvæsen i de Omstændigheder der angaae dem, og end mere i deres Bedømmelse og i deres Dagtaelse, som hænge sig mere til Skabningen end til Sjælen, til Snillet end til Følelsen, til Svagheder end til Forbrydelser, og til Ord end til Ting. Det er almindeligt, at see dem i Strid med sig selv. De ere gjerrige uden Husholderskhed, knibte uden Rydfe.

Kndskhed, andægtige uden Belgsjorenhed, og gudfrygtige uden Eftertanke. Bortfjernede fra vigtige Forretninger give de sig Mine af at foragte dem, og behandle enhver Smaating med Betydelighed. Deres Herredømme har tildeels samme Grundvold som Despoternes og de falske Præsters, der ikkun regjere ved at forfalske Lyset og sundtse Kraftfylden.

Tal om en Natkappe, de faae Liv: handle om Statens Vel, de hendaane. Dette Letfind og denne Forsængelighed, der ere dem egne, ere en Skadesløsholdelse, som Naturen forunder dem: de ere dem i Stedet for Philosophie, da de gjøre deres Lidelser mindre bestandige, deres Fornoielser lettere, og bedøve dem over Afhængigheden af et saa ufuldkomment Væsens Myndighed og Nykker, som deres Overhoveds. Selv deres Sorg afviger fra Mændenes. Deres har mere Lidelse ved sig, Mændenes Uvillie: deres Banghed bøier sig under Ulykkerne, Mændenes Stolthed sætter sig op imod dem: de trøste sig ved Klage; og naar en samlet Kummer truer Mand, udgyder deres sig i husvalende Taarer.

Der ere Sandheder af en vis Klasse, for hvilke dem synes at mangle næsten aldeles den moralske Følelse, der fatter dem. Næiede med at bedømme Virkningerne opstige de sjelden til Aarsagerne. Paa saa mange tusende Damer, som uafsladeligen see sig i Speilet, er der kanskee ikke to, som nogensinde have tænkt over den forunderlige Mechanisme, der lader see i Glasset, hvad ikke er der, og tilbagekaster i Inderbildningskraften Former og Træk, som den uden hin Hjælp ikke skulde kunne bemærke.

Det er mærkeligt, at i Sværmen af deres videnskabelige Frembringelser har aldrig nogen naaet til at skrive et Værk af dyb Tænkning, da derimod Mændene saa ofte have udmærket sig i deres Fag. Det bedste man kjender er af Madame de Lambert, men Fontenelle var hendes Elsker, og man gjenkjender hvert Dieblisk Trækene af hans Pen. De have vel givet nogle Afhændlinger om let Sædelære, om Erfarings Naturlære og lav Matematik: dette kræver ikkun et nærmet Øie og nogen vedligeholdt Opmærksomhed; men vi kjende ingen iblant dem, som har
hørt

havt Driftighed til at vove sig ind i abstrakt Metaphysik og endnu mindre i Regjeringsvidenskab. Man kan til deres Undskyldning sige, at de ingen Deel have i den offentlige Styrelse, men de bedste Forfattere som behandlede dette Æmne havde ikke mere Deel deri, end de. Man kan vel for Dieblig opløste dem over Folkemening og hverdags Gjenstande; men længe kunne de ikke vedligeholde en Selvenighed bygget paa saa mange og saa fjerne Forhold: de tabe af Syne Kjæden af de Bevæggrunde der bestemte dem; Forvirring og Frygt betage dem, og henrevne ved deres egen Vægt falde de tilbage i Fordommenes Strøm, der sandsynligviis er det Løb der bedst tilkommer dem at følge. Jo mere man betragter Naturen, desmere beundrer man dens Visdom. Qvin-
derne ere det, begge Kjønns Forhold krævede at de bleve; og med mere Eftertanke, mindre Ustadighed skulde de ikke være saa stikkede til den Syssel, dem er anvist, og det skulde maaskee være farligt om de tænkte mere. For Resten bør deres Fortrin for Mandkjønnet i adskillige andre Henseender vederfares Ret. Beundre bør man denne

fine Følelse, dette varme Hjerter, denne blide Munterhed, disse ufunstlede Yndigheder, denne Taalmodighed, disse Omhyggeligheder, disse samme Opmærksomheder, fort dette Anlæg til alle de selskabelige Egenskaber, hvori de langt overgaae Mandfolkene: deres Herredømme er Behagelighedernes, det mandlige Fornuftens, som, sjønt lidet skabt for Mænd, synes end mindre skabt for Qvinder, da det, foruden høi Oplysning kræver en Fasthed i Karakter og Forraad paa Erfaring, som disses Kjon sieldent tilstøder, og som alle de andre Fornuftens og Hjertets Hjelpekilder ikke kunne erstatte. Deres væsentlige Egenskaber ere Godhed, Anstand, Blidhed, Ordenssaand: deres Stilling synes at udelukke dem fra udstrakte Blik, fra kraftfulde Følelser, og at indskrænke dem til fredelige huslige Dyder. Man har sagt det tusende Gange og kan ikke gjentage det nok: værdige Døttre, forstandige Hustruere, gode Veninder, samme Mødre ere deres Presnavne.

Forfjellen imellem dem og Mandfolkene er en naturlig Følge af Blødheden i deres Legems

Judo

Indretning, af deres Mangel paa Mod, af Nødvendigheden at forstille sig, og af deres periodiske Svagheder. Opdragelsen, som og bidrager meget dertil, er ifkun en Følge af den første Afhængighed, fra Begyndelsen af grundfæstet ved Svagheden. Denne Underlegenhed hænger saaledes ved deres Natur, at der er intet Exempel paa et Folk, hvor nogensinde Flerheden af deres Køn har hersket over det mandlige, skjønt Forskjellen i legemlig Kraft ikke udstrækker sig synderlig over en fjerde Deel, og Regjeringernes Historie viser, at det er mindre Styrke end Klogskab der erholder og betrygger det borgerlige Herredømme.

Der har imidlertid været nogle Folkeskæb, saasom en Deel af Syterne (som beboede de nordlige og vestlige Dele af Asien, samt det østlige af Europa), de gamle Germanere (Tydskere), vore Dages Groteskere (i Nordamerika), og endnu andre, hvor de havde og have Udgang til offentlige Overveielser. Vore Statsforsatninger ere dem mindre gunstige, og adskillige af vore Love fornærmende, saasom de angaaende Ukydske-

hed, der i adskillige Lande straffe Mandspersonen allene for en fælles Forseelse, da de forudsætte altid Forsørelsen fra hans Side, uagtet den ofte er fra Fruentimmerets, og de af Naturen have flere Midler til at modstaae.

En anden mere ydmygende Fornærmelse er den ringe Tro man tillægger Fruentimmernes Forklaringer for Retten: der er Folkeslage, hos hvem to, tre, ja syv Fruentimmer maae til for at udgjøre et lovligt Bidne. I England, hvor de behandles med Lighed, ere Dommerne imidlertid forbundne til at anvende mere Forsigtighed, og at komme Lovene ved Omvei til Hjælp. Det er Mændene, som have givet dem, sige de: men hvorledes skulde det være muligt, at de, levende under saa modsatte Himmelegne og Forhold, alle havde aftalet med hinanden, at undertrykke det Kjæreste de besidde, til Skade for Orden og den offentlige Sikkerhed, hvoraf deres egen udgjør en Deel. De almindelige Foranstaltninger i denne Henseende maae nødvendig være Erfaringens Frugt; og selv Germanerne holdt Kjønnet, uden for Ægteskab, under et bestandigt Formynderskab,

flab, ligesom Rom, de fleste græske Fristater, og de nye mest flæbne Stater.

Det Middel, Fruentimmerne anvende for at skaffe sig Indflydelse, er det som mest lige frem ned sætter dem. De paaberaabe sig, som sjældne Ting, saare almindelige Handlinger og Evner. Bringer En det til at kunne en Smule Græsk, Latin, Algebra, eller til at gjøre nogle flutte Vers, beundrer man hende, opløfter man hende, uden at tænke paa, at denne Fortjeneste stripper om paa Gaderne, og at hver Skoledreng giver sig af dermed. Naar en Professorinde lærer Matematiken ved Høiskolen i Bologna, forundres hele Europa, og udskrifer det som et Mirakel, imedens Statsmand i hundredvis have, i det samme Aarhundrede, frembragt saare syn- derlige Revolutioner, uden at Almeenheten har værdiget at sysselsætte sig med dem, og Professorer i tusendtal leve i et dybt Mørke. Et særdeles Træk hos Qvinderne er, at, uagtet den ringe Enighed, som hersker imellem dem, forbinde de sig, og gjøre Et saasnart man angriber dem alle. Siig ondt om deres Kjon, de smme sig alle der-

ved; tal ilde om Mandkjønnet i Almindelighed, Ensteret (Individet) støder sig sjelden. Skulde det være af samme Grund, at Løverne leve ene, og Lammene gaae flokkevis.

Jeg gjentager det, alle disse Almindeligheder modtage saare mange Undtagelser. Det er ikke desmindre den Synspunkt, hvorfra Lovgiverne og Sædelærerne bør betragte denne Halvdeel af Menneskeslægten, og disse fælles Træk kunne, i det Særdeles, ofte opløse det Ubegriberlige i Fruentimmernes Fremgangsmaade; saasom al Kunstens Guldkommenhed aldrig kan aldeles gvale Naturen. I øvrigt er det ikke i de fornemmere Klasser og i den slesne Verden at man maa studere de udmærkende Egenskaber hos Fruentimmer i Almindelighed; en sirlig Dames foregivne gode Tone, eller en vel opdragen Piges yderlige Tilbageholdenhed ere ligesaa langt fra Sandheden, som Sminken fra den naturlige Kolorit. Det er i landlige, selv vilde Stæder, eller i vore lavere Klasser, at man maa studere Naturen, og sammenligne de to Køn. En Døns

den

de pige eller en Haandværkers Kone ere sikkrere Mynstere end en Bestalinde eller en Hertuginde.

Det er tvivlsomt, om et Selskab, hvor Fruentimmerne havde Forrang, kunde holde sig. Dronningerne betroe ikke Forvaltningen af deres Magt til deres Veninder; de have undertiden udmærket sig paa Tronen, fordi at regjere er mindre Kunsten at handle end at lade handle; og i den Henseende besidde de en saare afgjort Fordeel for Monarkerne; det er den at forstaae sig saare vel paa Mænd. De kunne foretrække en Adonis for Korlystelse, en Tosse til deres Volt, en Gjak af Forsængelighed; men behøve de en Mand af Evner, forstaae de vel at opdage ham.

Den største Forurettelse, Qvinderne er stæet af Mandkjønnet, er den kunstlede Zone, hvoraf man har sammensat Levemaaden imod dem. Hvorledes har man kunnet troe, at slige Flaaheder, saa urimelige Underdanigheder, saa siensynlige Falskheder, vare Midler til at behage fornuftige Væsener, som ikke kunne undlade at bemærke, at Bevidnelsen af denne falske Høiagtelse angaaer ikkun Smaating, og aldrig de vigtigste

tigste Ting. Ligesom man forqvæler, de Ord man henvender til Børn, for at gjøre dem bløde og mere passende til deres spæde Sprog, skulde man ligesaaledes have troet, at man maatte forqvæle Følelserne og Handlingerne for at afpasse dem til Kjønnet's Faaetevne? Mandfolkene behandle Fruentimmerne mere som Duffer end som fornuftige Væsener, og Overdrivelsen af vore barnagtige Opmærksomheder vorder Overdrivelse af en Uforskammenhed, som snarere burde saare deres Egenkjerlighed end smigre den.

En Engländerinde af Stand, som for første Gang underholdt sig med en Fremmed, taledede med ham i en Fortroligheds Tone, der forundrede ham. Jeg seer ikke, svarede hun ham, hvad Kjønnsforskjelligheden vedkommer vor Samtale: den interesserer mig, jeg sysselsætter mig dermed, og tænker ingenlunde paa at Fjønnes med dem *). Virkelig, intet saa affmagende som

*) Det er ikke saa sjældent i London, at en Pige frier: og hvorfor skulde det ikke være hende tilladt at tilstaae et med Naturen, Lovene og hendes Bestemmelse saa overensstemmende Duffe? Det synes som ikkun et slet Valg burde bringe hende til at rødme.

som denne Mine af Forsvar imod Angreb, man ingenlunde er fristet til at gjøre. Et Fruentimmer i en vis Alder bør overalt sætte Grændser for denne overdrevne Tilbageholdenhed: hun har intet hvormed hun bedre kan behage, end ved at bortgjenne al Etiketens Evang, og at handle med Mænd som om hun var Mand selv. Hvorfor skulde hun af dem fordre mere Opmærksomhed? Det skulde ikke kunne være uden paa den ydmygende Grund af Svaghed. Skjønheden har ingen Ret mere dertil: og saa Ting ere saa latterlige, som denne Høiheds, Fordrings og Beskyttelses Tone, et skjønt Fruentimmer troer sig berettiget til at tage mod Mænd, som ikke bede hende om noget, og som ofte af Klogskab eller af Retsind vilde afslaae hendes kostbareste Gunstbeviisninger. Omgang med grimme Fruentimmer er i Almindelighed lettere, sikkrere og selv behageligere: de føle Nødvendigheden af at udfylde Mangelen paa legemlig Ynde ved værdige Egenskaber, og man vinder i Nolighed, i Artighed og i Underholdning, det man taber i Dietast.

3 Almindelighed vilde Fruentimmerne være mindre forfængelige af deres Skjsnhed og af deres Pynt, ifald de gjorde en Betragtning ligesaa simpel som sand og nyttig, skjønt en Smule ubehagelig for Egenfjerligheden, nemlig: at Ungdoms første Glands, den netteste Pryd, regelmæssige Træk, en fin Hud, en allabastens Barm, en let Skabning, en liden Fod, ere ligesaa mange Skjsnheder, der smykke, og som til den førstehyldende bertødsles af en Mængde Fruentimmer, der driver Handel med deres Yndigheder. Skulde de kunne hovmode sig af Udmærkelser, som de dele med hine foragtelige Bøssener, og grunde Afgtelsen for dem selv paa Fordele, som en Tjenestepige, og endnu værre kunne besidde i en høiere Grad.

Men hvorledes—vil et elskværdigt Fruentimmer spørge mig, med stille Uvillie over Sammenligningen, og her vreb, om hun kunde vrebdes, —hvorledes! have vi da intet, som kan opløfte os over det lave Trin vort Kjøn er sat paa? Sævnhed, Oprigtighed, Uskyld, Godhed, Naturgaver, Flid, Vid, Delikatesse, Trofasthed:
 skulde

fulde ikke alt dette give os sand Ynde!
 Tilviffe, mine Damer! tilviffe! det er Deres
 mest virkende mest tilbedelige Yndighe-
 der; men ved dem er det da, De maae udmærke
 sig; ved dem er det at De maae be-
 hage.

Om Frue de Lambert.

(En Anmærkning til S. 4.)

Anne Therese de Margucnat de Courselles,
 Marquisinde af Lambert, var født 1647 og
 døde 1733. „Hendes Hjertes Egenskaber over-
 gik endnu Forstandens. Hun var fjæk, lidet
 frøgt som uden i Uressag; Hindringer formaaede
 ikke at standse hende i et nødvendigt eller dydigt
 Foretagende.“ „Hun var ikke alene ivrig i at
 tjene sine Venner, siger Fontenelle, uden at
 oppebie deres Bønner eller den ydmygende Frem-
 sættelse af deres Trang; men en god Handling
 som kunde gøres, selv til ligegyldige Personers
 Fordeel, fristede hende altid levende, og Om-
 stæn-

stændighederne maatte være saare stridende derimod, naar hun ikke laae under. Nogle flette Udfald af hendes Edelmødigheder havde ingen lunde rettet hende, og hun var altid lige rede til at vove at gjøre det Gode. Hun var meget svagelig sit hele Liv igjennem. Hendes sidste Aar vare overvælde af Lidelser, mod hvilke hendes naturlige Mod ikke uden hendes hele Religions Hjelp havde været tilstrækkelig *)."

Iblandt adskillige Skrifter, som kom fra hendes Haand, udmærke sig Breve over Opdragelsen (*Lettres sur l'education*), og nye Bemærkninger over Kvinderne (*Reflexions Nouvelles sur les femmes, par une Dame de la Cour de France*), hvilke begge Skrifter uden hendes Vidende og Villie bleve udgivne. „Seg har troet, sagde hun besteden, at jeg maatte tænke paa min egen Omdannelse før jeg tænkte paa andres. Det gjør mig meget ondt, at denne min Tidsfordriv i mine Fritimer er bleven beklendt ved Troløsheden af en Ven, til hvem jeg havde betroet den."

Det

*) Dictionnaire historique T. V.

Det Brev, Marquisen skrev til Abbed Choisy, da hun sendte ham hine Bemærkninger i Haandskrift, synes værdt at indføre:

Her, min kære Abbed, er det lille Skrift, De har foranlediget; Jeg har ikke haft Tid til at give det Fuldkommenhed; alvorligere Bøsser selsætte for nærværende min Aand, og min Muse er helliget vigtigere Anliggender. Desuden har det kostet mig Umage, atter at tilbagekalde behagelige Ideer, som jeg for lang Tid siden havde glemt. De, hvem slige Ideer stedse ere nærværende, De, som aldrig kunde udtømme den Glædes Kilde, der er i Dem, hvor rigelig De og stedse øste; De, som Alderen saa skønt sirer, da den ikke bortgjænger Kjerlighedsguder og Lege fra Dem; De, som vidste at sikre deres Rolighed ved Lidenkabernes og Fornuftens Harmoni; som ved en vis Huusholdning i Deres Jnderste stedse har en Forraad af behagelige Fornemmelser; som skaa-
nede Naturen i Nydelse, for at skaffe Nydelsen en Stytte i Naturen; De endelig, som, liig S. Evremont, i Deres blomstrende Aar levede for at elske, og nu elsker for at leve; De har Net,
min

min kjære Abbed, med Deres Opfordring til mig; vi maae bedrage Skjebnen, hvilken forfølger os, disse sidste Dieblis fra. Jeg venter paa min Side af Deres Venkab og Nidelighed, at dette Skrift aldrig kommer ud af Deres Hænder. Min Aands Udsvævelser kan ikkun have een Fortrolig, og den er De."

Endnu hidfattes ogsaa Heidenreichs Uttring om dette sidstnævnte Verk *). „Læsningen af dette yderst kostelige Bidrag til Philosophie over Qvindesjønnet maa saa meget desmere overraskende interessere enhver, da det kommer fra en Dame, som levede midt i den store Verden, og i Nærheden af et Hof, hvis Aand og Sæder vare mere skikkede til at undertrykke Natur og Moralitet i qvindelige Sjæle, end til at fremme deres Dannelse. Det opvækker en behagelig Forundring, at høre et Fruentimmer af høi Rang og fra Ludvig XIVs Tidæalder tale med de rene Grundsatninger, og de æmmeeste Følelser over det Sande,

Edle

*) Det er under den tilfaste Titel: Metaphysik der Liebe, oversat i hans Zuschauer aus dem häuslichen Leben. 2 Bände. Wien 1796.

Edle og Skjønne, over sit Kjønns saa saare mis-
kiendte Bestemmelse."

Mine Ønsker i en eensom Stund *).

Af Marianne Ebermann.

Ønsker ere ellers ikke min Sag; thi af Ønsker
vorde i vort korte Liv dog ifkun saa opfyldte, og
man bærer da sin trykkende Byrde kun des modlø-
sere. Men i Dag maa jeg ønske, for dog i det
mindste med Dieblikkets Bedrag at lette mig en
tungsinelig Time, hvoraf jeg i et Aar har haft saa
mange.

Overflødighed i Spise og Drikke, som ifkun
gjør lad og velslystig, ønsker jeg mig ikke, men,
saalænge jeg lever, en tarvelig Kost, ved ingen
ond Samvittighed, ved ingen Kummer, ved in-
gen Taarer forbitret. Overflod i Klæder, som
vække Avind, nære Forsængelighed og tomme
Pungen, ønsker jeg mig heller ikke, dog altid saa
B 2 mange

*) Om den uløffelige Edle er talet 1795 i Euphro-
synes 1 B. S. 88. 94.

mange Klæder, som jeg behøver, for at holde mig reenlig, og lade mig see anstændig. Mange ønsker jeg aldrig at have mere af end mine smaa Fornødenheder kræve, og til at redde Ulykkelige, at jeg for Alt ikke maa komme i Fristelse af Rigdom at vorde haard.

Nydelsen af store Selskaber hvor man sikert er hinanden ligegyldigst, ønsker jeg mig heller ikke, men den daglige Nydelse af en liden Kreds fortræffelige Mennesker, hos hvem Hoved og Hjerte sandt Møring! Støjende Forlystelser ønsker jeg mig ligesaa lidet, de quæle let den fine Følelse, pirre Sandseligheden, og føre gjerne til Letsindighed; men huld Nydelse af Naturen, stille Fryd i huuslig Kreds, naivt Spøg med Mine, vittig munter Samtale med Venner og Veninder uden Skade for Andre, Hjertelighed hos Alle som omgive mig, uden lavt Gemeenskab, det ønsker jeg mig.

Af Menneskene forgudet, gad jeg ikke været, det gjør Hovedet svimmelt, løfter Egenfjærlighed i Beiret, og vækker Avind, hvis Forsølgelser da gjøre desmere ondt; men af dem med
stille

stille Værdighed elsket gad jeg været; og det ved Handlinger, ikke ved Ord. Tilværelsen Agtelse, som i kold Graastand blot ved Ceremonier yttres sig, ønsker jeg mig ikke, men frivillig fra Hjertet flydende Agtelse. At Menneskene aldrig lade noget hos mig, det ønsker jeg mig heller ikke, men at de gøre det med Skaansel og Menneskekjerlighed, uden Fordomme som jeg vilde gøre det, det ønsker jeg mig. Forfølgelser i den lærde Verden ønsker jeg rigtig nok ikke, men naar det dog maa være — kun saa meget som mit Hjerte og min Stilling kunne bære. Ganske bortønske dem tør jeg dog heller ikke, ganske var uden dem aldrig hin gode Venners ædle Virksomhed vorden mig til Deel, som ved Forfølgelser ere hede, hvorpaa jeg nu allerede et heelt Aar har haft saa skønne Beviser.

I udvortes Glæde gad jeg ikke levet, jeg glemte ellers derover ganske sikkert at stræbe efter den indvortes Værds Forhøielse. Gode Venner som hverken af Menneskeskygt eller Konventioner lade sig tyrannisere, ønsker jeg mig ifkun saa, da mange ere saa sjældent. Min Mands vedvarende

rende Kjærlighed ønsker jeg mig ikke blot af blind Hengivenhed, men af Overbeviisning, paa det jeg i mit Forhold stedse ret angstelig kan rette mig derefter, og saaledes evig beholde den.

Til Læsning ønsker jeg mig ingen flau efsersnakkede Hverdagsskriverier, men fjærnefulde Skrifter udflydte af Tænkerens originale Hoveder. Sygdomme ønsker jeg mig nu, da Kunsten gaaer om efter Brød, ikke, uden naar jeg havde den Ulykke at glide ud fra Dydens Vej. Menneſſeelandighed ønskede jeg, saa meget muligt, at kunne formindſke, men Synet deraf vil jeg ikke ſiye, at jeg ſtedſe kan holde mit Hjerte blødt til Taarer og bevare det for Haardhed. Rejſt — ja det gad jeg ogsaa gjerne, men uden Rummer, og da ønskede jeg man overalt behandlede mig med hin søde Hjertelighed, som ingen Penge kan kjøbe, at jeg ikke maatte blive ſorgmodig, naar Alt kom mig ſaa fremmed, ſaa fjern, ſaa koldt for, hvilket altid er Tilfældet med Hjertet; ſom elſke Forening. Sovet gad jeg, efter den ſtore Friederichs Exempel, aldrig mere, end høiſt fornødent er, for ei at beſtjæle

stjæle den kostbare Tid. Arbejde ønsker jeg mig fra Morgen indtil den sene Nat; thi Arbejde er jo den kosteligste Balsom!

Men naar det stod mig frit, ønskede jeg mig dog mere huusligt og vindeligt, end Bogskriver Arbejde. — O mine Veninder, den smule Hurtighed og Autorære bliver gjort en Kvinde saa suur! Jeg ønskede vel at kunne nytte som frihøntinde — dog ønskede jeg — ikke mere at maatte skrive!

De to Systre.

Intet Fantasiefoster.

Af J. G. Pahl *).

Faderen til de to Systre, jeg vil skildre, var en from Præst. Allerede længe siden er hans Lighenmuldnet iblant de Fuldendede, som han ved Lære og Exempel dannede til Himmelfryds Nydelse. Ingen af hans Døttre har kjendt den

B 4

Edle;

*) Forfatter til Hilmars Bekjendelser, hvoraf et Udtog i Udenlandsk Literatur, og en dansk Oversættelse af Hr. Alb. Albertsen.

Ædle; men han efterlod dem sin Følelse for Sandhed og Dyd, og hver af dem er hans skønne Billede, med al dets høje Vnde, paatrykt.

Jeg har allerede længe kjendt dem; men fra det Øjeblik jeg lærte at kjende dem er min Agtelse for dem stedse stegen. Jeg har seet dem i de mangfoldigste Stillinger; men aldrig forekomme de mig i et tvetydigt Lys: altid gode, ædle og elskværdige.

Deres Udortes og deres Karakterer ere saare forskellige; — og dog maatte jeg komme i den største Forlegenhed, skulde jeg afgjøre, hvilken er mere eller mindre fortræffelig end den anden.

Julie er en Pige af herligste Væxt. — Hendes Anstand byder Værfrygt. Hendes blonde Lokker hænge — smagfuldt krusede — ned paa Skuldrene, uden at skjule hendes ædle Pande. Paa hendes fulde Kinder ligger Sundhedens smilende Farve. Hendes rolige Øje og runde Mund udtrykke hendes Hjertes rene Uskyld, og hendes Stemmes søde Sølvtone dets blide Godhed. Hun bevæger sig langsom og med Værdighed, uden at falde til det Kunstlede, og uden selv

selv at vide, at denne Værdighed pryder hendes Gang.

Agathe er saa rank som den unge Doppelspil i min Have. Man vilde holde hende for en Hyrdinde fra Arcadiens Lystfletter, forkyndte ikke Klædning og Sprog, at hun var en Landets Datter. Saa troe, som hun, blive saa af vore Skjønne Naturens Vink. Uforviklede og upure drede slagre hendes Haar om den hvide Nakke, og hurtig og let gjennemiler hun Gaden, som Landsbyepigen sin Mark. Hendes Kinders Hvidt er ikke blandet med Julies høje Rødt; men enhver hendes Sjæls Bevægelse udtrykker sig talende paa hendes Ansigt, og hendes Stemme stiger og falder harmonisk med Affecten.

Agathe er fuld af Liv og Ild, og en smule skalkagtig; Julie fuld af alvorlig Sindighed og Forsigtighed. — Agathes Hjerter stemmes af jævnlige Luner; Julie er altid den samme. — Agathe dølger ingen af sine Felelser for Jagttageren og formaaer ikke at indsvøbe sig i en kufsende Dragt; men Julie forstaaer den Kunst at istemme den herkende Tone, er fortrolig med

Saa, og siger ikke Ondt om Nogen, da derimod Agathe naiv og kunstløs, men uden Bitterhed, fælder sin redelige Dom.

Begge stræbe ved Læsning at danne deres Aand, og at forædle deres Sindelag. Men Julies Læsning er egentlig Studering, hvorved Fornuften anspænder sig for at fatte og overflue Alt, og løse hver Knude. Agathe derimod griber ifkun det Udmærkede, Store og Edle, og søger i Læsning Næring ikke saa meget for Forstanden, som for Hjertet og Følelsen. Derfor skriver Julie Breve i et saare dannet Sprog og med det skønneste Sammenhæng i Tankerne; men Agathe udgyder sig, lig Skovstrømmen efter Uveiret, hvilken aldrig løber inden bestemte Bredder. Hendes Breve ere Naturens reneste Udtryk; men Julie giver Naturen Kunstens Hjelp.

Agathe er ganske Følelse, og aaben for de fineste Indtryk; men Julie formilder Tingenes Indtryk ved Fornuftens Sindighed, og er kun varm, naar Agathe — blusser.

Julie

Julie har endnu aldrig elsket. Hendes naturlige Kulde, hendes travle Virksomhed i den Pligtkreds, der omringer hende, og Fornuftens bestandige Overmagt over Følelsen — have hidtil holdt hende tilbage fra en Nydelse, der yder saamegen Sødhed, men desværre! ogsaa ofte er blandet med giftige Torne. — Agathe har skienfæet en aandrig Ungling sit Hjerte, og uadskillelig forbundet sig med ham. Hun har følet alle Kjærligheds Bitterheder, men ingen roffede hendes Mod. Saa Nager elske saa varmt, saa inderlig og saa trofast — som Agathe! Julie støder ved sin Værdighed, — Agathe ved sin Uskyld Forbryderen tilbage. For hin Værdighed skal han bøve, og denne Uskyld samler gloende Kul paa hans Hoved. Julie er dydig af Grundsatninger, Agathe af Anlæg; — Julie er religiøs af Overbeviisning, Agathe af Trang; Julie vorder engang den bedste Moder, Agathe den bedste Kone.

Pyrenæernes Hyrdefolk.

Brudstykke af en Rejse i Aaret 1778.

Af Fru Genlis.

E tanta fede, e si dolce memoria,
E si longo costume.

Metastasio.

For tolv Aar siden foretog jeg mig en Rejse igjennem det sydlige Frankerige indtil den store Bjergrække, som skiller dette Land fra Spanien. Der valgte jeg i ensom Egn en net siden Hytte til Bolig og besluttede at blive der Sommeren over. Min Baaning stod paa Brinken af et Bjerg, beklædt med Træer, Urter og Græs, rundt om Klipper, og Kilder med reent gjennemsigtigt Vand. Jeg nød Udsigten over en vid Slette, gjennemfaaren af Strømme, som Bjergenes Bække frembragte. Agerdyrkere og Hyrder vare mine eneste Naboer. Mine Drømme afbrødes ej ved Stadens urolige Støjen, Hestenes, Vognenes, Menneskenes Buldren, som ikkun minder om Egennyttets og Hovmodets tomme Travl.

Travlhed, om Forfængeligheds, Laster og Lidskabs larmende Driftighed. I min fredelige Hytte hørte jeg ifkun Naturens majestatiske Stemme, Vandfossernes og Bjergstrømmenes Vresfrygt bydende, raske Fald, de i Dalen adspredte Hjordes Brøl, Sækkepibernes og Skalmjernes ukunstlede Lyd, og mangen landlig Sang der fra Klippernes Top blev nedsunget i Dalen. Egnen om mig var skøn, jeg opoffrede den største Deel af min Dag til den Fornøjelse at gennemstrejfe den. Strax i Begyndelsen besteg jeg Bjergene, Hjorde græssede derpaa, deres Vogtere vare lutter Dreng, høist Unglinger paa femten Aar. Disse opholdt sig paa de højeste Steder; hine, mindre sikre paa de stejle skiblige Stier, holdt sig til vejbarere Græsgange. Jo dybere jeg nedsteg, des mindre og yngre bleve Hyrderne; paa de Bakker, som begrændse Sletten, var Ingen over otte, ni Aar gammel. Deraf sluttede jeg, Hyrderne i Dalen maatte være endnu yngre eller dog vist ikke ældre, og spurgte en Dreng: Græsser Du dine Gedder undertiden hist nede? — „I sin Tid vel“ gav han mig venlig

lig til Svar, „men det er endnu lange til, og jeg maa først stige meget højere.“ — Hvorledes det? — „Nænt derop, saa arbejder jeg med min Fader, og naar jeg er over tredsindstyve Aar kommer jeg endelig ned i Dalen.“ — I Dalen vogte altsaa kun Oldinge? — „Det forstaaer sig. Mine ældre Brødre ere paa de højeste Bjerge, vore Bedsteforældre i Dalen.“ Jeg forlod den lille Taler, og steg ned i den frugtbare fortryllende Slette Campen. I Begyndelsen saa jeg intet uden talrige Hjorde af Oxen og Faar. Snart sånede jeg og de ærværdige Hyrder, liggende paa Engens Smaabrinke. Det gjorde mig ondt at bemærke Oldingerne ene. Jeg havde fort forhen frydet mig over saa smilende et Syn: Bjergene befolkede med unge, raske, muntre Indvaanere, Ustyld og Glædes lykkelige Sæde, hvor Ekkoet gjengav lystige Sange, Ustyldfri Latter og Sækkepibernes Lyd. Jeg forlod det Behageligste, Jorden bærer i sit Skjød, Barndom og tidlig Ungdom, og fandt mig, ikke uden et tungt Hjerte, i en Forsamling af Oldinge. Afstanden imellem to saa afvigende Aldre var mig
saa

saa meget mere paaføldende, som de gode Gamle,
 skjædesløs henstrakte, syntes hensunkne i dyb
 Tunghindighed. Deres mørke Tausshed syntes
 mig Nedslagenhed; jeg troede de vare sørgmodige,
 fordi de følede sig forladte. Jeg saa dem een-
 somme, adskilte fra deres Børn; jeg beklagede
 dem, og nærmede mig dem langsom med en For-
 nemmelse af Medlidenhed og Vrefrygt. Paa
 min Vej kom jeg til en Olding, der drog min
 hele Opmærksomhed til sig. Han havde et ædelt
 blidt Udseende. Glindsendehvidt Haar faldt i
 Sølvlokker over hans brede Skuldre. Oprigtighed
 og Godhed talte af hans Træk. Hans Pandes
 og hans Bliks Klarhed var et Spejl for hans ro-
 lige Sjæl. Han sad ved Foden af et Bjerg, der
 paa dette Sted var snorlige afhugget, og be-
 klædt med Mos og Græsvox. En uhyre Klip-
 pemasse, der lodret opløstede sig over ham, ud-
 gjorde Bjergets Brinke og dannede, i en Højde
 af mere end to hundrede Fod, et Slags landligt
 Tag, som skjærmede hans ærværdige Hoved for
 Soelstraaler. Disse Klipper vare behængte med
 naturlige Krands af eviggrønt Bedbende og ro-
 sen

senfarvet Althee der overalt hang ned i busklige blide-
Klyggede og ulige Snorer, og vare ligesaa sirligen
som rigeligen fordeelte og flettede. Nogle Skridt
fra den gamle Mand bøjede to Pile deres smi-
ge Grene mod hinanden, og overskyggede en Kilde
der stak ned fra Bjerget. Dens sprudlende Vand
gjennembrød voldsom hver Hindring paa dens
Bej, blev fredeligt som Dalen, snøede sig listigt
imellem Blomster og Bærter, saeg sig langsomt
forbi Oldingens Fødder og tabte sig med sagte
Susen langt borte. Jeg bad den Gamle om
Tilladelse til at sætte mig hos ham, fortalte ham
derpaa hvad Hyrdedrengen paa Bjerget havde
berettet mig, og begjerede af ham fuldkommen
Oplysning. „Fra de ældste Tider“ sagde Oldin-
gen til mig „helligede Menneffene i denne Egn
til Hyrdelivet de to modsatte Alderens Trin, der
passe sig for det: Barndommen der nys udsprang
af Naturens Skjød, den Modenhed der snart
vender tilbage i dette Skjød. Drengene vogte
Hjordene højt oppe. Der faae de den Styrke,
Driftighed og Driftighed, der især udmærke
Bjergboeren. De øve sig i at flattrer op ad
Klip.

Klipper, og springe over Bække. De vænne sig til uden Skræk at see ind i dyb Afgrund, og ofte paa den steile Rand af en Brinke at løbe frem, for at indhente og tilbageføre en flygtig Ged. Men i det femtende Aar nedlægge de Hyrdestaven, og vorde Jorddyrkere. Da er Ynglingen stolt af at kunne dele sin Faders Arbeid, forlader gierne sine Bjerge, og overgiver med Glæde sin Hyrdestav i svagere Hænder. Fra nu af yde Spaden og Hakkens hans seenefulde Arme en værdigere Syssel. Men før han nedstiger i Sletten, kaster han et venligt Blik paa sin Hiord, hidtil den eneste Gjenstand for hans Omsorg og bliver ikke urørt naar hans tro Hund for sidste Gang smigrer ham. Imellem Jorddyrkerne forblive vi indtil vore Kræfter aftage; men naar vi ej længere kunne udføre Markarbejderne, optage vi igien ydmygelig Hyrdeposen og Staven, og tilbringe vore øvrige Dage paa disse Enge. Han taug; en stille Ekse formærkede for et Øjeblik hans Aasyns Klarhed. Jeg saae han erindre sig ikke uden Kummer den Tidspunkt, da Alderen havde tvunget ham til ugjenfaldelig at op-
E
offre

offte sig Hyrdelivet. Han taug, og jeg gad ikke spurgt videre. Men snart afbrød han sin Tausched. „Dog er vor Alderdom fuldkommen lykkelig,“ sagde han „vi nyde en sød Rolighed.“ — Men gjør, spurgte jeg ham, den lange Vane til Arbeid ikke saa uafbrudt en Rolighed kjedsommelig? — „Nei,“ var hans Svar, „thi denne Rolighed er nyttig. Jeg maatte døe af Kjedsommelighed, naar jeg maatte blive uvirksom i min Hytte. Hvo der ikke nytter Andre, er sig selv for det meste til Byrde. Men som disse Hjordes Bogter, siddende under denne Klippe, er jeg Mine til ligesaa god Tjeneste, som da jeg endnu dyrkede Jorden og styrede Ploven. Denne Tanke alene kunde gjøre mig min Rolighedsstand behagelig. Men desforuden er det, naar man mere end halvtredsiindstyve Aar i Nød uden Hvile har brugt Arme og Kræfter, ganske behageligt ikke at være forbunden til mere end til at strække sig paa grønne Enge!“ — Og under denne fuldkomne Uvirksomhed vorder Tiden Eder ikke lang! — „Hvor kunde den vorde mig lang, da alt cundt om mig opfordrer mig til behagelige Erindringer“

bringer? Disse Bjerge omkring mig har jeg, som
Barn, alle gjennemstrejset. Paa Kærrenes og
Klippestumpernes Griller kjænder jeg herfra de
Pladser, jeg jævnligst besøgte. Mit svage Syn
tillader mig ikke at opdage Alt, hvad Deres Dine
adskille; men min Hukommelse hjælper mig frem.
Den siger mig troligen, hvad der bliver mine
Dine Skjulte. Og disse Drømme kræve en vis
Aandens Anspændelse, hvorved de vorde end mere
tiltrækkende. Min Inbildningskraft henflytter
mig paa hine høie Bjerge, der tabe sig i Sky-
erne. Uudsteltelias Erindringer lede mig igjen-
nem deres bugtede Veje paa stejle flibrige Fode-
stier som de gjennemkrydse og forbinde. Un-
dertiden forlader mig vel min Skrøbelias Hukom-
melse ved Bredden af en Bæk, paa Brinken af
en Afsæund. Jeg kan ikke mere, jeg gyser.
Men finder jeg i dette Øjeblik den tabte Vej
igjen, saa hopper mit Hjerte af Glæde, som i
mine Dages Bar. Saaledes behøver jeg ikke
at gaae af Stedet for at bestige hine Bjerge. Jeg
kjænder dem igjen, jeg gjennemløber dem, og
finder paa ny alt hvad i min Ungdom var mit

Hjerte Oploftende og Frydefuldt." Saa talede vi, da langt borte, fra Toppen af det bag os liggende Bjerg, Tonen af en Skalmieje lod sig høre. „Åh!" sagde Oldingen smilende „der kommer Tobies paa Klippen. Han spiller mit Livstykke. Det er den Vise, jeg paa hans Alder saa ofte sang." Den Gamle slog stille Taktten med sit Hoved, og blev ualmindelig venlig. Hvo er Tobies? spurgte jeg. „En Hyrde paa femten Aar. Han elsker min Sønnedatter Lina. Hun er paa hans Alder. O at jeg maatte see dem som Mand og Kone, før jeg dør! nu er det den Tid, da vore Børnebørn hver Morgen bringe os vor Frokost. Saa fører Tobies sine Geder paa den Høj, hvorunder jeg hviler mig. I det samme saae jeg og allerede ved den anden Ende af Dalen et talrigt Følge af unge Piger, som raast nærmede sig; og snart udbredede sig i Dalen. Strax løb alle Hyrder paa de omstaaende Bjerger til, og viste sig paa Klippernes stejle Brinke. Nogle lænede sig saa langt ud over dem, at jeg frygtede Jorden vilde glide ud under dem. Andre besteg Trærnes Toppe for tidligere at see det elskværdige for-

fortryllende Tog der daglig paa een og samme Tid lod sig see. Paa denne Tid af Dagen var Vjergenes Hjorde et Kiende sig selv overladte, og kunde efter Behag strejfe om. Paa Vjergene og i Dalen var Alt i Bevægelse. Nysgjerrighed, den første Kjærlighed, faderlig Omhed, lode Sammel og Ung ikke urørte. Nu adskiltes Pigerne, og opsogte deres Bedsteforældre paa Engene for i nydelige Vidiekurve, at bringe dem Fruater og Oste. De ilede til Oldingene, der udstrakte Arme imod dem. Jeg beundrede Anstanden og den lette Gang hos disse artige Bønderpiger, som alle udmærkede sig ved Nethed og skøn Vært, men mit Hjerte sølede mest Deeltogelse for Lina. Endnu var hun hundrede Skridt fra os, da hendes Bedstefader betegnede mig hende iblant en Mængde unge Piger; Det er den smukkeste! Hans Faderkjærlighed bedrog ham heller ikke; hun var virkelig indtagende. Hun kastede sig i den Gamles Arme, han trykkede hende smt til sin Barm, og derpaa gif hun at hente sin Kurv, som en af hendes Selskabssystre holdt. Imidlertid kastede Lina sine blye Dine op til Vjergets

Oplys, og Tobies paa Klippens Brinke modtog hendes Blik; dette rørende Blik, som han siden Solens Opgang utaalmodig havde ventet paa, hans lange Daadonts søde Besøgnin. I samme Øjeblik nedfaldte Tobies en Blomsterkøst, der satte nogle Skridt forved Lina og hendes Cystre. Lina rødmede, og vovede ikke at optage Blomsterkøsten. Den Gamle gottede sig over hendes Beskyttelse, de andre unge Piger raabte leende, noget skalkagtig og hjertelig muntert, med een Stemme: Til Lina! til Lina! Endelig blev Lina dømt til at tage Blomsterkøsten. Med bevende Haand stak hun den paa sin Barm, søgte at dølge sin Forvirring, fløgtede hen under Klippen til sin Bedstefader, og satte sig hos ham. Hvor havde jeg kunnet villet forstyrre saa om behagelig en Underholdning ved min Nærværelse? Den ærverdige Olding, Lina og Tobies, bleve endnu i min Hukommelse da jeg alt igjen var i min Hytte. Boer nogensteds Lykke paa Jorden, saa tilkommer den saadanne Gæder, saadanne Gæstelser!

En Pyrenæisk Landmands Liv deler sig, som man seer, i tre mærkværdige Afsnit. Han er Hyrde paa Bjerget, fra ottende Aar til femtende; derpaa Agerdyrker; og i sin Alderdom Hyrde i Dalen. Hans Livs mest glimrende Afsnit er det, naar Ynglingen opsvinger sig til Agerdyrker; det bliver ogsaa højtideligholdt. Saa snart Hyrden paa Bjerget er fulde femten Aar gammel, op søger hans Fader ham, for at føre ham til den Mark eller det Vinbjerg, som han herefter skal forestaae. Denne mærkværdige Dag er en Fest for Ynglingens Familie. Jeg ønskede at see denne landlige Højtidelighed, jeg talede derom med min gode Gamle, Linas Bedstefader, og han fortalte mig, at Tobies snart skulde for stedse forlade Bjergene og den Klippe, hvorpaa Kjærlighed til Lina saa tit havde ført ham. En syn derlig Omstændighed gjorde denne Højtidelighed end mere rørende. Tobiesens halvfjerdsindstyveaarige Fader maatte selsamme Dag træde ud af Agerdyrkerens Stand, og igjen vorde Hyrde. Han havde fire Sønner af sit første Ægteskab.

Tobies var af et andet, og femten Aar yngre end den Broder der var ham nærmest.

Endelig frembrød denne festlige Dag, og jeg begav mig tre Timer før Solens Opgang til Sletten. Der fandt jeg alle gamle Hyrder forsamlede ved Foden af det Bjergh, hvor Tobies græssede sine Hjorde; og snart saae vi en Mængde Bønderfolk af hver Alder og Køn, lokkede af Nysgjerrighed, ile til. Hidført af sin Moder gik Lina ved min Side, og tog sikkerlig ikke mindste Deel i denne Fest. Hoben gik Tobiesens gamle alvorlige Fader imøde, som hans Sønner ledsagede. Han holdt en Spade i Haanden og støttede sig paa sin ældste Sønns Arm. Da han naaede Foden af Bjerget, aabnede Forsamlingen sig for at tilstede ham Gjennemgang. Men Oldingen stod stille og kastede et Sorgens Blik paa den Klippestie, som førte til Bjergets Top, sukede, taug et Kjende, og begyndte da at tale. „Paa gammel Vits burde jeg selv opsøge min Søn, men jeg er halvfjerdstindstyve Aar gammel, og kan ikkun vente paa ham.“ „Vi vil bære dig derop, Fader!“ raabte hans Børn.

Fors

Forsamlingen tiljubede dette Forslag Bifald, Oldingen blev venligere, hans Sonner sloge Armene i hinanden, løftede ham sagte i Vejret, og gik frem. Landsfolkene bleve i Sletten, men jeg fulgte Oldingen, thi jeg vilde være tilstede, naar han skødte paa Tobies. Vi gik langsomt, og den Gamle lod sine Bærere fra Tid til Tid gjøre Halt, at de kunde puste, og han betragte Omegnen, der tilbagefaldte ham det søde Minde om hans Ungdom. Han soer sammen af Glæde, da han overalt hørte Tonen af Solvlokkerne om Gederne og Gaarenes Hals, hvilke man kun hænger paa Bjergenes Hjørde. Ofte sagde han forud hvilke Gjenstande vi skulde faae at see; ofte havde ogsaa Tiden nedbrudt eller forandret hvad han betegnede. Han betragtede Alt med deeltagende Følelse og Nysgjerrighed. Jo højere vi steg, des mere levende og glade bleve hans Træk, des mere gnistrende hans Djekast, og han syntes at faae nyt Liv da han for sidste Gang aandede Bjergenes kraftige rene Lust. Endelig naaede vi Maalet. Man satte den Gamle paa en Klippe, han stod op, lænede sig paa sin Spade som han

ikke havde sluppet, og oversaae med Henrykkelse den umaalelige Udsigt. I samme Øjeblik forlod Tobies sin Hjord, og fastede sig for sin Faders Fodder. Den Gamle omarmede ham kjærlig. „Ta“ sagde han „denne Spade min Søn, den har tjent mig meer end halvtredssindstyve Aar, gid du maaske bevare den ligesaa længe! For selv at overgive den i dine Hænder har jeg fortsat Arbejdet, der faldt min Alder tunge, over den sædvanlige Tid. I Dag forlader jeg for stedse min Ager og mit Bjerg, men du træder i mit Sted!“ — Med disse Ord overgav Oldingen Spaden til Tobies, og modtog derimod dennes Hyrdestav. „Fader“ sagde Ynglingen inderligst rørt „tag ogsaa endnu denne tro Hund, der i syv Aar har fulgt mig. Tjener og forsvarer han eder, saa vorder han først fra nu af mig ret nyttig!“ Den Gamle kunde ikke tilbageholde nogle Taarer, de flød sagte over hans ærværdige Kinder. Han strøg den Hund, Sønnen overleverede ham. Dyret vreed sig under Tobies Hænder og skreg og syntes at ane at det skulde tabe sin Herre. Derpaa gik vi samtlig tilbage i Dalen hvor vi fandt

fandt alle Landsfolkene igjen og sluttete Festen med en landlig Dands, hvorved jeg havde den Fornøjelse at see Tobies og Lina dandse sammen. Saa ofte jeg siden besøgte Engene, fandt jeg begge Gamle siddende hos hinanden under Klippernes Tag hvor de talede sammen om deres Ungdom, og mest om deres Børn. Paa sædvanlig Tid bragte Lina dem punktligen Frugter og Mælk. Tobies traadte ikke mere frem paa Klippen; men endnu stedse fastede Lina sine Dine derop og saae med bævende Glæde de Gamles gjensidige Venstabelighed, og overlod sig til en behagelig Anelse. Siden har jeg virkelig erfaret, at de Gamle nøde den Lykke, at gjøre Linas og Tobies Bryllup, og at Lina nu er en saare sm og lykkelig Hustru og Moder.

Åarsager til Tyrkernes Delikatesse i Henseende til Qvindekjønnet.

Udaf Beauchamps Reise.

Den Skif, som forbinder de tyrkiske og persiske Fruentimmer til at indslutte sig i sine Bæreller eller ej ubedækkede at gaae ud, er ganske gammel og stemmer overeens med hvad som iblant Østerlænderne var brugeligt i allerældste Tider. Sara skjulte sig bag Tæltets Dør, da Abraham besøgte af tvende Fremmede. Rebecka bedækkede sig, da hun blev Isaac vaer. I Almindelighed udleder man Tyrkernes og Persernes Delikatesse i Henseende til Qvindekjønnet fra deres Skinsyge. Det er vel og troligt, at Skinsygen har været den første Grund til omspurgte Brug; men dens Bedligholdelse kan ej siges at have samme Åarsag. Skinsyge plager ej nu Østerlænderne saameget som man sædvanlig indbilder sig. Men selv den mest koldblodige Mand finder sig tvungen til at iagttage den herskende Brug, og maatte onse sig vanæret om hans Hustru viste sig for andre Mandspersoner ubedækket. Fruentimmerne

merne ere saa vant hertil, at de aldeles ikke finde det underligt. En Mand kan ej engang gaae ind i sit eget Serail, naar deri findes et fremmed Fruentimmer. Dette er en Agtelse, Tyrkerne vise hinanden, og som aldrig overtrædes. Fordommen er saa stor, at Fruentimrene drage sig tilbage og skjule sig endog for ringe Karle, som bestandig have deres Gang i Huser, saasom Vandbærere, Arbeidere o. s. v., hvor gamle disse og kunne være. Man finder vel, at Skinjygen ikke kan komme i Beregning. Det antagne Begreb om Anstændighed er den rette Grundaaarsag. Fruentimmer ere hellige i Østerlandene. Man skal aldrig fornemme at nogen af dem paa det ringeste fornærmes eller uroliges naar de vise sig paa Gaden. Endog de ringere arabiske Fruentimmer, hvis hele Klædedragt i Bagdad bestaaer af et simpelt Stykke Linned, nyde en vis Agtelse.

Om Fruentimmerpynt.

Ud af Stofholms Posten No. 176.

En Diamant er skøn i sig selv, men Kunstneren sliber den og giver den sin rette Dannelse og en ædle Stikkelse; den kaster siden et ildigere og mere straalende Skin fra sig. Ligesaaledes forholder det sig med det smukke Køn. Et Fruentimmer beroer saare meget af Pynten. — Naturen maa ophjælpes. Intet Formaal kan og være en Dame vigtigere, end at søge at dølge Tidens ødelæggende Spor; lingen Ting smigre hende mere end, om muligt at kunne oprette hvad der mangler i Ansigtets Farve og Skjønhed.

Man veed af Historien, at femhundrede Afseninder overalt fulgte Kejserinde Poppæa isor, at skaffe hende overflødig Mælk til hendes Bad; at Dronning Cleopatra højnede Glandsen af sine Vndigheder med den mest udsøgte Pynt, og at hun paa denne Maade bragte den første og den anden iblant Dødelige, Cæsar og Antonius, i sine Læufer; at Dronning Berenice havde saa vakkert Haar, at det blev sat iblant Stjernerne; at

at Semiramis dæmpede et rasende Oprør ved at vise sig paa en Balkon, skjedesløs klædt og med blottet Barm; ligesledes har man underrettet os om den skjønnne Helenas Koketteri, som tændte saa megen Gld og gav Anledning til en Krig, der endnu, efter saa mange Aarhundrede, er navnkundig i Verden — men de gamle Forfattere have ej beskrevet og skildret Moderne i Fortiden med saa tilstrækkelig Nøjagtighed, at man kan gjøre sig et rigtigt og tilfredsstillende Begreb derom.

Hvilket ubodeligt Hul i Historien? —

Hvad for en stor Hjælp for vore Damer, om de paalideligen kjændte de græske og romerske Fruentimmers Maade at anvende deres Prydelser; disse Fruentimmer, som naaede den største Højde i Kunsten at behage; en Højde, som siden desværre aldrig har kunnet naaes. De skulde da undvige saa mange urimelige Fæsttagelser om hvad der kan fremme deres Djemed, og blive ei ganske og aldeles afhængige af ukyndige Nirperhandlere og Modefræmmere, som, uden at besidde Smag og kjænde dens sande Regler, enevældig
give

give Love for Klæder og Hovedtøj og ej sjelden paaføre Damerne Moder, som vanhelde dem, og langt fra at forskjønne Udseendet, tvertimod kjendelig formindste Skjønhedens og Yndighedens Virkning.

Qvindelist.

I Arabien morer man sig med en Leg, som bestaaer i et Bæddemaal ikke at modtage noget af en anden uden at sige Ordet Diadeste. Imellemstunder varer denne Leg i adskillige Uger; man bryder sit Hoved for at narre hinanden, men den som først glemmer Vilkaaret og modtager noget uden at sige Diadeste betaler Bæddemaal.

En Philosoph forledet af sit følelsesfulde Hjerte, havde længe fulgt det smukke Kjøns Fane og beslattede omsider at vorde klogere. Han sammenskrev i dette Hjemed en Bog om Qvindernes Rænker og Svig, og bar den altid hos sig for ved Lejlighed at hente Raad derfra.

En Dag gik han forbi en Arabisk Pelt. Ved Indgaaen af et Telt sad et muntert ungt Fruentimmer, som venligen hilste ham og bad ham, efter Gæstfrihedens Lov, træde ind og hvile sig. Han havde neppe sat sig og betragtet hendes Rart, hendes Ansigt, det ensomme Telt, før han begyndte at frygte for sit Viisdomssystem. Strax tog han sin Tilflugt til Bogen og læste med største Andagt uden at see en eneste Gang op. „Det maa være en fortræffelig Bog,“ sagde Araberinden, „som saaledes henrykker Dig!“ — Tilvilde svarede Philosophen, den indeholder Hemmelighed. — „Dem Du ej vil meddele mig?“ falde hun ham i Talen med en af de Toner som vække Harmonien i en Mands Sjæl. — Nu, saade han, Bogen indeholder en fuldstændig Forregnelſe paa en listig Qvindes Kunster, som ej kan more Dig, da den sikkert ej lærer Dig noget nyt. — Araberinden fandt dette saare morsomt; „og er Du sikker, spurgte hun, paa at alle Kunster ere der optegnede?“ Under Skæmten blev Samtalen friere og friere: Philosophen glemte sin Bog; blev sin, brændende, dristig; Damen derimod

forlegen, svag, men pludselig saae hun sin Mand paa Marken. „Af! skreg hun, vi ere forlorne! Frels mig — min Mand stikker os begge ihjel — for Mahomed's Skyld, kryb ind i denne Kiste.“ Philosophen betænkte sig ikke længe og hun lukkede vel i for ham.

Hun gik derpaa sin Mand i Møde. „Du kommer just til pas, sagde hun. En Fremmed har været hos mig: han syntes i Førstningen at være en viis Mand; han har skrevet en Bog om Qvindelyst, men tilsidst blev han overmaade dristig og talede om Kjærlighed.“ — Man forestille sig Philosophens Angest. „Hvor er den Usling? skreg Manden, han maa døe for min Haand!“ — „Her i denne Kiste,“ svarede hun og gav ham Nøglen. Men i det han vilde fare frem, opstog hun en Skoggerlatter: „Jeg har Dig! jeg har Dig! skreg hun under bestandig Latter; „betal strax Bæddemaalet! Har Du ikke taget Nøglen uden at sige Diadesté?“ — Nu stod den stakkels Mand flau og ubevægelig som en Støtte. „Ja Du har vundet, sagde han: men den Vergælsse havde Du kunnet spare mig for.“ Han gav hende

hende taalsmodig Møalen og betalte Væddemaalet.
Da hun igien var borte, luffede hun op for den
halvdøde Philosoph, til hvem hun leende sagde:
„Min højlærde vise Herre; fortsæt nu Din Reise
i Fred; men glem ikke at optegne dette Kunsts-
stykke i Din Bog.“

Philosophen over Vennskab og Kjærlighed.

Et Fragmentarisk Forsøg.

Foranlediget ved Fragmente für Denkerinnen *).

I.

Foreløbige Paralleler.

Elstvo er den højeste Grad af Tilbojelighed for
en Anden; uadskillelig fra det Duffe af den El-

D 2

skende

*) Disse Brudstykker for Tænkerinder, trykte hos Brentano i Bogen — ikke i Jffv, som paa Titelbladet staar — ere af Mariann Amalie Hermann. — Denne Opsats er udf. denne sidste Einsiedlerin aus den Alpen 2 B. 4 Heste S. 63 - 74.

stende at vorde lykkeligjort med netop samme Grad af Tilbøjelighed.

Venskab er den uegennyttigste Bestræbelse, at fremme den Andens Vel! *)

Elskov vil besidde og besiddes, Venstabs ingen af Delene.

Elskov handler for sig, Venstabs for Andre.

Elskov attraaer at vorde lykkelig, Venstabs at gjøre lykkelig.

Elskov gjør Alt for at see sig belønnet. Men Venstabs fortjener sit Navn ikke mere, saas snart det er ifkun i Stand til at haabe eller ønske Belønning.

Elskovs Maal er den højeste Nydelse; Venstabs Triumph den højeste Opofrelse.

Venskab er derfor stort og ædelt; Elskov ifkun en skøn Egennytte.

Edel synes Elskov at være, naar den efterligner Venstabs og vil opofre for den: men den opofrer kun for Umuligheden sine Ønskers Opfyldelse,

*) Fjærlighed og Venstabs er her tagen i den strengeste Mening. Hvorledes man endnu plejer at bruge og misbruge begge Ord, skal i Følgen af disse Underholdninger forekomme.

desse, men aldrig sine Ønsker selv. Thi kunde den og hengive disse, saa ophørte den at være Elskov.

Elskov kan vise sig ædel: men Venskab er det i sig selv.

Venskab er Fortjeneste, Elskov ikke.

Vi elsker, fordi vi maae; vi udøve Venkab, fordi vi vil.

Venskab er frit; Elskov en Slave.

Vi kan ikkun elske det, som behager os; men vi kan være alle Menneskers Venner, om de end ikke behage os.

At elske det, som ikke behager os, er umuligt. Uden at behage er ikke den ringeste Grad af Tilbøjelighed tænkelig.

At ville byde eller forbyde Elskov — begge Dele er Daarskab.

Venskab kan vorde Pligt, Elskov aldrig.

Jeg elsker ikke af Grundsætninger en Plig; men jeg kan af Grundsætninger være hendes Ven.

Jeg er den fortræffelige Agathes Ven, jeg elsker den indtagende Parthenope.

Hun eensgæng havde jeg seet Parthenope, og med det første Øieblik erkjendte mit Hjerte den Ceraf det evig vil og maa tilbede. Hun gik forbi mig i Kirken og faldede ned for at bede. Himmelsk Andagt talende af det til Gud vendte blaa Øie, og hendes rene Sjels Haab af det lysende Naavn. Hun staa bølgede de brune Lokker om hendes Nakke; og blidelig flød det lange Haar ned over Ryggen. Hvid var hendes Klædning, og et rosenrødt Belte omsluttende det slanke Liv. Saa dan saa jeg hende, og alle Duffer som Elskov nogensinde har dannet, opsteg paa eensgang i mit Hjerte. Hun vordt min, søgte jeg til mig selv, om jeg er en Engel i Menneskeffikkelse værdig.

Med Agathe er jeg opvoren. Hun var fra Ungdom af en smuk og en god Pige. Men jeg erindrer aldrig, at hendes Vindhed, eller hendes Hjerte, hendes Forstand, hendes Vid, hendes Domme har tryllet min hele Fantasi og opfordret mig til Slave af hendes Legems- eller Sjels-Ekthed. Jeg lærte efterhaanden at kjende hendes Fortrin, og havde fra Kundskaben om det ene til Opdagelsen af et andet stedse saa megen Tid,

Tid, at jeg vidste at ordne ethvert behørigen i min Indbildningskraft, og aldrig paa een gang erholder et Heelt, som oversteg min øjeblikkelige Indbildningskraft. Jeg troede aldrig, at hun var den Eneste paa Guds hele Jord, som kunde gjøre en Mand lykkelig; ja jeg haabede endog en gang endnu at finde en Pige, som langt overgik hende. Men jeg maatte agte hende og Dag fra Dag mere og mere overhevijs mig om, at hun fortjener en brav Mand og enhver Edels Venkab. Og af denne Overbeviisning blev jeg endelig hendes Ven.

Jeg kalder Parthenope min Parthenope, men Agathe ikke. Agathe er Alexis's Elskede, er hans ikke min Agathe; men jeg er dog hendes bedste Ven, mere hendes Ven, end Alexis selv, der over Elskov glemmer Venkab. Thi Venkab drukner i Elskov. Alexis er en brændende Elsker, men en søvnig Ven.

Naar jeg hele Maaneder intet Ord hører fra Agathe, er jeg dog af Hjertet glad. I denne Omstændighed selv er mig et talende Beviis paa, at det gaaer hende vel. Laag nogensinde

Kummer paa hendes Hjerter, eller mørkede kun
en Graane hendes Pande; saa kom hun til mig,
sin Ven, og klagede for mig, ikke for Aleris,
sin Elskede; thi denne vilde hun staa.

Men naar min Skjønne Porthenope et Øjeblik
vil flyde fra min Side; saa beder jeg, besværges
jeg hende ved Alt, Alt hvad hende helligt
er, endelig snart at tye tilbage i mine Arme, og
hun belegler sit Løfte med et brændende Kyss.
Saa længe jeg da er alene, veed jeg ikke, hvorledes
det er med mig. Jeg sætter mit Øie paa
Jorden, og tænker intet; eller jeg løber som rasende
op og ned ad Værelset, taler med mig selv
og afbryder mig ikke sjelden med det Udbrud:
„Elskede, elskede Porthenope!“ eller: „Hvor
er en Pige, som Du?“ — En Time, hvori
jeg ikke ser hende, vorder mig et Aar. Jeg
veed da ikke at udfylde eet Øjeblik med en Tanke.
Det er, som om en Deel af min Sjæl var fløjet
bort, og den øvrige Deel havde kun endnu Kraft
nok til at ville efter den og ikke kunne.

Paro

Parthenopes Billede svæver stedse om mig.
Paa Agathe tænker jeg ifkun, naar jeg søger et
Eksempel paa Fortræffelighed.

Jeg drømmer om Parthenope, og hun vi-
ser sig for mig snart som en Engel, den en vel-
gjørende Guddom sendte mig til Trøst; snart seer
jeg hende indslumret paa Blomster og vover ikke
at vække hende med et Kys.

Om Agathe har jeg endnu aldrig drømt.

Begge Piger forærede mig paa eengang
deres Billede. Jeg sølede vist ganske Værdien
af begge Gaver. Men hvad gjorde jeg? — Min
Venindes Billede hængte jeg strax i et rosenrødt
Raand iblant Billederne af mit Fædrelands Vær-
digste, og skrev derunder: Den ædle Agathe.
Men min Parthenopes Billede lod jeg ligge paa
Skriverpultet.

Ikke saa rask, mine Damer, troer De
maaskee, at jeg nu elskede Agathe? De tager
fejl — paa mit Skriverpult, hvor jeg havde
henlagt et Duodetsblad Postpapir og en Pen for

i Musernes og Gratiernes sødeste Sprog at indskrive mit Hjertes Fryd ved Synet af dette min guddommelige Parthenopes fortryllende Billede.

Naar jeg saaer Besøg, viser jeg Enhver den ædle Agathes Billede, og troer at ære hende dermed. Men min Parthenopes Billede har nu allerede tre Aar været tillukket. Ingen veed hvad jeg besidder. Jeg troede at vanhellige Elskov og min Elskede, naar jeg viste noget profant Dje — og foruden mit synes mig hvert Dje profant dette Klenodie, som jeg kalder det; kun ved Midnat, naar Alt sover og mine Døre ere lukkede, vover jeg undertiden, at tage Parthenopes Billede frem af min Skriverpult og endnu en Stund i dets Beskuelse at nyde de Udsødeliges Salighed.

Min Kjærlighed til Parthenope er en Hemmelighed; mit Venkab for Agathe bekjendt over hele Byen.

Ere vi i et Selskab; saa stiller Parthenope sig ved det ene Vindue og jeg mig ved det andet. Eller tillader Anstanden ikke dette; saa holde vi os dog langt fra hinanden, og hver blander sig i
en

en anden Kreds. Men jeg taber derfor min Elskede intet Djeblik af Syne. Det gaaer mig som en rig Mand, der seer sine med Møje forhværvende og bevarede Skatte givne til Priis for et Antal Røvere, og Angest tvivler om ej deres Havesyge i det mindste her vil gjøre en Undtagelse. Ja jeg er endnu slemmere deran. Disse Røvere vil Retfærdigheden forfølge, og igjort levere det Røvede i den Bestiaalnes Hænder. Men min Parthenopes Hjerter — af! eengang røvet, for stedse tabt. Den blotte Mulighed bringer mig til at bæve.

For Agathe er jeg aldrig bange. Jeg fører hende selv ind blant de skønneste Ynglinger, og fryder mig, naar hun behager dem. Ja jeg er endog hendes Hemmelighedens Fortrolige, og stolt deraf; thi jeg regner mig det til Ære, at saa fortræffelig en Pige holder mig sin Tiltro værd.

Om jeg derfor mindre hævtagter min Parthenope? Tilvisse ikke. Men Agathe kan blive min Veninde, om ti andre Ynglinge behage hende. Parthenopes Hjerter derimod truer med i samme

Grad

Erub at voerde foldere mod mig, i hvilken hun
begynder at brænde for en Anden.

Runde Agathe misfjænde mig, og undrage
mig sit Venskab, det skulde gjøre mig meget
ondt; men mistede jeg Parthenopes Kjærlighed,
det vilde koste Livet.

Agathe har det bedste Hjerter, velvilligt imod
Enhver, selv imod hendes saa Fjender. Jeg har
endnu aldrig hørt et Ord af hendes Mund, som
var noget Menneske usfordelagtigt. Vel har hun
for megen Forstand til ikke at bemærke Fejl og La-
ster; men hun bemærker dem kun for sig; og
naar andre Tunger udgyde sig, saa veed hun saa
godmodig at lovprise den Dadsledes Dyder, at
Bagvaskelsen rødmer og tier.

Parthenope — hvor slaaer hver mit Hjer-
tes Aare ved dette Navn! det klinger mig saa
sødt — Parthenope eller bedrager mig min Fæ-
llesse? toner det ikke saa fuldt og blidt? —
Parthenope! Det er som om jeg hørte Majaders-
nes liige Sang lyde i fjernen Lund. Parthe-
rope! hvilket Gudeord vil laane mig fine Ord
for at skildre denne tryllende Skabning, denne
høje

Høje Aand, dette himmelske Hjerte, dette Hjerte, fuldt af Kjærlighed, disse navnløse Sjælsyndigheder, dette Tyders og Gratiers Chor, der tvang mig i hendes Lanker?

Parthenope — dog De gabe mine Damer? Jeg forstaaer Deres Vink: thi jeg var virkelig uudsømmelig, om De tillod mig at udkaste et Maleri af min Parthenope.

Elskov bemærker tusende skønne Egenskaber, før Venskab med Nød kan bevise sig een, og forsware den imod alle Indvendinger.

Elskov seer paa det Skønne, Venskab paa det Høje. Det Skønne behager, det Høje vækker Uresfrygt.

Ogsaa det Høje kan Elskov taale; men ikkun da, naar det Høje er det Skønne.

Ogsaa det Skønne kan Venskab statte, men ikkun da, naar det er en Pryd for det Høje.

Elskov og Venskab modsige ikke hinanden, kan got bestaae med hinanden, kan være inderligen forenede; men dog ere de ikke Eet, ere ikke nødvendig forbundne med hinanden. (Afbrudt).

Til mit Ideal.

Lie naar Luna paa Springen smiler
og i Duggens Perle spejler sig,
over Blomsterengen let jeg iler,
drømmer, sværmer, og er lykkelig.

Thi da synes mig, at ved min Side
svæver troelig Skyggen af en Ven.
Vee mig skulde denne Drøm bortskride,
og jeg eene, eene staae igjen.

D! hvad nytted det, om Maanen males
kun min egen Skygge paa min Vej;
da Naturen ej til Hjertet talte
og jeg plukked' ingen Glem mig ej.

Falst og fold, som tvungne Smil af Phryner,
loe mig da hver forhen venlig Plet,
og nu Nattens taageklædte Synner
strækked den forladte Sværmer let.

Ben jeg saae Dig neppe, før — i Møde
hvorfor nægte det? — min Varm Dig slog;
vilde Du det Hjerte skulde bløde
som saa broderlig til Dit sig drog?

Vel jeg kjender ej det Baand os binder,
dog ved Gud! jeg skjælver om det brast;
mueligt os dets 'Rosenfarve blinder,
mueligt eene den det holder fast.

Dog hvis det saa er, saa gid det briste
før vort Hjerte fængsler sig dertil,
at vi da skal ikke troe vi miste
hvad der blot var heed Indbildnings Spil.

Snart min Ben! vil Fantasten svinde
fulgt af Nyhedss heele Tryllerie;
om saa Hjertets Samslag os forbinde
O! hvor lykkelige er da vi! —

Derfor jeg Dig Haanden trøstlig rækker
og mit Hjerte villig følger den.
Held mig! om naar Gravens Muld mig dækker,
Du vil sukke, jeg har tabt en Ben.

Haand

Haand i Haand fortrolig vil vi vandre
og os kjænde, føle, nyde ret;
Skulde vi miskjende end hverandre,
O! saa atter vi forenes let.

Dog Du seer den unge Daare sværme,
Hjertet styrer Hjernens Fantasi;
snart maa ske sig Afskedstimen nærmer
Og vor Fryd, som Drømmens er forbi.

Tanken saarer! dog mit Hjerte bærer
festlig, som naar Lunas Straalekrands
sagte ned om Lundens Krone svæver,
og belyser Astenfores Dands.

Lad os, Elske skynde os at nyde,
Himlen blidt til Venners Favntag leer;
snart maa ske skal Dødens Klokke lyde,
Nattens Sanger flage paa vort Leer.

Skilles vi, o saa forglem mig ikke,
roelig tør jeg paastaae, at vi nød
i det mindste nogle Øjeblikke,
dem vi sikkert ingentid fortrød.

Glem mig ej, om jeg end skulde glemme
det jeg aldrig kan, Du er min Ven;
var da stor, Dit gode Hjertes Stemme
sikkert da vil røre mig igjen. —

Dobbelt vilde Du den Kæltne ynde,
naar han blufende sank til Dit Bryst,
troe mig Ven! jeg kunde næsten synde,
for at nyde reen Udsonings Lyst.

Glem mig ej, om Livets Vandring skulde
ferne os til andre Lande hen;
O! selv sittrende i Dødens Kulde,
minde Du Dig søde Din Ungdoms Ven!

O! maaskee skal langt fra disse Egne,
langt fra Danmarks Skovomkrands' de Strand,
visne Torne om mit Gravsted hegne
i et blomstløst vennedes Land.

Dog, min Grav besøgtes ej af Taarer,
dog, hvert Spor udslættes bradt af den,

heele Verdens Glemsel mig ej saarer,
lever kun mit Minde hos min Ven.

L* r —.

Historiske Anekdoter om Dronning Elisabeth *).

Den engelske Dronning Elisabeth følede en lidens-
kabelig Beundring for smukke og velskabte
Mandspersoner; og hvo der med Skjønhed og
Værdighed fremstillede sig for hende, var allerede
kommen vidt i hendes Gunst. Ivertimod havde
hun en uovervindelig Afsky for hæslige og krøbbel-
agtige, eller paa anden Maade af Naturen for-
sømte Mandfolk, og lod dem strax unddrage sig
hendes Øjne.

Naar hun traadte ud af sit Pallads, sør-
gede Vagterne stedse for at skaffe Hætte, Puffels-
ryggede og alle slags Krøblinge af Vejen for ikke
at saare hendes fine Sands for Skjønhed.

J Eli

*) Samlees af Forfatteren til Curiosities of Li-
terature.

I Elisabeths Forhold findes det Besynderlige og Beundringsværdige, at hun overalt gjorde sine Fornøjelser til Nedsættelse for sin Politik, og udførte sine Statsstykker ved sine Elskere. Sine Elskovshandele holdt hun saa hemmelige, at man til den Dag i Dag ikke har formaaet at trænge igjennem dem: men den politiske Nytte hun drog deraf ligger for Dagen, og sigtede stedse til Folkets Vel. Hendes Elskere vare hendes Ministre, og hendes Ministre hendes Elskere. Elskovsbesoel, Elskovs sandt Lydighed; og denne Kyrstindes Regjering var lykkelig, fordi den var et Bænk af Kjærlighed, hvor Slaveri og Lænker ere velkomne.

Oprindelsen til Raleighs Ophøjelse var et Galanteri, som saare behagelig frapperede den for slige Smigertkunstner særdeles aabne Dronning. Raleigh fandt hende paa en Spadseregang; og da en vaad Plet var hende i Bejen, bredede han i Øjeblikket sin nye Plysseskappe ud deraf. Dronningen gik forsigtig over Rappen, og blev rød; men gav den Mand et betydeligt Øjeblik, der havde givet hende et saa veltalende,

ihvorvel stumt Tegn paa sin Hengivenhed. Kort derpaa blev Kapitain Raleigh bekjendt under Navnet Sir Walter, og gjorde mægtige Fremskridt i Dronningens Gunst.

Det er ingen Tvivl underkastet, at Elisabeth i højeste Grad sølede Kjærligheds Lidenstabs, især for sin Elskling Greven af Essex, Men ikke Enhver veed, at hun aldrig kunde tilfredsstille denne Drift: physiske Aarsager afholdt hende derfra; hendes Kjærlighed vilde have kostet hende Livet. Herom var hun saa fuldkommen overbevist, at hun engang, da man med Varme vilde overtale hende til at ægte Hertugen af Alencon, der henrykt beslede til hende; svarede: „Jeg troer mig ikke saa aldeles lidet elsket af mine Undersaatter, at de skulde ønske at begrave mig for Tiden.“

Man har Exempler nok paa det lidenskabelige Emigreri, hendes Hofmand hyklede for hende, hvilke bekræfter den anførte Mening.

Rume har bevaret et saare pudserligt Kjærlighedsbrev fra Raleigh til Dronningen. Es-
serat have strabadseret sin poetiske Gave, for nok
som

som at opløste sin Lidenstabs og hendes Yndigheder, slutter han med at sammenligne hendes Majestæt, som den gang var tredsindstyve Aar gammel, med Venus og Diana. Sir Walter var ikke den eneste Kjærlighedsridder, der anstammede denne Tone.

Sin Tids hemmelige Historie viser, hvad for lokkende Opmuntringer denne kongelige Kofette lod tilflyde de smukke Mandspersoner, der vare nærmest om hendes Person, Greverne af Arran og Arundel, saavelsom Sir Wilhelm Pickering vare alle ikke uden Haab om at vinde hendes Hjerter og Haand.

Hver nogenlunde udmærket Mand indstøbte hun Forhaabninger: ja hun gik engang saavidt, at hun paa en af sin Kronings Aarsfester offentlig tog en Ring af sin Finger, og satte den paa Hertugen af Alencons Haand. Desuden talte hun iblant sine udvalgte Bejlere, Henrik III af Frankerige, og Henrik den Store. Ogsaa er en Skræder død af Kjærlighed til hendes Majestæt.

Aldrig kunde hun tilgive Buzenvalle, at han gjorde sig lystig over hendes flette Udtale af det Franste; og da Henrik IV skikkede ham som Gesant til hende, antog hun ham aldeles ikke. Saa smaalig var denne store Fyrstindes Forsænelighed, at hun uden Betænkning opløstede sine formeente Privatforurettelser til Statsansliggender.

Denne Dronning, der lagde saa mangen heroisk Guldkommenhed for Dagen, besad den Evaghed, at hun af hele Verden vilde holdes for skøn.

End et Bevis paa hendes Partisthed for vakre Mandspersoner: Hertug Francois af Anjou vilde ægte et kronet Hoved, og lod gjøre Elisabeth Forslag. Allerede gik Kjerlighedsbreve imellem dem. og Portræterne vare verlede. Endelig erklærede Dronningen ham, hun vilde aldeles ikke indlade sig med en Mand i Egtteskabs-
sag, før hun havde seet hans Person. Kunde han ellersaa ikke selv komme, saa skulde intet Ord videre væres om den Sag. Fremdreven af sine unge Venner agtede Hertugen ikke paa sine ældre
Raads

Staadgiveres Advarsel, og gik uden stort Følge over til Engeland. Den vidtberømte Jomfru synede hans Person fra alle Sider; men fandt ham hæslig, vansiret af Kopper, med en stog Næse, og en Puffel paa Ryggen. — Alt det var hos hende Grunde nok til at Anjou aldrig kunde naae hendes-Gunst.

Elisabeth lærte at skrive af den berømte Roger Ascham. Hendes Skrift var saare skjøn og korrekt, som man kan see af en Bønnebog, hun har skrevet og der bevares i det britiske Museum.

Missionen i Trankebar.

Med en lystig Uro, og hemmelighedsfuld for mist Mine gik gamle Gerner, Sognepræst til Lindenthal i det Holsteenske, op og ned i sin Stue, blæste utaalmelig og hastig Røgen ud af sit lange tyrkiske Rør, og saae nysgjerrig udaf Vinduet. „Jh! den forfærdelige Blæst, hvor

Sneen driver og hvirvler, man kan neppe see et Skridt bort."

„Nej! kjære Fader," begyndte endelig Augusta, hans Datter, som just var bleven færdig med at bække et nydeligt Kaffebord, „nej, det er for slemt! De maae heller slet ingen Medelidenhed have med os svage Fruentimre. Nysgjerrighed er jo saa engang vor Naturfejl, og De marttrer den paa det grusomste." Pludselig sprang hun hen til Faderen, omfavnede ham, og kyskede og klappede hans Kinder. „Lille Fader, kjære lille Fader, sig mig dog, hvem kommer da i Dag til os? For hvem har jeg maattet pynte og varme Din Studerestue, og ladet rene Tagerer ligge paa Gæstesengen? For hvem har jeg givet de bedste Tallerkener, de fineste Kopper ud, ja endog Sølvvorfstaben, som Du kun lader see paa Høitids-Dage?" — Men den gamle Fader svarede hende ikke, han rev sig løs, — thi i Byen smællede Pidske, — og gik ud for at bede sin Gæst velkommen. Den nysgjerrige Augusta sneg sig efter ham.

Denne

Denne fuldkendte tyveaarige Pige var Olingens eneste Datter. Som en sildig Frugt af Ægteskabet havde hun befordret sin Moders Død, og hidtil ensom henlevet sine Dage hos sin Fader, hvis eneste Glæde hun var. Paa hendes Opdragelse havde han, der var en Mand af Rundskab, af det redeligste Hjerter, og muntert jovialst Lune, anvendt sin største Omhu, og det lykkedes ham, i hende at opdrage en god, arbejdsom, i Husholdningen saare erfaren, i Henseende til Forstand ikke udannet og i Henseende til Hjertet høistbannet ufordærvet og god Skabning. En nydelig Dannelse, et skalkagtigt Træk om den lille Mund, gave disse saa behagelige og indtagende Egenskaber endnu en vis højere Vnde.

Hidtil var Augusta endnu ganske munter og sorgløs hoppet gennem dette Liv. Endnu havde hun ingen Lidenkab kjædet, naar man ikke vil regne en smule Nysgjerrighed, og den til det højeste drevne Omsorg, for at pleje sin gamle Fader og gjøre alt hvad hun kunde lase i hans Dine. Rigtig nok, et sjældent Tilfælde: tyve Aar og uden Lidenkab. Men derfor

begyndte ogsaa just fra i Dag af Naturen at tilbagefordre sine længe nægtede Rettigheder. Augusta skulde og det ikke uden Taarer lære at kjende en Lidenstkaab. — Men hvorfor var hun og denne Gang saa nysgjerrig efter at see hvem der var kommen?

Den Gamle bragte sin Gæst ind i Stuen, som formedelst det kolde og flette Vejr havde til, pakket sig med en Kabuse, mange Tørklæder og tykke Klæder. Augusta fulgte efter, endnu stedse nysgjerrig efter hvad for et Væsen der vilde udvikle sig af dette Brøl af Tildækninger. Den Fremmede afhyslede sig endelig, og nu stod en Pjøn, rank, fuldkindet ung Mand for Augusta, og kyskede hende, Pjönt noget forlegen, paa Haanden. Augusta tabte pludselig sin muntre Skalkagtighed, blev forlegen, gjorde dog hurtig et Rix og ilede ud under Paaskud at besørge Lys.

„Nu, Augusta,“ sagde Faderen, da hun kom tilbage, jeg maae ogsaa gjøre Dig bekjendt med vor nye Gæst. Det er Hr. Candidat Andner, Huuslærer hos vor naadige Kirkepatron, Herr von Thurbhof. Han vil disse Julehelligdage

understøtte mig i at prøve og blive i det mindste otte Dage, hos os. Mag Du kun saa, at vi kan være vel tilfreds med Kjøkken og Kjælder."

Augusta bøjede sig igjen flygtig, og skjulte sin Forlegenhed ved at sysselsætte sig med at skænke Kaffe.

Medens disse tre, hinanden endnu temmelig fremmede Mennesker, viklede blot almindelige Samtaler, vil vi gjøre os nøjere bekendte med den nye Gæst, end den gamle Præstes overfladiske Notits var i Stand til.

Candidat Andner havde alt i fire Aar været Huuslærer hos ovennævnte Adelsmand, det lindenthalffe Sogns Patron. Godt opdraget, vant til streng Flid og virksom Arbejdsomhed, forsynet med fortrinlige Talenter, og en særdeles Kjærlighed til det theologiske Studium, blev han ved fortræffelig Anvendelse af sine Forberedelsestidssaaar saa bevandret og uddannet i sit Fag, at han uendelig langt overgik mange af sine Lige, hvilket desværre nu til Dags just ikke er saa vanligt. Desuden besad han en stedse endnu mere sjelden vordende Egenskab: han var virkelig

ligen religiøs, og ikke blot en nøje Kjænder, men ogsaa en inderlig Tilhænger af den Religion, hvortil han bekjendte sig. Uden at være Sværmer og Pietist, ledede han dog alle sine Handlinger tilbage til Religion og Gudhengivenhed, og efterlod og udsvævede, alt efter som hans tilsigtede Djemed meer eller mindre stemmede overens dermed.

En saadan Mand kunde sandelig vorde nyttig ved Børneopdragelse, og blev det og i Ordets mest uindskrænkede Forstand.

Det vidste og sølede hans saare fornuftige Principal meget vel, og om han just ikke fandt for godt at rose sine Børns Opdrager i Djnene, var han des rundere dermed for andre, hos hvem han ikke kunde holde Maade i sit Udbrud af billig Berømmelse.

I øvrigt var Andner af stille Natur og noget bly. I de idelige og store Selskaber paa Herregaarden tog han sjelden mere Deel, end han for sine Elevers Skyld maatte, og holdt sig i besteden Frastand fra de Store, som udgjorde Selskabet. Man beklagede ofte, at see en saa
god

god og brugbar Mand ikke stemt for den fine og fornemme Verdens Tone; men den vise Thurshof saae dybere, og lod Andner roligt gaae sin Gang. — Og saaledes troer Referenten, saa meget det behøves, at have skildret det Indvortes og Udvortes hos sin Helt.

Lindenthalerne og deres Gjest havde imidlertid ved Kaffeen, fortrolig rykket sammen ved Kaffelovnen, gjort sig nærmere bekendt med hinanden. I det mindste fik Andner Oldingen saare kjær, da han hos ham blev saa mange lærde Kundskaber, saa ubestikkelig en Nedelighed vaer; og i ham syntes den Gamle ogsaa at finde et særdeles Velbehag. Kun Augusta havde ikke sin sædvanlige Munterhed, saae for det meste paa sit Skriftebøj og blandede sig kun af og til, men saare afbrudt med i Samtalen.

Det var endnu ikke Kjærlighed, men bekendt med sit Huusets Skikke ahnede hun de Collisioner hvori hun vilde komme med denne unge Mand. Neppe bankede ogsaa den gamle Præst sin Pibe ud, saa indtraf en af disse Collisioner.

„Jeg

„Jeg lader Dem nu, sagde han, alene hos min Datter, Pigen vil nok finde paa noget at tale om, jeg maae endnu, som jeg plejer, studere et par Timer paa min Formiddagspræken til i Morgen. — Og dermed gik han.

Ikke let var et forlægnere Par blevet sammen end her. Augusta, som endnu kun sjelden havde været sammen med unge Mandfolk, ogsaa kun stedsse med saadanne, hos hvem hun let fandt noget, hvorover hun kunde lee og spotte; Augustas Hjerte bankede her stærkt. Hun følede den Overvægt, denne unge Mand havde over alle dem, som hidtil vare forekomne hende. Saa megen Fasthed og Værdighed i Udtrykket, saa megen Grundighed i det han sagde, et saa stort Ansøg af Nidelighed og Beskedenhed, havde hun endnu ikke funden hos nogen ung Herre, som stundom havde besøgt deres Kirke og aldrig ubesleet og usportet forladt den. Her traf ethvert Gang til Epot og Satire sig langt tilbage, og en vis, maaſkee allerede for vidt drevne Agtelse, indtog deres Sted. Men just denne Tilstand bandt hendes Tunge, og det syntes at være
hendes

hende umuligt, at kunne frembringe endog kun en Lyd.

Men hvorfor bankede ogsaa Andners Hjerter, hvorfor var ogsaa han urolig, da den gamle Præst forlod Stuen? Tildeels men ikke gandske, af samme Grunde. Saa meget var vist: ogsaa paa ham gjorde Augusta et gandske synderligt Indtryk, Saadan en qvindelig Skabning havde han endnu aldrig seet. Alle Fruentimmer han hidtil havde kjænt, vare Personer af høj Adel. Til dem blandede dem, som en fortræffelig Opdragelse havde skænket en fuldendet Qvindeligheds høje Gode, havde han, som til Bæfener af højere Art, aldrig vovet at see op. Han kjænte det Skillerum, som var sat mellem ham og dem, og vogtede sig derfor viseligen for at iagttage mere imod dem, end den skyldige Verbødigheds Love.

Men her var alt saa gandske anderledes. Her var en Pige af hans Stand, til hvem en saa retfærdig Mand, som han, kunde have sine Ønsker. Her var desuden en Pige, hos hvem han, den skarpsynede Opdrager, blev vaer Forstands

stands og Hjertes fine Dannelse, et muntert Lune og stor Hang til Huslighed. Alt strax efter de første behagelige Indtryk, den lindende halvske Familie havde gjort paa ham, var med Lynsnarhed den Tanke faaret ham gjennem Hovedet: hvorfor skulde Du ikke her kunne vorde Cappellan og faae denne Pige, isald hun virkelig er saa god som hun lader, til Kone? Faderen er gammel, faaer Dig maaskee kjær, Din Principal er Kirkepatron — disse vare de enkelte Billeder, som svævede for hans Phantasie, og lode ham gjøre et lyst Blik i Fremtiden.

Men desmere uventet var ham den gamle Præstes snare Bortgang. Han og Augusta bleve saare forlegne tilbage. Dog fattede han sig først — man gjætte hvad der gav ham, dette Mod: Augustas Forlegenhed. En munter Pige vil virkelig være meget mindre forlegen naar hun skal underholde en Fremmed, end en alvorlig Mand. Men er Kjærlighed i Anmarsch, saa veed ingen mindre at tale, end en Pige. I det mindste ahuede Andner denne Sætning dunkelt, og en ligesaa dunkel Følelse indstjød ham Mod.

En

En almindelig Samtale tjente til Indledning. Denne gik snart over til at underrette sig om Augustas sædvanlige Sygler. Augusta bemærkede med Pigenes Snughed, at denne Materie fornemmelig underholdte hendes Gæst, og at endog de mindste Omstændigheder af hendes Maade at leve paa, havde noget saare Tilstrækkende for ham. Hun svarede med uudsigelig Tæske, men hendes Øjne kunde da ikke udholde hans Blik, men sank ligesaa ofte uvilkaarlig og beskeden ned igen, som de havde vovet at stue op.

Paa denne elskelige Skildring fulgte et interessant Bideskifte af Andners Levemaade. „Med hvilken særdeles Opmærksomhed hører Pigen paa mig“ tænkte Andner, og denne Tanke blev en des større Spore for ham, til at frydre sine Fortællinger med al den Delicatesse, som var ham mulig.

„Saa gaaer det os Gamle,“ sagde Præsten, i det han aabnede Døren. Hovedet vil ikke mere saaledes afsted, som i de unge Aar. Har jeg ikke der arbejdet en heel Time længere, end jeg havde lovet.“

„Umuligt“ sagde Andner, som havde troet at den gamle Præst neppe havde været en Time borte! men hans Uhr overbeviste ham, om at det var fulde tre Timer. Ikke sandt, skønne Lærerinde, naar Kjerlighed ikke der er i Anmarsch, saa er den det aldrig. Thi denne alene formaaer at faae Sjelen til at troe, hvad den vil.

Saa behagelig som denne var endnu ingen Aften henrunden for Andner, og uagtet man først skiltes ad henmod Klokken tolv, saa syntes det ham dog endnu fredse for tidligt. I sit stille Sovestue overlod han sig nu ganske til sine Følelser, og kunde ikke dølge for sig selv, at Augusta behagde ham uudsigelig og at han ønskede sig hende til Kone.

Først sildig sov han ind og meget tidlig vaagnede han igjen. Overalt stod Billedet af hans skønne Bortinde ham for Næse. O! hvor uudsigelig lang forekom ham Tiden, indtil Pigen kaldte ham ned til Morgenkaffen.

Var det med Flid, eller var det stedsse saa Skik hos Augusta, nok en yndigere og beskednere Morgenkjole havde Andner endnu ikke seet
paa

paa noget qvindeligt Bæsen. Endnu var den Gamle ikke i Bærelset, og Andner alene med Augusta ved den første Hilsen. Men, uskyldig Kjerlighed er stedse frygtsom, begge hilsede hinanden saaledes, som en kort Nat havde gjort dem igjen meget mere fremmede for hinanden, end de før havde været. Men den muntre Olding som strax kom til, meddeelte snart igjen det lille Selskab Liv og Varme.

Allerede var Frokosten forbi, allerede havde Landsbyeskikken lydt anden Gang, da en anden Collision indtraf, som den omhyggelige Pige havde ahnet og skjælvet for.

„Hvor staaer det, Herr Candidat!“ begyndte den gamle Præst, „kan De ogsaa selv frisere Dem? Folk paa Landet holder meget af at man seer ordentlig ud om Hovedet, naar man gaaer paa Prækestolen.

Andner rødmede, og stammede: „Jeg friserer mig ellers vel ikke selv, men jeg vil forsøge det, saa godt jeg kan.“

„Nu“ svarede den Gamle, „det gjør intet til Sagen. Min Augusta er en ferm Haarstjæ-

rer, 'oo har alt bevist manges Candidat samme Tjeneste."

„Nej" faldt Augusta ivrig i Ordet, „nej, kjære Fader! kun en eneste Gang vor Fætter, som nu er Missionær i Trankebar. Men naar De befaler —

Andner rødmede endnu stærkere. „Nu saa" sagde Præsten smilende, „det kan ikke være anderledes." Og dermed forlod han dem begge, og gik for at fløde sig paa.

Andner var underlig til Mode, og man kan tænke, Augusta ikke mindre. Hun begyndte, men hendes usikre Haandgreb tilfældene gave tydelig en vis Uroe i Sjælen. Andners Hjerter bankede stærkere og hans Blod brusede hæftigt og feberagtigt. I en saadan Forsatning havde han aldrig været, endnu aldrig saa nær et Fruentimmer, og det oven i Kjøbet et, for hvilket han aabenbar følede en spirende inderlig Kjærlighed. Hendes skønne Hænder berørte ham, hendes Varme omstrømmede ham. Tilvisse en farlig Tilstand for to ufordærvede Hjerter.

Neppe

Neppe kunde Andner længere bære de Følelser, hvoraf han gennemstrømmedes, og han vilde vist ved pludselig Bortgang have revet sig løs fra dem, var ikke til god Lykke Oldingen just kommet igjen. I hans Nærværelse kom Frisuren ganske i Stand, og hans Samtaler droge de to Elskende nogenlunde bort fra de Ideer, som de hidtil havde været fordybede i, og dæmpede nogenlunde de Følelser, som hidtil havde martret dem.

Om Eftermiddagen prægede Andner og Augusta, som just sad ligeover for ham; men dog kun sjelden vovede at hæve sine Øjne op til ham, opløstede ved sin Nærværelse overordentligt hans Hjerter. Han talte med megen Barm, alvorlig og høitidelig, og de lyse Ideer, han foredrog, og det fattelige Sprog, han betjente sig af, skaffede ham et udeelt Bifald af denne fornuftige, og ved deres redelige Præst fortræffelig dannede Menighed.

Men en større Løn for hans Hjertè ventede ham først i Sakristiet, og derpaa hjemme. Den gamle Præst sank med store klare Taarer i Øjnene

om hans Hals. „Min Søn,” sagde han, (thi saaledes talde han stedse, naar han fattede Fortrolighed til et ungt Menneske), min Søn, Gud har givet ham en synderlig Gave til at tale til Hjertet. Bliv han ved, som han har begyndt, og det vil vist aabenbares, at Herren har bestemt ham til noget Besynderligt.”

Da han traadte ind i Huset mødte han Augusta. Hendes Dine tindrede af navnløs Venlighed med saare kjædelige Blandinger af Agtelse og Kjærlighed. Hurtig hoppede hun forbi ham, trykkede sagte hans Haand, og lespede sagte, „fortræffeligt!”

Dette var, begriber enhver, Andner vigtigere, end med alle Stemmer at have erholdt den første Pris af et Akademie. Med den søde Nydelse af dette Bisald opklarede Fremtiden sig nu end mere for ham. Det gjorde ham mere aabnhjertet, fortroligere, snaksommere, og det hele Selskab saa muntert, at den gamle Præst om Aftenen udbød med Enthusiasme: Han vidste, at der vare tre gode og tre lykkelige Mennesker samlede.

Men

Men just denne Tilstand lod de unge Folks Kjærlighed til hinanden gjøre Ræmpeskridt. De vare ofte alene sammen, og da nærmede deres Hjerter sig mærkelig hinanden, Euf, sagte Haandtryk, spændt Opmærksomhed paa den andens Ønsker, inderlig Hængen med Øre og Sjæl ved de Ord, den elskede Gjenstand taledes, arbejdede dem gjensidig deres Følelser. Men endnu var Ordet „Kjærlighed“ ikke kommen over deres Læber.

Tre Dage efter Festen blev dette lille Selskab budt til Barmendaab hos en rig Landmand. Andner skulde pynte sig festlig, saa ville Præsten, han maatte derfor igjen tage sin Tilflugt til sin elskede Augustas Tjeneste. Den gamle Præst var denne Gang slet ikke tilstede ved Friseringen. Begge de Elskende paatog sig deres Forretninger med samme bankende Hjerte, som førstegang, men Andner med det faste Forsæt, omhyggelig at undertrykke alle vaagnende Følelser. Han vilde derfor tale og fortælle om mange fremmede Ting, men neppe aabnede han Munden, saa standsede ogsaa strax det første Ord, og ham

fattedes Lust; en Erfaring, som man gjør i alle lignende Tilfælde, og som lettere føles end beskrives. Ogsaa Augusta forsøgte paa at tale, men ogsaa her kom kun enkelte Lyd frem. Enhver af dem følede den andens Tilstand, men just det forøgede deres Forvirring.

Under den dybeste Taushed og tilvisse usigelig Angst kom endelig Frisuren i Stand. Vaklende rejste Andner sig, han følede sine Knæ skælve. Hans Fornemmelser overvældede ham, han sank tilbage paa Stolen. Overrasket højede Augusta sig over ham, og spurgte forskrækket: „hvordanne er det med Dem?“ „Gud“ svarede Andner, trykkede frampagtig hendes venstre Haand, og kastede et mat Blik paa hende. Augustas Barm bølgede sig stærkere, hun vaklede, hendes Dine hensmeltede og begge sank sammen i Kjærlighedens første salige Kys.

Lange hang de saaledes omsavnede og under disse Følelser havde de kunnet ønske Døden; men pludselig skrækkede Faderens Stemme i Siderækkelset dem fra hinanden: „Bærer færdige“ raabte han, „Slæden er allerede fremme.“

Au

Augusta ilede med tildækket Ansigt afsted, og neppe bemærkede Andner endnu, at klare Tårer fremstyrede af hendes Dine. Pludselig blev han gandske forandret. Det faldt som Stjæl fra hans Dine, han saa sig i et hæsligt Lys. "Jeg har gjort Uret," sagde han og vred lidenskabelig Hænderne.

Tilvisse var han gaaet over i en skrækkelig Tilstand, havde ikke Præstens Nærværelse tilskyndet ham at bekæmpe sig. Denne drev ham til, at fuldende sin Paaskjædning, og efter en halv Time gik det afsted.

Augusta var undervejs stille og tankesuld og Andner talede kun med Meje, for ikke at røbe sin Tilstand. Præsten syntes aldeles intet at mærke, og talede med overordentligt Liv, ja næsten med Enaktsomhed, om alle Gjenstande, som paa Vejen forekom ham.

I Gæstebuds Huset satte Augusta sig strax hen hos Landsbybefolkningens Koner, som i en stor Række sadde rundt ved Bæggene. Andner blev med den gamle Præst hos Mændene, hvis Samtaler nu vare ham, der ellers havde lært

saar deeltagende at høre paa enhver Samtale, over al Beskrivelse kjedsommelige. Men den første Deel hørte han heller ikke; thi han anspændte sit Øre paa det yderste, for at opsnappe enhver Lyd, enhver Bevægelse, som kom fra hans elskede Augusta. Men at betragte hende selv, vovede han ikke.

Efter Middagsmaaltidet, der han, som den tredje blandt de fornemste Gæster, skjønt i sit Evang, havde tilbragt ved sin elskede Augustas Side, nærmede Selskabet sig hinanden mere, blev utvungent, og blandede sig mere buntet. Her lykkedes det Andner at komme til Augusta, som stod ene ved et Vindue og beskuede Eneens Hvirvlen paa Haugegjærdet.

„Augusta“ begyndte han sagte og trykkede uformækt hendes Haand „efter det, jeg i Dag i Lidenstidens Storm gjorde, maa jeg tale frit. Jeg elsker Dem, saa stærk, saa inderlig, saa reen, som Mennesker kunne elskes af Mennesker. Kun denne mine Følelsers Styrke kunde lade mig glemme Klogskabens Regel. Jeg burde ikke have bidraget til at vække Ønsker hos dem, hvis
Op

Opfyldelse maaſkee er underkøſtet ſaa mange Van-
ſeligheder. Men det er engang ſkeet, og tilviſſe
ikke uden et højere Væſens Vædeſſe. Hvad jeg
kan gjøre godt, ſkal ſkee af alle Kræfter. Kun
førſt, Auguſta, kan førſt det uundſigelig ſøde
Ord: „jeg elsker Dig ogſaa.“

Auguſta ſaae ſig flygtig om. Hendes
Snarblif havde fattet det hele Selskabs Stil-
ling. Pludſelig greb hun Andners Hånd, førte
den hurtigt til ſin Mund, trykte enthuſiaſtiſt og
ubemærket et Kys paa den, og hviskede: „jeg el-
sker dig.“

Andner forſkrækkedes, han ſv mæde. —
„Nu kan jeg ikke mere,“ ſagde han, gif ud,
og ſkaffede under aaben Himmel ſit Hjerter Luft.

Tidlig tog Dræſken igjen bort, og endnu før
det mørknedes, vare de igjen hjemme. Her be-
ſandt Andner ſig da ſnart igjen ene med Augu-
ſta, og var roligere til at kunne fuldende ſine
Ord.

„Auguſta“ ſagde han, „Gud har ført os
ſammen, han vil ogſaa ganske forene os. See,
jeg ſmittrer mig med det ikke uſandſpyalige Haab,
at

at vorde Capellan hos Din Fader. Han har mig kjær og Hr. von Thurnhof kan ikke aflaae mig min Bøn, da han har forpligtet sig til at sørge for mig.

„O Kjære!“ faldt Augusta ham med vaade Øjne i Ordet, „det Haab er dog i Ret. Min Fader har for intet større Affkye, end for et Capellani, helst et saadant, hvor Datteren vorder Viæglertse.“

I dette er hans ubøjelige Redelighed Skyld, i hiint Alderens Svaghed, som troer Dødsdommen over sig alt fældet, saasnart den maae tilstaae, at den alt behøver fremmed Hjælp for at føre sit Embede. Nej! saa fortræffelig min Fader er, ønsker jeg dog ikke ved et saadant Forslag at give ham Lejlighed til at vise sig fra en Side, fra hvilken han behager mindre.“

„Ogsaa det“ sagde Andner. „Jeg opgiver altsaa denne Plan. Men et Levebrød kan ikke staae mig fejl. Til Paaften ophører min Opdragelsesstyrelse, og da vil vist min redelige Principal ubrødelig holde sit Ord. Da Augusta

da

da skal Du vorde min; thi saa kan Din Fader intet have derimod."

Augusta svarede ham med et stille Haandtryk, og strax derpaa begyndte begge de Elskende, rigtig nok en Smule tidlig, at sværme med Planer og Udkast til deres tilkommende Levemaade.

Men nu nærmeds sig desværre en sørgelig Tidspunkt, — Andners Tilbagerejse. Otte Dage havde han været i Lindenthal, og vant til nøje at holde sit Løfte om punktlig Tilbagekomst, kunde hverken Præsten eller selv Augusta formaae ham til at blive længere. Des smerteligere var den sidste Aften, som han tilbragte blandt disse fortreffelige Menneſker. Selv Odingen var usædvanligen stille, ja næsten en Smule brant.

Da den Glæde, som skulde bringe Andner bort, endnu samme Formiddag maatte være tilbage, (Thurhof laae to Mile fra Lindenthal) saa saae Andner sig nødsaget til at holde sig saare tidlig, endnu inden Solens Opgang færdig til Afreise. Den gamle Præst tog alt Aftenen før Afſceed med Andner, da han ikke, ved at ſtaa
saa

saa meget tidligere op, vilde afbryde sin sædvanlige Dagborden. Men Augusta var des tidligere oppe, tog lovede sin Kjære en varmende og styrkende Suppe, og lod ham falde da den var færdig.

„Du har jo ogsaa forgrædte Dine,“ sagde Augusta til ham, da han traadde ind, „saa behøver det svagere Væsen ikke at skamme sig ved sine Taarer.“ Og nu omslyngede hun ham, skjulte sit Hoved ved hans Barm, og græd lydelig.

Andner omfavnede hende sømt, og trykte et sagte Kys paa Haaarene om hendes Iffe. „Modig, Augusta,“ sagde han, „vi tør jo snart see hinanden igjen, som Din Fader har tilladt. Jeg kommer snart og maaskee lykkeligere igjen. Vor Fraværelse vil vi imidlertid ved Breve erstatte os saa godt, som mueligt.“

Andner dvælede ikke længe, dog forøgede han med hvert Øjeblik det Skræffelige i Skilsmissen. Han tog derfor snart Mod til sig, trykkede Augusta taus til sit Bryst, og fastede sig i Glæden. Det stærke Sneevejr unddrog snart

snart hans Dine det Lys, hvormed hans Elskede ledsagede ham ubi Mørket.

Hvor gandske anderledes vare de Følelser, hvormed han betraadde sit Værelse, end de under hvilke han havde forladt det! Hans Rolighed var vel ikke borte, thi Haabet om en vis og snar Forbindelse med Augusta styrkede ham ubegripligen. Men med den Sorgløshed og Munterhed kunde han dog ikke mere arbejde, som ellers, fordi hans Aand saa ofte var fraværende og omsvævede hans Elskede. Imidlertid søgte han saameget muligt at skjule denne Stemning, og det syntes ogsaa at Ingen bemærkede den.

Hans vigtigste Anliggende var nu, at underholde en Brevveksel med Augusta. Han betjente sig dertil af det sædvanlige Middel — at sende hende Bøger, som han forsynede med et Omslag af hvidt Papir, imellem hvilket og Bogen selv han lagde et b-skrevet Blad. Alt ofte havde han gjort dette, ogsaa stedse saare snart faaet Bøgerne tilbage; thi under disse Omstændigheder lagde det den gode Augusta vel mere Magt paa hvad han end hvad Forfatteren
Krev;

Brev; men aldrig havde han fundet et Svar. Marsagen kjendte han vel; thi den gode Augusta var for samvittig, til uden sin Faders Vidende og Willie at underholde en Brevverling med en ung Mand. Ja hun havde alt ofte i Stilhed ved Læsningen af hans Breve grædt over, at hun dog i ethvert Tilfælde bedrög en god Fader. Desuagtet haabede Anduer endnu stedse, at Kjærligheden vilde vinde Sejer over denne Betænkelse. Den vandt den.

(Afbrudt).

Missionen i Trankebar.

(fortsat.)

En Gang tog han Omslaget af en Bog, han havde faaet tilbage, og fandt følgende Seddel:

„Man kan foretage sig meget, saare meget, naar man er ret dristig. Hvad meener du, jeg sidder lige over for min gode Fader, og skriver til dig. Jeg tænker, jeg har just valgt den rette Maade, thi han falder vist ikke paa, at hans Datter har bragt det saavidt, at sætte sig ved ham og gjøre noget, hun ikke bør. O Kjære! naar du vidste, hvor hæslig jeg i dette Djeblik forekommer mig selv; men Kjærligheden begynder igjen at hyde over mig, og smigrer mig med, at det ikke er saa urigtigt, at jeg skriver. Dog, mere kan jeg heller ikke, Kjære! end føje til, hvor ganske jeg i dette Djeblik føler, at jeg holder af Dig,

og hvor gjerne jeg skriver det, at jeg af Hjertet er Din Augusta."

Hvor meget dette ukunstlede, naive Brev, som saa ganske bar Præget af hendes Hjerte, hentykkede den lykkelige Andner, vil de føle, som have været i lignende Forfatning.

Endnu to Gange i denne Vinter besøgte Andner det lindenthalke Sogn og blev altid imodtaget af Oldingen med Beviser paa det meest uhyklede Venskab og man kan tænke hvorledes af Augusta. Men nu indtraf en Katastrofe, som var Andner høist uventet.

Foraaret kom denne Gang usædvanlig tidligt; og Paassen indfaldt sildig, derfor var allerede i Dimmelugen alting grønt, og man kunde med Bequemmelighed leve paa Landet og i Haven. Om Mandagen i denne Uge, det var endnu saare tidligt, og han arbeidede just paa en Præken, som han første Helligdag vilde holde i Lindenthal, lod Hr. von Thurbhof, hvilket var usædvanligt, ham bede til sig ned i Haven til Frokost. Han gik derned.

Raffebordet stod paa et forhøjet Sted i Haven i en Acacieløvhytte. Herfra oversaae man en stor Deel af den landlige Egn, og da Andner satte sig, havde han ved Horizontens Ende det Høj for Dine, fra hvis Spidse man først opdager den lindenthalske Kirke. Intet Under, at hans Dine under den følgende Samtale ufravendt vare hæftede paa den.

Efter nogle ubetydelige Indledninger begyndte Hr. von Thurhof:

„De veed, kjære Andner! at begge mine Sønners Opdragelse nu er fuldendt. Nu tør jeg vel tilstaae Dem, at jeg ofte i Stilhed har takket Gud for at have faaet Dem til deres Opdrager. Indsigtsfuldere, fornuftigere, frommere, nøjsommere og beskednere havde de ikke under nogen anden Opdragelse kunnet vorde. Modtag altsaa for det første en lykkelig Faders oprigtige Tak.“

„Min Plan med mine Søhner har længe været Dem bekjendt. Jeg vil endnu sende dem to Aar til Ridderakademiet i Sorø, og derpaa skal de træde i deres Konges Tjeneste. I Des

gynbelsen var jeg vel tilfjnds, at bede Dem, min
 Kjære Andner, ogsaa at paatage Dem deres Vej-
 ledning i Sorg. Men deels vil den Tilstaelse
 gjøre Dem mere Vre, at Deres Lærlinge efter
 saadan en Opdragelse vel ikke meer behøve nogen
 særdeles Ledning, deels har jeg ogsaa der givet
 dem i Huset hos en saare fortræffelig Mand.
 Desuden fortjener De ogsaa at gaae en højere
 Bestemmelse imøde, at arbejde i en større Virke-
 krebs, og altsaa og med meer Nytte. Og jeg glæ-
 der mig ved nu at have fundet en Leilighed
 dertil.

Andner blev opmærksom.

„De veed, vor Kontrakt forpligter mig til
 at skaffe Dem et anstændigt og til Deres Bestem-
 melse svarende Levebrød, og indtil dette sker, at
 give Dem en aarlig Sum. Ikke for at spare
 denne sidste, som De strax skal faae at see, fores-
 slaer jeg dem en indtil videre Forsørgelse, der,
 som jeg vist veed, vil være passende til Deres
 Kræfter, og, som jeg haaber, ogsaa til Deres Til-
 højeligheder.“

Ande

Andner blev saare ængstelig tilmode. Han drog sit Blik tilbage fra den lindenthaale Høj og lod det vanke vildt om paa Jorden.

„Hvo saa fuldkommen kjænder sin Bestemmelse, og brænder af saa levende en Jæver efter at opfylde den; hvo der er saa riig paa Kundskaber, og jeg tør her, hvor ingen hører os, vel føje til hvo der er saa retsindig som De, er sjensynligen udseet til højere Ting, end blot at vorde Lærer for en liden indskrænket Menighed.“

Andner hævede sig bestyrtset.

„Her hindre ofte tusinde Konventientser ham fra ganske at vorde det, han bør og selv vil. De tænker vist ganske enig med mig, og derfor vil følgende Forslag ikke være Dem ukjært.“

Nu var Andners Forventning spændt til det højeste.

„En egenhændig Skrivelse fra Sjællands Biskop til mig ønsker at see Dem ansat som Missionær i Trankebar.“

Andner sprang op, men fattede sig snart og satte sig igjen rolig ned. Herr von Thurhof blev smilende ved:

„Forlaget synes at have overrasket Dem, det maae det gjerne, men skrække, afskrække, det kan, det vil det ikke, hos en Mand af Deres Grundsætninger, Deres Religion og Deres Kjærlighed for sammes Udbredelse.“

Og dog var den Stakkel forskrækket, saare forskrækket, han var ikke i Stand til at svare.

„Jeg tilstaaer det, der hører en ikke almindelig Mand til, med ganske Sjæl at opofre sig denne Forretning. At begive sig nogle tusinde Mile bort fra sit Fødeland, at leve i et ganske andet Klima, paa ganske anden Maade, efter ganske forskellige Skikke; at give sig af med raa og aldeles udannede Menneskers Undervisning og Opdragelse; paa en Nomades Viis drage om i et Land, hvor maaskee enhver Omstændighed erindrer os om, hvor saare meget bedre det er hjemme i vort Fædreland; ogsaa endelig at læsse den Fare paa sig, maaskee meget tidligere at ligge under for denne saa ganske forandrede Maade at leve og sysselsætte sig paa, og aldrig at see sit Fødelands Sletter iagen — alt dette, tilstaaer jeg, vil frygtelig afskrække en hverdags Sjæl. Men saadan

en

en anseer vist og sit Præsteembede kun som et Embede, bestemt til at skaffe Bequemmelighed og Magelighed, sit høje Kald misstjender han ganske.

De tænker ikke saaledes. De har i mine Børns Opdragelse vist et Mod uden Exempel. Fra tidlig om Morgenstunden indtil ud paa Natten med hvileløs, utrættelig Virksomhed, var de stedse om Deres Lærlinge, arbejdede stedse for dem, og med Hensyn til dem skuede ingen Besværlighed, undvarte enhver Fornøjelse, naar De kun derved kunde naae Deres Djemeed, mine Børns videnskabelige og sædelige Dannelse. Og det gjorde De ganske uegennyttig af de retsindigste og reneste Hensigter. Thi hvad jeg gav Dem, gav jo og enhver anden Adelsmand, og de Udsigter, jeg kunde skænke Dem, vidste De, vare saa skuffende, som alle et frøbeligt og dødeligt Menneskes Løfter."

„Naar saadan en Mand ikke har Kald til at udbrede Christendommen blandt ulukkkelige Vilde, saa har vist intet andet Menneske det. Jeg troer, som det desværre nu gaaer til i Verden, ikke meget paa et guddommeligt Kald til

Præsteembedet, men her, troer jeg, er virkelig et. Det er nemlig Biskoppens egen Bevægelse, at opfordre Dem til denne Forretning; han maae, om jeg end ikke saa lige veed hvorfra, kjende Dem, og nøje kjende Dem, det beviser hans Skrivelse."

„Seer De, min Kjære! en virkelig ædel Belønning for Deres Fortjenester, at man erkjender disse, og at man sætter saa stor en Tillid til Deres Evner og Deres Villie. Det vil være en stor Spore for Dem, til at paatage Dem en Forretning, hvorved De kan stifte mere Nytte end i nogen anden Stilling, men ikke den største Spore. Denne finder De ustridig i Deres eget fortræffelige Hjertes Bifald, og dens Bifald og Belønning, som De jo elsker saa oprigtig, og ved hvem De jo ønsker alle Mennesker lykke-
llge."

Skald De paatager Dem en Missionærs Post, saa maae De inden fjorten Dage komme til København, for i det derværende Seminarium at gjøre Dem bekjendte med Deres tilkommende Forretninger, og ret skikket dertil ved i

For-

Forveien at lære det Sprog, hvori De skal undervise. De kan da ledsage mine Sønner til Sorøe."

„Dog for at De kan see, at jeg ikke af egennyttige Hensigter søger at overtale Dem; saa lover jeg Dem den samme aarlige Sum tohundrede Rigsdaler, indtil De engang i Deres Fædreland erholder en roligere Post. Sparer Gud Dem Hilsen, vil denne aldrig staae Dem Feil. I øvrigt vil jeg og selv i muligt Tilfælde af min Død, lade den belovede Sum for stedse forsikre Dem. Og nu Deres Beslutning."

Andner havde fattet sig.

„Naadige Herre," sagde han i det han stod op, „saa meget mine Ønsker maaskee torde stemme overeens med Deres Forslag, saa vil De selv dog heller ikke ansee det for klogt, om jeg uden foregaaende nøie Prøvelse, strax vilde afgive min Beslutning. Det er det vigtigste Skridt i mit Liv, jeg skal gjøre. Det maae overlægges. Jeg tilstaaer det, Forslaget har sat mig i Væbelse, jeg udbeder mig derfor Tilladelse til at gjøre en Lystreise, og vil ved en Tour til Hest

komme mig igjen, og samle Ideer, som skal lede min Dom og min Beslutning. I Overmorgen er jeg da maaskee i Stand til afgjørende at kunne afgive samme.

Hr. von Churhof var tilfreds dermed, og saa skiltes begge ad.

Men, store Gud! hvor var det fat med Andner, da han havde naaet sit Bærelse. Her udbrod først hans Smerte, og han sank halv sandsestløs ned paa Sengen. Ikke blot Forslagget, men endnu mere, de Grunde, hørmed det understøttedes, havde rystet ham. Han følede at han intet med Grund kunde svare imod dem, og skammede sig ved den Tanke, at ville angive som saadan Kjerlighed til en Pige, hvis Besiddelse endnu var saa uvis. Ogsaa han fandt her en høiere Bestemmelse, den han ikke, og det af en saa forfængelig og sandselig Graud maatte modstræbe. Han tvivlede derfor heller slet ikke meer om, hvorledes hans Beslutning vilde og kunde falde, desuden var han Gud hengiven nok til at troe, at Gud vel vilde hjælpe ham, at overstaae Lidelserne af en evig Skilsmisse fra Augustin

gusta, i det mindste var han beredt, at bære dem med Hengivenhed. Kun at have gjort hende ulykkelig, i hende at have vaft Ønsker og Forhaabninger, hvis Tilfredsstillelse nu var umulig for denne Verden, det bragte ham næsten til Fortvivlelse. Pludselig sprang han op for at ride til Lindenthal. Hvor uklogt det nu var, faldt det ham først ind, da Præsteboligen kom ham i Sigte.

Men en god Lykke havde vaaget over ham og Augusta, han fandt hende — ikke hjemme. Hun var kjørt til en tilgrændsende Herregaard. Andner følede hvor godt det dengang var, og besluttede tillige aldrig meer at see Augusta.

Den gamle Præst mærkede sin Gæsts Sorgmodighed, og spurgte ham om Karsagen. Andner ventede Deeltagelse, maaskee Medlidenhed, skildrede den rørende. Men hvor forbauses han, da han hørte Præsten bryde ud i entusiastiske Lovtaler over hans ædle Bestemmelse. Ordningens Tone var af den Art, som om han ansaae for aldeles umuligt, ikke allene, at Andner ikke vilde paatage sig denne Forretning, men

ende

endog at han ikke med den meest levende Glæde vil paatage sig den.

Hvad skulde den stakkels Andner i denne Forfatning gjøre? Han vilde alt hvert Dieblif aabne sit Hjerter for den Gamle, men han forudsaa de visse Følger. Ikke at ville gaae til Trankebar, skulde gjøre ham foragtelig hos den Gamle, og at ville angive dulgt Kjerlighed til hans Datter som Grund dertil, skulde vist for stedse tilintetgjøre enhver Mulighed af en Forbindelse med Augusta. Han holdt det derfor klogest efterhaanden at vænne sig til Odingsens Tone og istemme samme.

Men hvor kunde han den hele Dag i Lindenthal have holdt ud i den kunstlede Stemning! Han reed tidlig bort, for hjemme, hvor han ingen besværlige Vidner havde, at vende martret af frygtelig Jammer. Hans Rolighed var ganske borte. Strømme af Taarer afverlede med lydelige Klager og frampeagtige Hænderid. Saa elendig kan Kjerlighed gjøre selv den Redelige.

„Der

„Derfor,“ begyndte han endelig imod Midnat, da hans oprørte Hjertes Raserie var gaaet over til stille Græmmelse, „derfor har jeg opoffret mine Ungdoms Glæder for mine Pligter, for nu, da jeg som Mand haabede at høste Glæder, at høste usigelig Sammer, Spiren til en langsom og vis Død?“ — Men her overraskede pludselig Forstanden hans Hjerte. Det upassende, Religionsstidig i denne Tanke stod levende for hans Sjæl. Han følede med Hengivenhed, at Forsynet dog har sine viseste Hensigter ved den Maade, hvorpaa det leder ham igjennem dette Liv, faldt paa sine Knæ, og bad, af Fuldmaanen venlig omstraalet. Da han stod op var han mærkeligen roligere, thi den store Kamp var overstanden, og hans Beslutning at gaae til Trankebar og opgive enhver Tanke om Augusta Besiddelse, uroffelig. Nu sov han og sagte ind, og stod mere vederqvæget og styrket op om Morgen.

Hans første Forretning var, at skrive til Augusta. Han arbejdede paa Brevet indtil sent ud paa Natten, thi det blev saare langt, ogsaa
af

afbrøde ham ofte stille Taarer, og stedse nye Udsbrud af det, dog intet mindre end gandske beroligende, Hjerte. Han bekendtgjorde Augusta sin Skjebne, han udviklede hende saa soleklart og saa indtrængende de Grunde, hvorfor han ikke kunde unddrage sig samme, at han følede, at Augusta ikke vilde dømme anderledes derom, end han selv. Men en vigtigere Gienstand for hans Brev udgjorde Forsøgene paa at berolige Augusta. Han opbød alt hvad Fornuft og Religion kunde række ham, han viste hende de hensigtsmæssigste Midler, hvorved hun kunde svække Mindet om ham, og saaledes forebygge alle saare sørgelige Følger. I øvrigt vogtede han sig for et rørende Sprog, og søgte især mod Enden at ville tale alvorlig, men dog stedse saaledes, at Augustas Lidenstabs snarere kunde beroliges end forhøies.

Augusta var alt førend Andners Brev ankom underrettet om denne Tildragelse. Saa meget hun end virkelig havde forberedt sig paa Andners Beslutning, nedslag Forvisningen om samme hende dog overordentlig. Det sørgeligste for

for den ulykkelige Pige var, at hun ikke engang havde ret Leilighed til i Stilhed at udgræde. Hun maatte dog ofte være om sin Fader, da undertrykke sin Smerte og paa sit Ansigt lyve Munterhed, og hvor tungt er det, Gud! at kæmpe med indvortes Lidelser og synes munter for Verden?

Desuagtet gennemskuede Faderen hende: „Den sandsynlig evige Skilsmisse fra Din nye Ven gjør Dig urolig. Jeg laster ikke dette Udbrud af et følelsesfuldt Hjerte. Lad kun Dine Taarer rinde, men glem ikke, at altid, og især her maae Fornuft og Religion beholde Overhaand. „Og fra denne Tid af taledes han aldrig et Ord mere om den Sag:

Andner skrev Dagen derpaa til den gamle Præst, afsagde Prækenen i Paaskehelligdagene, tog formelig Afsked, og erklærede sig ubestemt over, om han maaskee endnu vilde tage denne mundtlig og personlig. Men til Augusta havde han gandske bestemt skrevet: han saae Linden-
thal aldrig mere, og hun maatte selv, skjønt med usigelig Modstand af hendes Hjerte, der nu
el

elskede ham saa meget deshæftigere, indsee hans Grundes Fornuftighed.

Endelig havde begge bragt det saavidt, at de uden Skræk kunde see den fuldkomne Skilsmis ses Tidspunkt imøde. Men derfor havde ogsaa den Sejer, som de i Kamp med deres Hjerte havde erholdt, sløvgjort deres Følelser og ledet dem over i en vis Følesløshed og Apathie, som lovede at give deres Karakter for Fremtiden en ganske anden Retning.

Nogle Dage før Afreisen besøgte Hr. von Thurhof Andner, for at gjøre endnu nærmere Aftale om et og andet: „Jeg har,“ sagde han endelig, „med Glid hidtil endnu ikke equiviperet Dem, da De selv bedre og beqvemmere kan gjøre dette i Kjøbenhavn. At jeg imidlertid paatager mig Equiperingen, forstaaer sig af sig selv, den dertil fornødne Sum skal der vorde Dem anvist.

Alt var han i Døren, da han endnu engang vendte sig om, „snart havde jeg glemmt det,“ Præsten i Lindenthal har ledet vor hele Familie og Dem bede hen til sig paa et Par Dage. Han vil for sidste Gang være sammen med Dem og mine Børn.

Børn. Tilstige lader han Dem bede, ved denne
saa passende Leilighed til Afsted at lægge hans
Menighed nogle Trøstes- og Formanelses Ord paa
Hjerte. — Deres Svar veed jeg alt, De kom-
mer og præker." — Og dermed var han ude af
Døren.

Men i hvilken Tilstand blev den stakkels
Andner tilbage! Saaledes vare pludselig, alle
hans gode Beslutninger paa engang igjen tilintet-
gjorte. Saa skulde han paa ny borde udstødt
paa Lidenstakens Hav, fra hvilket han som en
elendig Skibbruden med Hæd og Næppe var op-
flattret paa en nøgen Klippe, for saalænge det
varede at reddes. Han skulde see og tale med
Augusta, han skulde endog præke og derved des-
uden berøre sin Skilsmisse og høie Bestemmelse.
Han fandt at dette var for meget fordret af et
stakkels svagt Hjerte, og havde fast besluttet,
standhaftig at afslaa denne Anmodning. Dog
begyndte han paa nye at vakle, da han over-
lagde, at dog ogsaa maaskee denne Sammen-
komst med Augusta saa meget snarere kunde have
et Niemed fra Forsynets Elde, siden han stet

ikke havde søgt, men tvertimod med Flid søgt den. At desuden hans Hjerte, hans Tilbøielighed til endnu engang at see og tale med Augusta var en betydelig Talsmand, er let at tænke. Han blev derfor virkelig tilsidst enig med sig selv i Dag at tage derhen.

Først da Tusmørket begyndte om Fredag Aften kom der hele Thurhoffte Familie og Andener til Lindenthal. Præstens Huus var fra øverst til nederst paa det netteste indrettet til at modtage hans høie Gjester; en Lykke for den stakkels Augusta, som dog i nogle Dage ved disse Tilberedelser havde haft mangfoldig Udspredelse, og altsaa ikke saa ganske levende var bleven erindret om den Katastrofe, som forestod hende. Ogsaa det var for begge en stor Lykke, at to unge Frøkener von Thurhof vare komne med, som fulgte Augusta bestandig i Hælene, hvorved det blev hende aldeles umueligt at være ene med Andener. Og intet kunde i Grunden nu være snuffeligere for begge, da enhver Samtale uden Vidne ufeilbarlig og tilvilde fiendelig for enhver vilde have oppustet deres Lidenstabs Ild. Kun en eneste Gang

Gang traf det sig om Løverdagen at Andner og Augusta ubemærkende mødtes imellem to Dørre. Andner greb hendes Haand, trykkede den hæftig til sin Mund og sagde: Det være det sidste Minde om min Kjerlighed, som jeg efterlader Dem. Fra nu af intet Kjerligheds Ord, eller Blik, eller Mine mere. Gud har adskilt os. Det bliver altsaa ved de Beslutninger, vi skriftlig have fattet. Og dermed skiltes de tause, for stedse, fra hinanden, og Konvientiensen sønderrev her et Baand, Naturen havde knyttet.

Det lykkedes Augusta i disse Dage at synes muntrere, end hun virkelig var; en Kunst, hvori det qvindelige Køn har en afgjørende Overlegenhed over det mandlige. Tillige adspredte hendes interessante Selskabssystem hende virkelig undertiden. Kun den stakkels Andner sank med hver Time i stærkere Tavshed og melankolsk Tungsind. Tillige troede han at have en vis Ret til at torde overlade sig sine Følelser. Hvo kunde vel ogsaa fortænke et ungt Menneske, der havde fattet en saa heroisk Beslutning, om Afskeden

fra saa ganske fortræffelige Mennesker, som de vare, mellem hvilke han befandt sig, blev ham yderst tung.

Hans Stemning, og det ligeledes stille nedslagne Lune hos de unge Mennesker, der skulde til Sorg, udbredede over det hele Selskab en Tone, som umulig kunde opmuntre Ulykkelige. Bedst holdt sig endnu Oldingen, som ordentlig syntes at have foresat sig, at give Selskabet dets gode Lune igjen. En lystig Anekdote fordrev derfor den anden, og ikke let havde han talet mere, og saa i et øst som just i disse Dage. Desuagtet undgik det selv ikke Andner, at meget, saare meget, var Forskillelse, og nogle Gange løb den Gamle ud for at skjule en Taare, som selv ved Fortællingens lystigste Katastrofe fremvældede.

Natten mellem Lørdag og Søndag sov Andner slet ikke, og tilbragte den under Graad og Bøn; og at Augusta dog i det mindste sov et Par Timer, deri var den store Udmattelse af Dagens mange Forretningers Skyld. Andner gjorde tidlig da alt endnu sov, en Tur igjennem

Byen

Byen og Haven, og tog for stedse Afsted med denne elskværdige Egn. Derpaa lod han sig frisere af sin Principals Tjener, for at undgaae enhver Konfurents med Augusta. Aldeles paaflædt satte han sig i en Stol, hældende Hovedet til Væggen, og overlod sig saa ganske til sine Følelser, at han ustridigen ikke saasnart var bleven vaagt af dem, naar ikke en Tjener havde meldt ham, at Selskabet længe siden havde været samlet ved Kaffeen og ventede paa ham.

Selskabet stod i Stadsstuen lige over for Dørren. Den indtrædende Andner faldt alt-
saa alle pludselig i Dinene, og den Maade, hvorpaa han lod sig see, gjorde paa Alle et sørgeligt Indtryk. Hans Dine vare opsvulmede af Graad og Vaagen, og hans Gang saa mat og afbrudt som Een, der lider uudsigelig.

„Ei! sagde den gamle Præst vranten, og borttørrede klare Taarer, en Olding har dog ogsaa saa svage Dine,“ og løb Andner derpaa saa hurtig imøde, som om nogen vilde gjøre ham det Fortrin stridig, først at omfavne ham. Men

Augusta sneg sig ud uden at hilse Andner, og græd bitterlig.

Til Lykke ankom just allerede nu nogle Fremmede fra Nabolauget, som ogsaa vare indbudne til den Dag. Derved blev Selskabet mere blandet, og tillige muntrere, og Tiden til Høstmessens Begyndelse henflød saa behagelig, som det under disse Omstændigheder kunde skee.

Andner blev allene hjemme, under Paaskud, endnu at studere paa sin Aftensangspræken. Og det gjorde han ogsaa virkelig, og det saa meget hellere, som han derved nogenledes bortledede sine Tanker fra den sørgelige Punkt, hvorpaa de ellers bestandig vare rettede.

Klokken tolv var Gudstjenesten ude, og strax derpaa blev kaldt til Bords. Taffelet var overmaade stort, (thi der havde indfundet sig endnu flere Gjester,) og for en Landebnepræst prægtig serveret. Den gamle Præst spillede Ceremoniester. „Vor gode Andner sagde han,“ er Dagens Helt. Han tager billig Plads hos Værtinden, min Datter. Ved hans Side sætter vor naadige Frue von Thurbhof sig, og min
Datter

Datter har den Vre at have den naadige Herre ved sin Side." Derpaa ordnede han de øvrige, og Selskabet satte sig.

Alle vare tause og takkefulde ved Suppen, bleve muntre ved den mellemste Ret, og da Stegen kom, saa høirostende, at Andner og Augusta ganske uden at høres og bemærkes kunde verle mangt et Ord. Dog vogtede Andner sig omhyggelig for at berøre de Strænge, som ogsaa i hans Hjerte angave en frygtelig melankolsk Tone.

Andner spiste og drak lidet og Augusta næsten slet intet. Ved Desertten bleve mange Haande Skaaler tømte, og derved især taget Hensyn paa den langt bortreisende. Denne blev stedse mere rørt, jo mere man med Kjerlighed erindrede ham, og hans store, skønne Dine stode fulde af Vand. Endelig greb ogsaa han Glasset, og ved det første Ord, han sagde, blev det saa stille, at man maattet have hørt et Blad falde til Jorden.

„Hele Selskabet veed, hvilket vigtigt Skridt, jeg er i Begreb med at gjøre, men kun saa veed,

Hoormeget jeg skylder de to Familier, som her ere
 samlede, og hvilken inderlig Hengivenhed jeg
 føler for dem. Hvor meget jeg end er overbevist
 om, at en høiere Styrelse kalder mig til en sand-
 deligen ædel Bestemmelse, saa skammer jeg mig
 dog ikke over min Menneſkelighed, ved at til-
 ſtaa: at denne Skilsmisse vorder mig uudſig-
 gelig tung, og des tungere jo større de Belgjers-
 ninger ere, jeg har oppebaaret af diſſe fortræffe-
 lige Menneſker."

Augusta, paa det hæftigſte rørt, vilde
 ſtaa op og gaa bort.

„Bliv,“ ſagde Faderen, vel blidt, men
 ſaare alvorligen og rørt. Hun blev.

„Jeg kan nu ikke takke,“ blev Andner ved,
 „thi hvor kunde Mundens tomme Toner erſtatte
 Handlinger. Men takke vil jeg engang ved
 Daad, ſom de ſkal høre enten endnu her fra mig
 eller langt borte fra, eller, om ogsaa denne Lykke
 røves os, ſaa dog i det mindſte hiſt oppe, hvor
 der ingen haarde Prøvelſer gives mere, og hvor
 vi, for evig forenede, ikke igjen kunne ſkilles ad,
 og heller ikke mere ville ſkilles ad. Did henvis
 ſer

ser jeg Dem. og mig — Gud bevare Dem og
gøre Dem lykkelige."

Han vilde drikke denne Sundhed, men nogle
le fremstørtende Taarer sank i hans Glas; han
var ikke i Stand til at drikke, og maatte sætte det
bort.

Hele Selskabet var overmaade rørt. Gra-
vens Taushed herskede rundt omkring. Augu-
sta hørte og saae ikke mere. Den gamle Præst
skulte sit Ansigt med sin Serviet og græd: Over
Herr von Thurbofs Kinder trillede en stor
Taare.

„Ket saa," sagde denne sidste, „kære Und-
ner, drif ikke denne Skaal." Derpaa vendte
han sig til den Gamle: „Fader, Fader! naar skal
det endelig faae Ende."

Den Gamle rejste sig skjælvende, hans Knæe
vaklede af Beemod. „Nu," sagde han, nu, og
intet Øjeblik længere."

„Hvad?" sagde Undner forskrækket, og
hans af Kjerlighed, Længsel og Frygt rødmande
Ansigt nærmede sig til Dødebleghed.

„Nu,” blev den Gamle ivrig ved, „nu, og intet Øjeblik længer. Andner, see paa mig, see paa mig, min Søn Andner! jeg har længe og skrækkelig prøvet dig. Jeg og din ædle von Thurhof har længe og skrækkelig prøvet dig. See paa mig, min Søn Andner! see paa mig min Datter Auguste! det er alt, alt, alt Bedrag. Du Andner gaaer ikke til Trankebar, du vorder ikke Missionær, det er alt Bedrag. Her bliver du, her hos mig, tager min Datter og kaster snart Jord paa min Grav.”

Gøthe, elskværdige Sjelemaler Gøthe, og saa du vilde fortvivle, ved at skildre dette Selskabs nuværende Tilstand, og jeg skulde vove det? Nej, jeg lægger Pennen, følsomme Læsere og Læsersinder vil let ane den, om de end ligesaa lidt kunne beskrive den, som jeg.

Oldingen tog igjen Ordet:

„Men jo besynderligere denne Prøvelse synes, som jeg har ladet eder friste, mine Børn, desmere holder jeg det for min Pligt, her for hele Selskabet at gjøre Regnskab derfor. Tilvisse vil da den rigtige Oplysning derom udbredes i
Publ

Publikum, og ingen sige, Præsten har handlet efter en egenfindig Alderdoms Lune."

Alt i Selskabet blev høist opmærksomt. Andner og Augusta kunde endnu slet ikke werde enige om de Følelser, som nu herskede hos dem. Dog havde deres Hænder alt søjet sig sammen.

„At jeg blev prøvet paa en lignende Maade, før jeg kom til Embedet, vil jeg nu slet ikke berøre. Det var ogsaa paa ingen Maade Bevæggrunden til min Handlemaade. Jeg havde handlet saaledes, om jeg ogsaa aldrig havde haft en Original for mig. Men du, min Datter, du, virkelig dannet til en ædel Kvinde, du, det eneste, jeg til Graven ilende Olding efterlader, du blev Anledning dertil, du i Forblindelse med mine henskvindende Kræfter. Jeg maatte som snarest have en Hjælper ved mit Arbejde, og hvo kunde forstænke den omhyggelige Fader, at han ogsaa ønskede at werde beroliget i Henseende til sin Datters tilkommende Skjæbne. See, Pige! i denne offentlige Tilstaaelse giver jeg dig en større Løn for din fortræffelige Opførsel, end du nogensinde kunde ventet den."

Alu.

Augusta foer med luerødt Ansigt op, og sank i sin elskede Faders Arme.

„Jeg havde hørt meget om Andner, thi hans ædle Patron, engang min Eleve, var uundtømmelig i hans Berømmelse. Jeg vilde see dig, tale med dig, Andner! og Erfaring skulde lære mig, om I begge kunde modtage gjensidig Kjærlighed. Da du derfor besøgte mig, nyttede jeg enhver Leilighed til at lade dig og min Datter ene, ja, jeg gjorde mig endog Umage for at bringe eder i Kollisioner, hvori Dydens Værd først ret egentlig er i Stand til at vise sig afgjørende. Men overalt var jeg usynlig tilstede hos eder, i det mindste skjænkede et fintboret Hul i Dørren mig denne Manderens Egenskab. Jeg saa alt, hvad I foretogede eder, og kun saa af eders Ord tabtes for mig. Jeg saa endog, rødmer ikke, Kjærlighedens første Kys, som for evig forbandt eder; men overalt blev jeg dog vaer, at Dyden er eders Skjælsaad, og jeg erindrer med Glædestaarer, at alle eders Ord bære det høje Præg af samme. Ogsaa det vidste jeg, at I gjensidig vekslede Breve, men ingen af eder har
faaet

faaet sit ulæst af mig. Held eder, og Hæd mig! at alle eders Ord, som I skreve hinanden til, ikke blot vidne om Ubekjendtskab med usædelige Tanker, men og om et i Sandhed ædelt Hjerte."

„Nu var jeg vis paa, at I elskede hinanden, og at I elskede hverandre paa en reen og uskyldig Maade. Men det kunde endnu ikke være nok for den omhyggelige Fader, som snart maa skilles fra eder, og da overlader eder ikke blot til eders Følelser, men til eders Grundsætninger. Jeg maatte endnu vide to Ting, om eders Kjærlighed var saa stærk, at heller ingen Lidelser og ingen Skilsmisse vare i Stand til at dæmpe den, og saa, hvorledes I vilde forholde eder, naar tunge og timelige Lidelser ramte eder. Af Gud! af dem gives der nok i Ægteskabet, hvor Sygdomme, Dødsfald, mislykkede Planer og formindsket eller endog tilintetgjort Velstand kun alt for ofte frembringer de skrækkeligste Lidelser. Derfor vilde jeg sætte eder begge paa Prøver, hvori Styrken af eders Tillid til Gud skulde vise sig. Uden denne urokkelige Tillid til det Bæsen, som alene er alle vore Erfaringers første Ophav,

lader

lader jeg ikke tænke nogen jordisk Lykke. Havde I, o havde I ikke bestaaet i denne Prøve: saa havde jeg lagt mit Hoved med Rummer i Graven. Men I bestode herligen; thi at I i Stilhed jamrede eder, derfor ere I endnu Mennesker og ikke fuldendte Engle."

Hvilke Udsigter aabne sig nu for mig udelede Olding. Jeg har bragt et Par Mennesker sammen, om hvilke jeg nu er fast overbevist, at de ere gode, og det, mine Børn, er den eneste Betingelse for eders tilkommende Lykke. Men I vil og stedse opfylde den i enhver Livets Forsatning. I vil stedse med Kjerlighed hænge ved hinanden, og ingen af eder vil kjende en højere Lykke, end paa alle Maader at befordre den andens Glæder. I vil med Kjerlighed bære over med hinanden, naar I skulde være svage, og med from Hengivenhed stifte eder i enhver Forsatning, hvori et højere Forsyn kan sætte eder. Og saaledes vil eders Liv, ligesom mit indtil denne høje Alder var, være en skjøn Majdag, hvis enkelte igjen forbispævende Skyer ikke skal

be

bedrøve eder, men snarere forberede til Glæde over de næste Solblik. Amen."

„Kjærlighedens Fader signe eders Baaud, saaledes som nu jeg og med mig vist ethvert Hjerte i dette gode Selskab velsigner det."

Han tog nu Andner ved Haanden og forlovede ham højtidelig med sin Datter. Derpaa gik det unge Par rundt, og det vilde ingen Ende faae med den Kyssen, Omfavnen, lydelige og hjertelige Lykønsken. Pludselig rev Andner sig med et sagte Haandtryk løs fra sin elskede Augusta og sagde til Faderen:

„Bedste Fader! næsten havde jeg glemt min Præken. Jeg faaar endnu studere noget, thi nu maae jeg jo omstøbe en stor Deel af min Præken, som nu ikke er passende."

Smilende svarede den gamle Olding: „Og saa det var Bedrag min Søn! Vi have her paa Landet ingen Aftensang, uden blot paa de høje Helligdage. Men dit Arbejde bør ikke være spildt. Du vil i Eftermiddag forelæse det hele Selskab den, og hvert Aar paa denne Dag gjentage den for mig, og naar jeg er død, da for din Søn."

Rone. Det er godt, at I ofte kalde levende tilbage for Sjelen de Følelser, I havde i disse Dage, at de ligesaa ofte maae worde eder en nye Spore til samme Taalmodighed, Hengivenhed og Tillid til Gud."

Fra nu af var enhver let Skye bortvistet fra Selskabets Vande, ogsaa de to Junkere tænkte ikke paa Sorge, og denne skjønne Vaardag henrandt under Nydelsen af de sødeste Glæder.

Strax efter de unge von Thurboffers Afreise fremskyndedes Anstalterne til at forene det forlovede Par. Andner aflagde for sin Bisp de rosværdigste Beviser paa sine Talenter og Kundskaber, og snart fulgte den høitideligste Dag i hans Liv — Ordinationen. Den næste Søndag derpaa var hans Tiltrædelses- og Bryllupsdag. O, af hvilke Følelser gjennemstrømmedes den ædle Augusta, da hun med den hele Menighed laae paa Knæ, og Andner, nu snart hendes Mand, viedes til Præst. Ved saadanne Følelser høiner, og forædler gode Menneskers Moralitet sig mærkeligen.

Strax

Strax efter at Gudstjenesten var endt blev Parrets Vielse ved Alteret fuldbjyrdet for den hele Menighed af den gamle Fader. Oldingens Tale rørte de talrig forsamlede Tilskueres Hjerter, Alt var bevæget, og Alles Følelser opløste sig i en stille Bøn for de Nygiortes Vel.

Augusta aabnede ved sin Andners Haand det høitidelige Tog fra Kirken til Præsteboligen. Alle Landsbyfolk trængte sig til for at bede deres nye Præst velkommen, og hvo der kunde komme nær nok, agtede sig lykkelig, ved at kunne kysse de unge Folk paa Hænderne. Men ofte rødmede Andner og Augusta; thi uophørlig lød omkring dem de Ord fra de forundrede og henrykte Landsbyfolk: „O! hvilket Skønt Par.“

Kjærlighed for Kjærlighed.

(Fortsat).

Saaledes gik de ved Siden af hinanden ned ad Gangen, og fladrede fortroelig, sloge Hænderne i hinanden, stode ved hvert tiende Skridt

S

stille,

Han ønskede nu at kunne alt drage ud med, Dagene lykkedes ham lange, indtil han forlod Templet. Da han første Gang saa Valeria igjen: Hør Valeria, begyndte han fuld af Henrykkelse; snart skal jeg forlade Templet, og dig — han saa paa hende, en anden Følelse fortrængte hans Henrykkelse — dig? forlade dig? søjede han mere langsom til: forlade dig?

Valeria forstod ham ikke: Hvad, Sylvius! hvad mener du?

Min Fader har sagt mig, at jeg nu snart maatte forlade dig! Tempelklædningen skal jeg —

Forlade mig? har din Fader sagt? forlade mig? Jeg har jo intet gjort din Fader imod; jeg har endnu aldrig seet ham.

Nej! Valeria! hør, jeg skal vorde Soldat, og derfor maae jeg snart forlade Templet: det mener min Fader; og jeg frydede mig saa af Hjertet, og nu paa engang er min Glæde borte.

Og du vil ogsaa forlade Templet? — Kjære Sylvius, gør det ikke, ellers du elsker mig. Hun rakte ham Haanden, og saa sørgmodig paa ham: O gjør det ikke, kjære Sylvius!

Sylv

Sylvius svarede længe ikke en Stavelse, han saae til Jorden; og da han hævede sit Dje, og saae Taarer rulle over hendes skønne Kinder; da trykkede han hendes Haand, og sagde: nej, græd ikke, Valeria! jeg vil det ikke; nej jeg vil ikke forlade dig. Nej, Kjære, jeg havde ikke saaledes eftertænkt det, da jeg lovede min Fader det. See, da gif Trompeterne og Fløjterne, og Skjoldene og Lantserne raslede, og Folket skreg og larmede; da havde jeg over Larmen glemt dig; havde jeg kun engang tænkt paa dig, see, kjære Valeria, saa havde jeg sagt nej; men jeg havde glemt dig.

Nu, min kjære, kjære Sylvius, glem mig ikke igjen, naar du engang igjen hører Larmen; vil du?

Tilvisse ikke, min kjære Pige! tilvisse ikke!

Ikke du vil det dog igjen, naar Fløjterne og Skjoldene lyde fra Soldaterne: du vil dog igjen glemme mig; jeg seer det alt forud! sagde hun sorgmodig. Dog hie, kan jeg da intet give dig, som erindrer dig om mig? Hun stod og eftertænkte. Naar min Fader drager i Fjeldten, lys-

Ogsaa Tullius vilde tage Drengen ud af Templet, da han var tolv Aar. Han sagde det til Drengen: hør min Son, nu er det Tid, Du forlader Templet; forbauset saa Drengen paa ham: forlade Templet? — Du skal snart ombytte dette hellige Klæde med Krigsdragten, Offerfadet med Lantsen og Sværdet.

Drengen slog fuld af Bedrøvelse Dinene ned, og taug. Tullius dreiede Samtalen af; men nogle Dage derefter førte han ham paa Torvet. Paa Tribunen stod Kongen, og forved ham den romerske Drn. Borgerne bleve fremkaldte til et Feldtog, deres Navne optegnede, og næste Dag bestemtes til Soldatereden. Ogsaa denne Dag var Sylvius paa Torvet.

Han saa de dampende Altære; han saa hvor Tusende trængte sig frem for at sværge den Sed, at være Fædrelandet troe! Præsterne indviede Hæren. Trompeterne skrillede, Drnene bleve fordeelte blant Legionerne, et lydeligt Jublen af Krigerne udbredde sig. Konerne trængte sig ind i Raderne; hvor Sylvius stod, omarmede en skøn Kvinde en Kriger, og holdt en
Dreng

Dreng til hans Fæder: sign ham, sign ham nu: Lufullus! sign din Søn i din skønneste Prydelse, i de Vaaben, som snart Blodet af Roms Fjender skal forgylde. O bliv som din Fader, min Søn! — saa taledes Konen og sank i Mandens Arme, og svægede virkelig med hans Vaaben.

Trompeten gav Tegnet. Hurtig led hele Krigsmusiken, og midt imellem Vaabnernes Raaben og de bortdragende Mands Skridt. Verberdig veeg Folket paa begge Sider af Vejen for Krigerne. Vigerne fastede Blomster paa dem, overalt ledsagede og modtog de Folkets signende Jublen.

Med tindrende Dine, med en frydefuld Skjelven betragtede Sylvius Toget. Hans Sjæl laae i hans Dine, han hørte ikke hvad Tullius sagde ham, han saa intet uden Krigerne; han var ude af sig selv.

Da de kom hjem sagde Tullius til ham; Sylvius, du skal nu snart ombytte din Præstedrags med Krigerens, og med Henrykkelse sprang Drengen op til Tullius og raabte: Naar? lo naar, min Fader? —

stille, for at lee og spørge. Sylvius skulde sige hende hvorfor han havde grædt i Templet ved Offeringen, og han vidste det ikke, og begge loe hjerteligen over Taarerne ved Offeringen.

Men nu, Sylvius, maa Du ikke græde igjen: Du maa være munter, og lee. Det lo' vede han da af ganske Hjerter, og nu gik de til de øvrige Børn. Endnu engang sloge Pigerne og Drengen Hænderne i hverandre. Sylvius's Haand faldt i Valerias Haand. Han hoppede nu saa munter, som han før havde været mismodig.

Præsten førte Drengene bort: Sylvius saae sig ofte om efter Pigen da han gik, og Valeria betragtede ogsaa ham, og Døren lukkedes efter ham, og affondrede ham fra Templet og Pigerne.

Sylvius længtes nu med største Begjerlighed efter Gudindens næste Fest. Den kom, og med den den lille niaarige skønne Valeria. De stode lige over for hinanden, og deres Blikke tilsmilede hverandre! O Barndoms søde Uskyld! hun fandt ingen Forbrydelse i hendes Smil, og han ingen

Tri

Triumf i de hulde Blik, hvormed hun betragtede ham. Han skjælvende ikke mere ved at see Vestalinderne, thi Valeria saae smilende til ham, naar han nærmede sig Alteret.

I Haven fløi han strax til Pigerne, han legede muntert deres Lege med dem; Pigerne og Drengene løbe om Kap, eller de dansede sammen, eller de sad i Græsset og fortalte Eventyrer. Sylvius løb kun om Kap med Valeria, og stedse kom de paa eengang til Maalet; Valeria raft ham Haanden i Dands, og ved Fortællingen sad Sylvius ved Valerias's Fædder, paa hendes Historier lyttede han med Smil og Opmærksomhed, og vilde Præsten føre Drengene tilbage, saa var det for Valeria og Sylvius stedse endnu for tidligt.

Med hver Dag de saae hinanden, tog begge de uskyldige Børns Munterhed, men og deres Fortroelighed, til; endnu nærmere forenede de sig til hinanden, da de fleste Dreng og Piger forlode Templet, og i deres Sted stedse kom nye Børn, til at forrette Tjenesten i Templet.

ser han min Moder og siger: glem mig ikke; men det er intet! Saadant et Kys forgaaer. —
See jeg har intet, intet, jeg kan give dig.

Nej, ved Vesta! jeg vil ikke glemme dig, nu kan du dog kroe mig.

Nej, nej, her, her, hurtig! tag førend de andre see os! hun havde hastig taget sin Sax frem og afskåret en Haarlocke, som bølgede paa hendes Skulder. Og nu naar du gaaer paa Torvet, saa bær min Lokke i din Haand, vil du? —

Sylvius lovede det og begge vendte muntere tilbage igjen til de andres Lege; men endnu vel ti Gange erindrede hun ham den Morgen om hendes Haarlocke, og Sylvius lovede ikke at forlade hende.

Da Drengen igjen saae sin Fader, bad han ham indskrændig, at lade ham blive i Templet. Tullius spurgte om Aarsagen til hans forandrede Beslutning. — Sylvius fortaug den sande Aarsag, da han skammede sig ved at tilstaae, at han elskede Valeria mere end sin Fader. Tullius beskrev Drengens Beslutning med Vrens og Ver-

rømmelsens yndigste Billeder; og paa nye vidste Sylvius ikke, hvem han skulde følge. Han lovede at betænke sig.

Han forebragde Valeria atter hans Faders Ønske. See, Valeria, see, lad mig endelig gaae. Jeg forlader Templet, du forlader det, saa kommer jeg i din Faders Huus, og vi sees hver Dag. Tænk, naar jeg nu kommer fra Feldten, og fortæller dig om Slagene, hvorefter mange Fjender jeg har sældet. —

Hy Sylvius! Hvor kunde du det, dræbe et Menneske! nej, gaae, saa har jeg dig ikke mere kjær.

Eller saa see, det vil jeg da ikke fortælle dig. Men saa bringer jeg dig en Krone, som Kongen har givet mig: eller jeg bringer dig Bytte fra Fjenderne.

Nej, det gaaer ikke saaledes til, Sylvius. Ja, naar jeg dog maatte komme udaf Templet. Jeg maae blive Vestalinde, og saa kommer jeg aldrig meer uden for Templets Mure.

Hvorfor maae du da det?

Dit Hjerte? — Nej, Sylvius, ønsk ikke, at du nogensinde følede, hvad der foregaaer i dette Hjerte, naar jeg ikke seer dig. See; der gaaer jeg her ved Muren, som indslutter dig, og jeg ønsker, at mine længselsfulde Blik kunde aabne den! og ofte forekommer det mig, som om den maatte styrte ind, saa stivt, seer jeg derimod. See, saa forekommer det mig da, som jeg hørte din Stemme paa den anden Side; jeg lytter, jeg forønsker Fuglenes Qviddren og Trærnes Raslen; ja, kjære Sylvius, i Gaar Aftes sneg jeg mig endnu sildig herhid, for at lytte, om jeg ikke engang kunde høre din Stemme. Her sad jeg! under disse Trær, og hvert Øjeblik maatte jeg see derop, det forekom mig som Noget sagte havde kaldt: Valeria.

Og Du var alene i Haven, Valeria? de andre Piger ikke. .

Nej, om Aftenen gaae vi ikke herved. Vi sidde hos Præstinderne; og væve og fortælle og synge Sange indtil vi lægge os.

Nu sluttede han Valerias Haand i begge sine, trykte dem fast, og bøjede sit Hode bedende
tæt

tæt til hendes: hør Valeria, kom der igjen i Aften, jeg kommer da og, og kald og syng, Du hører min Stemme, og jeg Din! Vil Du? o lad Dig overtale!

Nej, stiger Du derop igjen, bærer jeg af Angst.

Kjære, kjære Valeria, lad Dig overtale! lad Dig overtale! for Din Skyld er jeg bleven i Templet, og Du vil afslaae mig den Smaating? Han klappede hendes Kinder, han kyskede hendes Hænder, han bad, han anraabte hende, og Valeria kunde ikke modstaae. Hun lovede det, naar han ikke vilde stige op.

Valeria kunde neppe oppebie Aftenen. Med Maanens første Straale sneg hun sig ned i Haven, hun fløj hen til Muren, hun hævede sine Dine, og saa ham alt deroppe. Allerede en Time havde hun skjælvende sat der, og ventet paa hende. Endelig aabnedes Døren, han hørte det, og hævede. Hun fløj ned af Gangen til ham, han brændte. Hun saa derop. Valeria! raabte han sagte, kjæreste, bedste Valeria! og hun lovede ikke at svare ham.

Hun

Ved næste Sammenkomst fortalte han Valeria sit Bovespykke, han førte hende did, hvor han havde været; han viste hende det Træ, som havde skjult ham paa Muren. Hun betragtede med Skjelven Murens Højde: o Sylvius! sagde hun fuld af Omhed og lagde sin Pande paa hans Skuldre.

Han bad hende at komme ofte i denne Gang. Hun afslod det aldeles, og hun bønfuldt ham saa længe, til han ved den hellige Tid tilsvor hende, ikke mere at bestige den høje Muur; og dog var hun alt samme Aften i denne Gang, og saae med brændende Hjerter derop, og ventede med hvert Øieblik, at han skulde lade sig see, og blev forlegen og rød, naar en anden Pige kom i denne Gang.

Paa den anden Side af Muren stod den Elskede, og Sed og Attraae kæmpede mægtigen i hans Bryst om Sejren. Alt ofte var han halv oppe, og han steg ned igjen; endelig steg han dog derop, men Stilheden i Haven sagde ham, at Ligerne alt vare borte. Han ventede alligevel

vel indtil seent paa Astenen og steg mismodig tilbage.

Et par Dage, derefter seirede hans Attraae efter at see Valeria. Han steg derop. Hans første Blik i Haven mødte hendes Øje. O Besta! raabte Pigen, og bævede to Skridt tilbage; hun hævede Armene op, og hun skjælvede; hun løb op og ned under Muren. Har du mig kjær, hvisskede hun endelig op ad Muren; saa stig tilbage! og han forsvandt.

Hun takkede Gudinden i en stille Bøn, at han var borte; thi just som han var stegen tilbage, kom to andre Piger hurtig udaf Bustafset, og kaldte hende til at vande Blomsterne.

O hvor har du forskrækket mig, kjære Sylvius! sagde Pigen Dagen derpaa til ham, og trykkede hans Haand til sit bankende Bryst: nej, gjør ikke det igjen, ellers du elsker din Valeria!

Sylvius smilede; men, men, begyndte han da søramodig; Valeria, hvor kan jeg oftere tilbringe længere end en halv Maaned uden at see dig? O Valeria, havde du mit Hjerte, had du mig stige derep!

Die

Ja, min Fader vil det. Rigtig nok, naar vi begge kunde komme ud, var det mig ligegyldigt. Nej, kjære Sylvius! du blive i Templet, thi ellers dør jeg af Angst, naar jeg ikke mere havde dig.

Ja, saa maae jeg blive! svarede Sylvius eftertænksom. Skade at det ikke gik saaledes.

Han blev. Han overtalede sin Fader med Taarer og Bønner til at lade ham blive i Templet.

Men, hvad vil du bestandig gjøre i Templet? spurgte Tullius.

Jeg kommer jo snart blandt Ynglingerne i Templet, derpaa bliver jeg Præst, og saa — har jo Overpræsten alt siden sit sjette Aar levet i Templet.

Tullius smilede. Nu da, jeg haaber at Ilden i dine Dine, og dit Hjerter snart vil gjøre dig Templets Mure til Fængsel, og Hymnerne til Klagesange. Du vil vel tilsidst ønske at komme ud. Sylvius bragte fuld af Glæde sin Valleria denne Efterretning, og tog fat paa begge

begge hans Hænder, og dansede med høi Latter omkring i Haven med ham.

Med hver Gang, de saae hinanden, blev Attraaen efter at sees ofte styrigere. De opsogte nu snart de eensomme Gange i Haven, og gik da Haand i Haand i stille Samtaler og smme Kjærtegn ved Siden af hverandre. Tullius haabede forgjæves, at Sylvius's Hjerter skulde gjøre Templet til et Fængsel; hans Hjerter gjorde ham Templet og Haven til Elysæus Mark. Han hendrømte i stille Ensomhed de Dage, han var skilt fra Valeria, og kun den Dag, han saae hende igjen, levede han. Ja, han havde endog den Forvovenhed, at bestige den høje Muur, som adskilte Præsteboligen fra Pigernes Have, og hans Blik saae Valeria. Hun gik ensom, Hovedet paa Brystet, Hænderne overkors i stille Dybsind ned ad Gangen ved Muren.

Hvor gjerne havde han kaldt ad hende; men der var endnu flere Piger i denne Gang, og Valeria forlod den, for at opsoge den Gang, hvor hun ene kunde overlade sig til Tanken om Sylvius.

Hun vinkede at han skulde stige tilbage, han forstod hende ikke i Bussatses Skumring, ansaae Bevægelsen med Haanden for et Vink. Daß sprang han ned i Træets Grene, sprang fra Green til Green, endnu et Spring og han stod nede og tog hende i sine Arme.

O Guder! o Guder! udbrød Valeria en Gang efter den anden, da han steg ned. Hun fløj hurtig ti Skridt tilbage i Gangen, derpaa nærmede hun sig igjen, saa sig derpaa ængstelig omkring om ingen kom; da han var nede, sank hun i hans Arme, trykkede ham hæftig og vild til sit Bryst, slugte hans Kys med sine Læber.

Alt dette var nogle Minuters Værk, hun trængte ham tilbage til Træet. Som en Fugl var han igjen deroppe, paa Muren, nede paa den anden Side, og hun hørte alt hans Sang paa hiin Side, da hun her endnu ganske sagte raabte: afsted! afsted Sylvius! Hun vilde svare, og formaaede ikke at frembringe andet end Suk. Hun var uden for sig selv. Hun følede nu den mest brændende Kjærlighed, hendes Hjerte kunde føle

sole den, thi hun var nu fjorten Aar gammel og han femten.

Med hede Taarer bad hun ham næste Gang, aldrig meer at vove at stige ned i Haven; Skræffen, kjære Sylvius, har gjort mig syg, svædte hun til: jeg farer om Matten op i Søvne, jeg har nævnt dit Navn. Nej, skaan mig, kjære, kjære Sylvius.

Hun bad ham saa bønlig, med saa rørende Kjærtegn, at han under Taarer lovede hende det og holdt Ord. Hvor lykkelige vilde vi være, naar vi stedse kunde see hinanden! udbrød hun, og saae smilende med taaresyldte Øjne og længselsfuld paa ham: O I Guder hvor lykkelige vilde vi være! Men dyrebare Sylvius, hvor ullykkelige vare vi ikke, naar vi slet ikke mere torde see hinanden! af og Sylvius, hvor let kunde dette komme, naar man engang øjnede Dig i Haven. Nej Sylvius, sæt ikke Din Valerias Liv paa Spil, thi, ved den hellige Gudinde! jeg vil ikke overleve Skilsmissen fra Dig!

See, vi sees hver Maaned to Gange; af, rigtig nok for min Kjærlighed kun et Øjeblik mod

et Kortusende; men — o Sylvius, om jeg nu ganske mistede Dig.

Saa talede den yndige Dige, og trykkede hans Haand snart til sine hvide Læber, snart til sit vaade Dje, snart til sit bølgende Bryst, og i hans Sjæl flød Roe og Tilfredshed. Med en ubeskrivelig henrykkende Venlighed saae han paa hende: nei Valeria! sagde han, og en Strøm af de gladeste Taarer brød ud af hans Dine: ja Valeria, jeg vil være tilfreds! Et Haandtryk fra Din troe Haand, et Smil fra Dine skønne Læber, et venligt Blik fra dit godmodige Dje, et Nis med Dit Hoved! og jeg vil takke Guderne for mine Dages Lykke!

Deres Hjerter vare fulde af den rene Rjærlighed; ingen ureen Begjærlighed tvang Deres Dine til at skue ind i Fremtiden. See hinanden, tale med hinanden, var alt hvad deres Hjerter vilde og ønskede; dette kunde de, og dette Haab tillod den allerfjerneste Fremtid dem og. De vare lykkelige; thi Fremtiden var malet i de lysste Farver; hun Gudindens Præstinde, han Præst, og da, da kunde de hver Dag see

see hinanden. De havde ikke byttet deres Haab for Guderne's Lykke.

Den fremspirende Kjerlighed er rig med 'et Gudet, den voxende er besæden i Dni'serne, kun den lykkelige Kjerlighed har aldrig nok.

Det faldt ingen af de uskyldige Sjæle ind, at de kunde ønske meer, end de alt havde; de anede ikke, at Kjerligheden havde endnu andre Glæder at tildele, end Haandtrykkets, Smilets og den fortrolige Sladdrens Glæder. Begge opdragne i Templet, Børn, nu alt i endeel Aar skilte fra deres Fader, som stode i Feldten mod Sabinerne, begge uden Raad, uden Erfaring: de overlode sig alene til deres Kjerlighedsfulde Hjerter, de fulgte Naturens Haand.

Sylvius anede ikke, at Valerias Løfte om evig at være Jomfrue, som hun nu om faa Maaneder skulde aflægge, truede deres Kjerlighed, og Val-ria li esaa lidet. Love hos hinanden! det hindrede ikke Løftet. Valeria frydede sig over Dagen, det var hende som om hun skulde aflægge det Løfte, evig at være Sylvius's Præsts inde.

Valerias Indvielses Dag kom stedse nærmere, og tillige den Dag, Sylvius skulde forlade Offerdrengene, og træde ind i Præsternes Orden. En smule angstelig saae de deres nye Forhold imøde, men uden Frygt.

Den sidste Gang, Sylvius endnu saae hende blandt Offerpigerne i Templet, syntes ham hendes Øje uroligt, hendes Pande mørk, hun slog bange og estertænsomme Blik paa Unglingene. Meppe vare de i Haven, saa staj han i Buskatsen, og Valeria kom, kom med langsomme betænkkelige Skridt, og en mørk Estertænkten paa Panden.

Hun rakte ham Haanden, hun vilde tilsmile ham, men hendes Øje blev alvorligt. Sylvius; sagde hun: jeg er saa bange, saa angstelig. Ach, hvor har jeg længtes efter at tale med Dig!

Sylvius bestormede hende med Spørgmaal, og nu fortalte hun ham: For nogle Dage siden var jeg hos Pompeji; Du kender hende, den skønneste af Vestalinderne, som stedse ved Oftringen fælder Taarer, og som er saa bleg. Hos hende

hende var jeg. Snart, snart er jeg Din Søster! sagde jeg til hende, og trykkede hendes Haand til min Mund.

Stakkels Pige! svarede hun med et Suk, og med en Flod af Taarer. Jeg blev besyrtset, og hun drog mig ind i Buskatsen, og da vi vare ene tog hun mig i sine Arme, vadede mig med sine Taarer og kaldte mig engang efter den anden ulukkelig.

Jeg maatte græde med hende, og vidste ikke hvorfor? Saaledes sad vi og græd begge, og da fortalte hun mig om Vestalindernes Skikke og om deres Maade at leve paa. Sylvius, jeg har siden den Tid været sorgmodig.

See, kun hver Fuldmaane kommer Jomfruerne sammen med Præsterne, i tre Dage, og hver Dag kun nogle Timer. Men Du tør ikke, sagde Pompeja, tale et Ord hemmeligt med en Præst, om han end var Din Broder. Hvert Dit Blik bevogtes, hvert Dit Ord belures, et Smil er her en Forbrydelse, og Rummer en Dyd.

At Sylvius disse Ord have gjort mig saare
søramodig. Jeg skal ikke tale med Dig; Skulde
ikke være alene med Dig? Nej, jeg har stedse
saa mange tusende Ting at sige Dig. Nej, Syl-
vius! Jeg har grædt hver Nat! See og endelig
har en god Gudsdom indgivet mig, hvorledes jeg
kan tale med Dig! kan tale alene og hemmelig
med Dig!

Og hvorledes; min Valeria? hvorledes?
hvorledes?

Den sjette Nat har jeg stedse Vagt ved den
hellige Guld i Templet, Du stiger over den indere
Muur, og vi sees i Templet! Denn Mur er
ikke saa høj, som Havemuren, Hvalvingen støder
til Muren, da er det let for Dig, min Syl-
vius, at komme til mig.

Sylvius kunde intet sige, i hjertelig Hen-
rykkelse trykkede han kun hendes Hænder til sine
Læber; o hvor vi skulle være lykkelige! udbrød
han endelig.

Sylvius var nu bleven Præst, og han skulde
paa den Dag, Valeria aflagde sit Løfte forrette
sit første Offer. Han sad Aftenen forud i Overs-
præ

præstens, hans Faders Vens Telle. Hvor lykkelig er jeg min Fader, udbød han: hvor lykkelig, at Dagen nu er forhaanden, som knytter mig end fast- re til Dig! Hvor fryder jeg mig over Solen i Morgen!

Og Valeria er Din Veninde, Yngling? sagde Oldingen med hævede Stemme, blev staaende foran ham, og betragtede ham; Valeria er Din Veninde, og Du fryder Dig over den Dag, da hun aflægger sit Løve? — Han rystede sit Hoved. Ved Du! at hun ogsaa i Morgen højtidelig krasiger sig Dit Venskab?

Mit Venkab? nej, det kan hun ikke! det vil hun ikke!

Forsængelige Drømme! begyndte Oldingen igjen: lutter Drømme. Yngling Du er for nært, os ved den hellige Velsa! isald Valeria er Din Veninde, burde Du sælde Taarer. En indvortes Angst bemægtigede sig Sylvius, da Oldingen sagde det; men Tanken om den sjette Nat beroeligede ham igjen. Han lukkede ikke sit Øje om Natten; med Morgenens første Straale var han oppe, og vakte med en sagte Stemme

Præsten. Det vo' der i Dag en skøn Dag, min
Føder!

Den sidste skønne Dag for Valeria! svar-
tede Oldingen.

Med Solens første Straale traadde Præ-
sterne ind i Templet og fandt alt Bestolinderne
liggende paa Knæ om Alteret. Midt imellem
dem laae Valeria, Lokkerne gjennemflettede med
Blomster, i Præstindens lange Dragt. Syl-
vius's Hjerte slog høit i Bejret, da han gjen-
kjendte hende.

Dorpræsten nærmede sig Alteret, bedende
sank han ned og anroabte Gudinden i hemmelig-
hedsfulde Bønner: Nu vendte han sig til Vale-
ria, Taarer stode i hans Øjne, da han saae ned
paa den bedende Pige, sagde han: er det Din
Villie at vorde Gudindens Bestolinde? spørg
Dit Hjerte? det maae fra nu af ikke staae for
andet end for Gudinden! Dine Ønsker, Dine
Attraaer maae blive her i Tempels Viller!

Sylvius rødmede, da Præsten sagde det,
og Valeria ønskede kun med et Blik at kunne see
den elskede Yngling.

Alle

Alle Blodets og Naturens Baand, som
knytte Dig til Forældre, Sødsfende, Venner
og til Dit eget Hjerte, ere sønderrevne fra det
Øjeblik Du siger ja. En nye Verden begynder
for Dig, hvor nye Love herske, alvorligere,
helligere, renere Love, Himmelenes Love! Men-
neskene ere skilte fra Dig, de ere andre Væsener
end Du, Du tør ikke mere føle som de; hvad
der afkoster deres Dine Taarer, maane bringe
Dine Dine til at smile, deres Henrykkelse maane
for Dig være et foragteligt Epil; tilluft er Dit
Øre for deres Tale, Dit Øje dødt for deres In-
digheder, Dit Hjerte uden Følelse for deres
Kjærlighed; Menneſkeheden forsvinder af Dine
Blik, og Du lever under Gudindens Dine reen
og ubesmattet, ophøiet over Menneſkeheden, li-
gesom hun. Har Du hørt mig, Valeria?

Hun sukkede et sagte Ja!

Naar Din Varm nogensinde slaaer af Kjær-
lighedens Følelser, naar Dit Hjerte nogensinde
vover Ønsker, som Gudinden hader, naar no-
gensinde Dit Øje finder en Mand elskværdig, saa
har Gudinden forskudt Dig, saa falde de hem-

melige Forbrydelsers Hævnerinder, Furerne over Dit Hjerte, og røve Dig enhver Noe ethvert muntert Djeblif; og udbreder Du nogensinde Dine Arme for at trykke en Mand til Dit Brøst, saa er Noen Gudindens og Din Forbrydelses Hævnerinde. Levende indslutter Dig en frygtelig Grav, og Dye og Gift forfølger den Mand, som vovede at angribe Gudindens Helligdom. Har Du hørt mig, Valeria?

Valeria sank paa den kolde Steen, bleg som en Skygge.

Gaae nu, udbrød Præsten, og vælg! understøttet af to Præstinder vaklede hun ind i Helligdommens Inderside.

Under Eylvind vaklede Gorden, Offerkniven sank af hans Haand, vild soer hans Dje snart hid snart did, nu blegnede han, sank langsom til en Pille, og derpaa ned paa Marmoret. Overpræsten vaklede, og to Præster vilde bringe ham bort.

Nej, lad være! raabte han: det er intet! jeg er bedre. Et frygteligt Stille i Templet. Rundt om laae Præsterne i Bøn. Den hellige
Jld

Isb luede højt op og fastede et blegt Dødnings-
skin i Templet.

Det inderste Helligdom aabnedes, og Valeria traade ud ledsaget af Præstinderne. Hun vaklede, en Dødsbleghed bedækkede det skønne Ansigt, hendes Dje var udslett, hendes Læber tørre! Sylvius vilde have skreget, da han saae hende, men var ikke i Stand dertil. Hun saae ikke op, hendes Dje hang uden at see til Jorden.

Hun sank igjen ned for Alteret, og berørte Marmoret med sin Pande. Valeria! raabte Præsten med en advarende Tone: Har Du prøvet Dig? Hun svarede ikke.

Hun har prøvet sig! raabte en Præstinde, som alt i halvt Aarhundrede havde levet i Templet. Pompeja sukkede, bedækkede de taarevædede Øjne med Sløret, og lagde Kinden smertelig paa den nærmeste Vestalindes Skulder. Hun syntes at ville sige noget, men et frygteligt Blik fra Præstinden, som just havde talt, traf hende, og hun taug.

Valeria! Valeria! Valeria! raabte Præsten tre gange hæftigen: vil Du være Gudindens Præstinde?

Et Dødsstille i Templet! Ingen Lyd, intet Åandedrag, man hørte Taarene falde.

Vil Du være Gudindens Præstinde? Et sagte Ja susede fra Jorden.

Nu løftede Præsterne Valeria op, hun laae livløs i deres Arme, Blomsterne bleve løste af hendes Haar, man slog Gudindens hellige Bånd om hendes Løkker, man hæftede det jomfruelige Elsk paa Båndet.

Præsten lagde Haanden paa hendes Pande, og indviiede hende! de paa trykkede han hende til sit Bryst, et sagte Kys paa hendes Pande, og to Taarer vædede paa samme Tid hendes Pande. Det være den sidste Berørelse af den mandlige Læbe! Vær signet Vestas Præstinde! Saa sagde han og steg ned ad Alterets Trin.

To Præstinder løftede nu den svage bævende Valeria af Trappen, en Offerpige bragde hende Afgøelse, en Dreng Mælk, hun kastede begge Dele

Dele med matte Hænder i Luerne, og sank derpaa igjen i de hjælpende Jomfruers Arme.

Offerhymnen begyndte. Eulvius stod der skjælvende og bleg som Valeria. I hans Bryst rasede en Elendighedens Bølge. Med stive Dine betragtede han Pigen, og udbredede Armene, naar hun vaklede, som om han vilde snappe hende op; neppe kunde han fuldende Offeret.

Præstinderne forsvandt i Helligdommen, Præsterne gik tilbage, Tempels Porte lukkedes, og Eulvius sølede et frygteligt Dø, en uudsyldelig Dø omkring sig. Han satte sig i Haven, hans Dje faldte Taarer, han tænkte kun den Tanke: jeg har mistet hende!

I denne frygtelige Angest biede han paa det første Offer i Templet. Han hang med sine Blik paa det inderste Tempels Dør. Døren fløj op, Præstinderne traadde ud. Det var ikke hende, og denne ikke, Døren lukkedes igjen og Valeria var ikke blandt Præstinderne.

O alle I Guder! sukede han; hvor er hun? — Inaen hørte den Sukende. Han betragtede alle Præstinderne, alle Præsterne hele

Ræk-

Næffen igjennem. Ingen aabnede Læberne for at spørge, hvor er Valeria? Ingen vidste den mindste Uroe over hendes Fraværelse.

Hvor er hun? hviskede han den ved Siden af ham staaende Præst i Dret. Hvem, spurgte denne fold. Valeria, svarede Sylvius skjælvende, og et koldt: jeg veed ikke! var Svaret.

Endelig spurgte Overpæsten Pompeja: hvor er Valeria? Sylvius højede sig fremad hans Dje stirrede paa Pompejas Læber. Hun er syg, svarede hun sukken. Farlig? spurgte Aabius. Nej hun bedrer sig.

Sylvius skjælvede af Smerte og af Glæde. Nu følede han den trykkende Tvang af Templets Love. Hun var syg, og han skulde ikke sidde ved hendes Seng; han skulde ikke hver Minut kunne sige: Valeria, hvorledes er det med Dig? Han stod ofte med bittre Blik uden for den Port som adskilte ham og Valeria; I Nattens Stilhed lagde han i hele Timer Dret til Porten for at mærke om han ikke kunde høre hendes Stemme. Ingen Lyd, ingen vederqvægende Lyd af hendes Stems

Stemme lydede. Et græffeligt Stille fyldte hans Fantasi med de græfuldeste Billeder.

Endelig stod Maanen høit paa Himmelen i sin fulde Glans. Han søj nu mere end gif, han trængte sig heftig til Døren da Overpræsten vilde lukke den op; Naar søj hans Dine om mod alle Sider. Hun var der ikke. Han gif med Præsterne og endelig sadde Præstinderne der og Valeria blødt dem med Eløer bedækkede og i en stille Samtale.

En Gldslue foer som et Lyn igjennem hans Aarer, da han fik Dje paa hende. Valeria var i Begreb med at fare hastig op, da hun saae ham satte hun sig langsom ned igjen, thi i dette Dje blik traf et Diefast hende fra den ældste Præstinde. Man gif op og ned i Haven; den ældste af Præstinderne fulgte med Valeria, og forlod hende aldrig. Taalmodig gif han, snart ved Siden af dem, men han kunde ikke sige et Ord; hun slog et ømt sørgmodigt Blik til ham til Eiden. Hendes Ansigt var blegt, hendes Gang langsom.

Sylvius stod endelig og skar Tænder af Fortvæltelse, han forbandede den, der fulgte med Valeria, ja med et forbandende Djekast saa han op i Skyerne og tænkte paa Gudinden selv.

Kun to Gange havde hendes Dje mødt hans. O I Guder! raabte han, hvorledes? hvorledes skal jeg nu saa at vide naar hun har Vagt i Templet. Just nu kom Valeria tilbage i Gangen tilligemed den der fulgte med hende. Altsaa spurgte hun koldt og højt den anden, da de vare tet ved Sylvius, i Morgen har jeg Vagt i Templet?

Hvor ofte har Du ikke spurgt om dette, ja, Ja i Morgen svarede den anden og de blev ved at gaae. Sylvius sukede af sit beflemte Bryst og blev lettet, en rask Munterhed kom over ham. Han fløj hen i den fjerneste Randt af Haven. Der stod han og slog Hænderne sammen og takkede Guderne. De saa Timer, han maatte tilbringe i Haven var ham en Evighed. Endelig kaldte Fabius ad Præsterne at de skulde gaae bort. Endnu engang kastede han et Dje til Valeria; en hastig Smilen og et Blik med hendes Øne

udpressede Taarer af hans. Han ravede ud af Haven.

Med en sammenpressende Angest tænkte han paa den Mængde af Djeblikke, imellem dette og det Djeblik, da han skulde see hende. Han skuede stedse mod Solen, som Soelsikken. O at jeg kun for et Djeblik havde Gudernes Almagt, raabte han, og opløstede Hænderne mod Himmelen: kun for een gang ønskede jeg det, for at tilintetgjøre den Dag i Morgen. Han sov ikke, angstende Drømme forjagede hans Slummer naar hun havde lukket sit Dje. Det første Dagsgrub holdt han for Morgenrøden, og dennes første Straale for Solens Straale. Endelig steg Solen op bag Muren, og med Glædes Skrig slog han Hænderne sammen. Han talte Timerne utallige Gange. Mod Aften maalte han hundrede Gange sin Skygge, og indbildte sig selv at den var blevet længere siden han sidste Gang maalte den.

Den lyse Aften forekom ham som Tusmørke, Tusmørket som Nat. Engsteligere havde ingen Dag i hans hele Livstid være for ham end denne,

men efter hans Forhaabning skulde ingen være mere henrykkende for ham end denne.

Ligesaa lange vare og de to Dage blevne for Valeria; endelig kom Aftenen, hun traadde ind i Templet med en glad Skielven. Skyggen under Støtterne blev mere og mere mørk, mere og mere straaede Lyset stærk af den hellige Flamme. Nu kommer han vist, tænkte hun, naar den mindste Raslen lydede i hendes Øre, med brændende Bryst fløj hun ned af Trapperne mod Dørren, men det var endnu det første Aftentusmørke, neppe kunde hendes stirrende Øje see en Stjerne paa den blaa Himmel. Lidt efter lidt bortdøde al Lyd; Stilheden selv blev mere stille og taus; nu laae ogsaa Mørket om Templet, Stjernene funklede alle i sorte Skyer, nu hørte hun noget røre sig, og nu anden gang. Det er ham! raabte hun med udbredte Arme. Hun fløj hen til Muren, hun skjælvede; det var ham, han sank i hendes omslyngende skjælvende Arme.

Deres Taarer sammenblandedes, deres Arme slyngedes i hverandre, Bryst mod Bryst,
Læbe

Læbe paa Læbe stod de længe og hulkede, og Eylvius! Valeria! vare de eeneste Ord, som Kjærlighed afvoang den afmægtige Tunge.

Han holdt hende i sine Arme og vilde betragte hende, han saa op til Stjernerne som han vilde bede dem at lyse paa Valerias Ansigt.

O Guder! raabde han, hvorfor er det mig ikke tilladt at see dig! Dit venlige Dje, dine rosenrøde Kinder. Valeria, befinder du dig ikke vel! du var bleg!

Hun kunde endnu ikke svare med Ord, hun svarede med skjælvende Sukke, med Taarer og Kysse.

Endelig lagde de vilde Lidenfkaers Storm sig, og forvandledes til en glad Beemodighed. De gik ind i Templet. Her betragtede han hende ved Glammen af den hellige Ild. Taarerne i hendes Dine blinkede som Stjerner; hendes Kinder blev igien røde som Rosen om Morgenens. Nu satte de sig paa Alterets Trin, han favnede hende i sine Arme, hun lagde sig op til hans

Bryst, og nu hvistede de til hinanden de sødeste Ord, og afbrød dem atter med Kier tegn og Kys.

Sylvius havde forglemmt sin Frygt, sine Anelser, med et Ord: Overpræstens Ord, og hendes Hjertes Anelser. De svømmede begge i deres Kierligheds reneste Nydelse. Tusinde Ting havde de at fortælle hinanden om. Valeria fortsatte og Sylvius afbrød hendes Fortælling med et nyt Spørgsmaal, som han vilde have besvaret. Valeria svarede og afbrød selv før at spørge ham om noget som angik ham.

Saaledes sad de. Med eet foer Valeria op, O Guder! sagde hun, det er Morgen! O Guder raabte hun endnu mere bestyrtet: Guder! den hellige Ild er gaaet ud. Bleg sprang Sylvius op, Slip mig, sagde han, og søgte i Asken og fandt nogle Gløder.

Baersom blæste han paa den, lagde Vedden paa og i Angesten blæste Valeria paa hans Haand som hun havde taget fat paa. Nu luede Ilden hastig op igjen, og hun smilede fromt mod Himlen, og sagde: O Vesta, en Jomfru skal vedligeholde din Ild; god Gudinde, blev ikke vred, den

Den frommeste Kjerlighed haver igjen tændt den. Nei sagde hun, og faldt i Ynglingens Arme. Nei Furierne skal ikke forfølge mig fordi jeg haver dig i mine Arme. See hvor klar, hvor reent Luen brænder, som din Mund har tændt! Nei Besta er os gunstig. Men Sylvius, see, see hist fremskinner Morgenrøden. Gaae! dog eet Ord endnu! Det kunde hende sig at jeg ikke var her naar du ventede mig. Men naar den fjerde Dag kommer, kom da igjen, og hører du mig da synge Gudindens Hymne, saa stiig over Muren. Hører du derimod intet, saa er det en anden Gomsfrue, som har Vagt.

Hvad var det Valeria! Jeg saae paa din Mund og hørte ikke et Ord.

Hun gjentog det. Det blev mere og mere lyst. De sank i hinandens Arme, de græd, de hulkede. Farvel Valeria! Farvel Sylvius! atter gjentoges Kys og Omarmelse. O gaae, gaae! see Ilden gaaer anden Gang ud!

Engstelig jagede hun ham bort. Han steg op paa Muren. Farvel! hviskede han endnu engang., Farvel! hviskede hun, og hun gik ind i

Templet, blæste Gløderne op i Lue, og dernæst kastede hun sig næsgrus ned paa Marmoret og bad hulkende om Lykke for hendes Sylvius. Det saae han, thi han sad endnu paa Muren, han saae det, og tørrede Taarer af sit Dje; han opløftede Hænderne til Himmelen; min Valeria! raabte han, og nu sprang han som et Raadyr fra Steen til Steen, og den lyseste Morgenrøde skinnede for Unglingen paa hans farlige Vej.

Al Kummer var forglemt, ingen angstelig Tanke var mere tilovers. Det meest lyse Haab, den reneeste Munterhed oplivede de to Elskendes Hjerter. Valeria var nu igjen glad, hendes Dje uden Taarer, hendes Kinder rødmedes igjen, hun dandsede, hun sang, hun velsignede Templets Mure. Det var Kjerlighed's Tempel.

Gomfruerne forbausedes over Pigens muntre Glæde, thi stedse vare Taarer alle disse Gomfruers eneste Forretning i deres første Præstedømmes Aar. Hun vandt alle Præstindernes Hjerter: en sød Beskedenhed, en reen Enfoldighed, en tætselig Ydmyghed gav hendes Munterhed noget saarørende, at selv de gamle Præstinders Stoltthed med

mod hende tabte sin Bitterhed, endog de unges og sørgendes Misundelse blev til Venskab.

Men aldrig har nogen Brud paa Hymnernes Dag været gladere end Valeria, naar hun havde Vagt i Templet. Hun fløt ind i Templet, og naar hun skimtede den første Stjerne paa Himmelen sang hun glad Vestas Hymne. Med stedse ny Henrykkelse steg Ynglingen over Murene og sank i hendes Arme. Snart gik de og omarmede hinanden under Templets Støtter, eller de sad sammen paa Alterets Trin, hun hvilede ved hans Bryst, hendes Hænder laae i hans Skjød, eller spillede med hans Løkker, eller hun sad paa hans Knæ og slumrede, med Hovedet paa hans Skuldre, Armene slynget om hans Hals, Læben trykket paa hans Kind; eller de stod ved Guldens Due, betragtede den smilende, trykte hinandens Hænder, og aldrig var Tungen træt af at tale, aldrig Hjertet tom for Fryd, eller Øjet for Kjerlighed; altid var den længste Nat kort som et Øjeblik, og de sex følgende Dage saa lange som sex Aar.

Deres Kjerlighed var reen som den hellige Guld, Bidnet til deres Kjerlighed. Ofte naar Natten var kold, aabnede hun det jomfruelige Slægt og slog det over ham og sig og hans Ansigt hvilede ved hendes kyske Barm. De bævede af Henrykkelse, men ikke af Belyst.

O Valeria, sagde han ofte: Versom Guderne elske os, saa gid Døden saaledes overfalde os, og finde mig saaledes ved din kyske Barm og dig i mine Arme her ved Alteret. Saaledes finde man os, og een og samme Urne gjemme vor Aske som een Sjæl besjælede os.

Hun smilede og trykte ham fastere til hendes bankende Hjerte, og sagde sagte hviskende: det give Guderne.

Krigen mod Sabinerne var tilendebragt, Sabinerne vare bragte under Naget og de romerske Hære, vendte befrandsede med Laurbær tilbage til Rom, og fulgte med Glædeskrig Tullius's Triumphvogn.

Med støjende Glæde ilede Sylvius den elskede Seierherre i Møde. Han foer til Triumphvognen, kastede sig for sin Faders Fødder,

og væbde hans Hænder med Glædestaarer, Med brændende Øjne, med høit Raab fulgte han Vognen til Jupiters Tempel, her fastede han sig endnu engang for sin Faders Fødder og dernæst i hans Arme. O min dyrebare Fader! raabte han ravende af Glæde, Guderne ere ikke lykkeligere end jeg, thi jeg har seet din Triumph.

Nei din Kjerlighed min Søn, sagde Felt-herren, din Glæde er min sande Triumph og denne Triumph, I Romere, er eder alle tilladt, lagde han til, i det han fastede henrykte Blik paa de Omstaaende. Han indsluttede Ynglingen i sine Arme, og Folket fastede Blomster paa dem begge. Tullius offrede Guderne sine Løvter, og vendte ved Sylvius's Haand tilbage til sit Hus.

Guderne have skjenket mig til dig igjen min Søn, og jeg takker dem for at vi nu have Fred, hvis kun min Sylvius — See min Søn jeg har dig eene! mine Døttre — et dybt Suf opslugede hvad den ulykkelige Fader endnu vilde sige. Du er mit eneste Barn og Rom belønner ikke den bløde Roe i Templet. Hvorfor seer du saa besdrøvet paa mig? du har seet min Triumph, han-

Her ikke dit Hjerte for ogsaa at tilkjempe dig en Triumph? Attraaer du ikke et heelt velsignende Folks Fryдераab? min Elskede, du er atten Aar, det er Tid at du bliver en Romer; dine Gjerninger ere nu intet uden Drømme, dine Dyder kun Hymner og Offere, og dine Dage blot Hvile. Ungling! Rolighed er Gist naar man ikke har kjøbt den med Møje. Tullius's Søn skylder sit Fædreland mere end en Offerpræst. Rom nævner mit Navn med Vrefrygt og Velsignelser, Roms Gjender nævne det med Skjelven og Angst, og Navnet Sylvius, skal det taknemmelige Fædreland ikke tegne det med Vrefrygt i sin Histories Aarbøger? Skal man aldrig sige andet om dit Navn end Sylvius den store Tullius's Søn? Du blues, dit Hje funkler, kom i mine Arme! du er min Søn!

I Sylvius's Bryst luede Vrens Flamme høit op, han kastede sig i Tullius's Arme, hans Samtykke svævede allerede paa hans Læber.

See lagde Tullius til: See, naar du nu vender tilbage fra Marken, hvor langt anderledes er det ikke da end naar du er Præst? — En ung,
deilig

dellig Kone iler dig i Næde med hendes diende Barn paa Armene og en Son ved Haanden, der modtage paa ny den første Kjerligheds Henrykkelse.

Fraværelsen har gjengivet din Kone en Bruds Tillokkelser for dig, og Krigeren som vender tilbage, trykker sin Kone til sit Bryst med Ungdoms og endnu utilfredsstillet Kjerligheds Forventninger, naar Præsten, forlænge siden tilfredsstillet forsmæder sin Kones Læber, der hver Dag byder ham Kys.

Sylvius havde ikke hørt mere end hans Faders sidste Ord: en ung deilig Kone iler dig i Næde. Disse faa Ord havde opvakt de meest henrykkende Billeder i hans Sjæl; han saa Valeria som sin Kone; hun stod for ham med et diende Barn ved hendes skinnende Barm. Hans Dje svømmede i en stille, sig selv nydende Henrykkelse.

Udspreidt vendte han sig bort og opsøgte Eensomhed for at uddanne denne behagelige Drøm. O I gode Guder! raabte han, og udstrakte begge Armene mod Himmelen. Valeria min Kone! Denne blide, yndige Pige min Kone! og Moder til mine Børn.

Han

Han hængte i ueemodig Taushed: de tillof-
fende Billeder, hans Phantasie malede sig, tvang
hans Ansigt til en blid Smil, og af! aldrig nogens-
sinde at see Mueligheden af disse Billeder virkelige,
udgydede en rørende Veemodighed i denne Blid-
hed. De smerteligste Glædes Taarer rullede ned
over hans Kinder.

O hvor ulukkelig, hvor høist ulukkelig er jeg
ikke, raabte han og foldede sine Hænder paa sit
Skjød og saae med taarefulde Øjne op til Skyerne.

Nu, Nu saae han med eet den frygtelige
Afgrund for sig der, hvor han før havde seet een
med Roser beblomstret Mark. Hun kan, hun
maa aldrig blive min! det frygtelige Løfte for-
dømmer mig til evig ufrugtbar Attraae, til
Taarer, der aldrig skal af tørres.

Lad mig gaae tilbage til Vestas Tempel,
sagde han om Astenen til Tullius; jeg er ikke
lykkelig; der vil jeg udgyde mine i dens tause
Hvelvinger! mine Klager skal ikke vanhellige din
Triumph! O min Fader, hvorfor er din Søn af
Skæbnen tvunget til at bedrøve dig. Jeg kan
ikke adlyde dig: elste dig kan jeg, men det er alt
hvad

hvad din Søn kan. Lad mig gaae tilbage til Templet!

Tullius troede at en uovervindelig Tilbøjelighed til Præstestanden beherskede hans Søns Hjerter.

Gaae min Søn, sagde han: gaae til Taarer vil jeg ikke tvinge dig; følg din Tilbøjelighed, lykkelig skal Sylvius være! han være det, være det endog i Gudernes Tempel!

Sylvius vendte tilbage til Templet, og i den tause Gensomhed, i de dæmrende Hvælvinger i Havernes skyggesfulde Gange vendte de tillokkende og martrende Billeder tilbage med nyt Liv.

Der laae den ullykkelige Drømmer i den mørke Skygge af den tykkeste Bust, og som fastmanet stod Valeria for ham med alle hendes fortryllende Ungdoms Yndigheder; han saae hende med sit diende Barn ved Brystet; der stod hun og med smilende Blik holdt hun Barnet hen til ham at han skulde velsigne det; nu gængede hun den legende Dreng paa sine Knæ, nu løb allerede Drengen af hendes ledsagende omhyggelige Arme i hans Arme, som udbredte sig imod ham.

Hvor

Hvor Sylvius saae hen, overalt stod dette himmelske Billede for ham; og Afgrundens Marter hvilede i Tanken om Umueligheden deraf.

Han hørte Vestas Hymne og fløi over Muren. Hefstig, med lydelig Gulken sank han i Pigens Arme, han lagde sit Ansigt paa hendes Skuldre, han pressede hende vildt til sit Bryst, hans heede Taarer fald i hendes Varm.

O kjereste Sylvius, hvad fattes dig? spurgte hun med en skjælvende Stemme: hvorfor græder du? Ikke sandt, du skal forlade mig?

Hvor ulykkelige ere vi ikke? svarede han endelig sagte, hvor ulykkelig ere vi Valeria!

Valeria taug, stiv af Skræk, og hendes Haand skjælvede i hans. Nei jeg vil bære Ulykken alene, tænkte han nu, og han dulgte for Valeria de martrende Billeder, sine Begjerligheder, sine Onsker, og gjorde sin Faders Onsker til Aarsag til hans Taarer.

Endnu engang maatte han see Gudindens Alter, for den hellige Tid lovede han Valeria at han aldrig vilde forlade hende. Sylvius soor, og
Glæde

Glæde og Nøglighed vendte tilbage i Valerias Ansigt.

Fortæl nu Sylvius, sagde hun fortrolig hvissende, og trak ham ned til at sidde paa Alterets Trin; hun satte sig selv et Trin højere, og tog ham fortrolig i hendes Arme og lagde hans Kind til hendes Bryst: Fortæl nu Sylvius!

Sylvius begyndte at fortælle, han standsede, han var adspredt, han omfavnede Valeria vildt, han trak hende hen i sine Arme, han bedækkede hendes Ansigt med hede, vilde Kys.

Saaledes havde hun endnu aldrig feet ham. Hun overlod sig til hans Hentykkelse, hun deelte hans Kys og hans Omfavnelser; hans Kinder blussede, hans Hænder jittrede, hans Læber stammede uforstaaelige Ord; han var uden for sig selv.

Men hvordan er Du i Dag, kjære Sylvius, hvordan er Du i Dag? spurgte hun ganske forundret: Siig mig Sylvius! hvad har mødt Dig? — kom hid, vær god! — See nu græder Du allerede igjen! — Held dog op Sylvius! Du bliver jo her! hun satte sig paa hans Skød, hun

hun stynge de den skønne runde Arm om hans Hals,
hun rullede sin Pande frem og tilbage paa hans,
og hvisttede til ham: Nei min gode Sylvius! jeg
er jo Din, saa sig mig dog hvad fattes Dig?

Guder! Valeria! sagde han hulkende med
afbrudt Stemme: Gid Du var min Kone! og
nu skulde han sit Ansigt i hendes Barm.

Kjere, kjere Sylvius! det er jeg jo! jeg
er jo Din tro Valeria, som elsker Dig og som
Du elsker!

Det er Du; men — — O hvor ulykkelige
ere vi!

Ulykkelige? — Nej Sylvius! vær ikke utak-
nemmelig mod de gode Guder. Nej jeg er uen-
delig lykkelig, thi jeg har jo Dig.

Derjom Du var min Kone, Valeria, saa
havde jeg Dig bestandig i mine Arme!

Valeria betragtede ham med en lille Efters-
tanke; nu vel, Sylvius, det var den højeste
Lykke; men — — see; kjere Sylvius, det sam-
me er tusinde gange faldet mig ind. Naar jeg
er saa ganske alene i Haven og jeg nu sidder der,
eller jeg gaar saa ganske ene for mig selv, saa
tanke

tænker jeg tusinde gange: ja, dersom du var Sylvius's Kone, og vi boede paa Landet, der havde vi da vor Hytte, der sad vi begge og spøggede, der gik vi da sammen i Skoven; ja, kjære Sylvius, ach det er dog vel sandt at vi ikke ere ganske lykkelige.

O J Guder, o J medlidende Guder!

Men see nu Sylvius, naar Du nu drog ud i Krig og blev et heelt Aar borte, stedse imellem Fiender, Landser, Pile og Sværd! et heelt Aar! o, da døde jeg i de første Dage. Naar jeg da tænkte, der ligger han nu saaret paa Marken, eller der bringe de ham kold og stiv tilbage! nei, gode Vesta! nei, det er bedre som det nu er!

O hvor gjerne, raabte Sylvius, vilde jeg med mit Liv tilkjøbe mig den Glæde kun eet Aar at kalde Dig min Kone, Valeria! O Valeria; betænk, da laae Du i mine Arme.

Nu du kysynderlige Menneske, hvor ligger jeg da nu? spurgte Valeria smilende og lagde sig ganske i Sylvius's Arme.

Ach Valeria, Valeria, o at disse Mure maatte styrte sammen, og vi kunde flye hen i de

vildeste Fjelde, jeg og Du alene! Kjerlighed vilde blive en Klippe for os! — Du min Kone; min høist elskede Kone, og da — o Valeria — hvilken ubeskrivelig Glæde — naar Du var Moder! —

Valeria bluebes og slog Djnene ned et par Secunder. Flammen sluktes ikke ved vor Snak, Sylvius, sagde hun, og stod op og saae til Luen. Hun stod blussende rød ved Jlden, og kastede et ømt Sideblik hen til Sylvius, der holdt Haanden under Hovedet og sad meget estertænksum.

Kjære Sylvius! lad os gaae lidt op og ned i Borgaarden, sagde Valeria, og rækkede Ynglingen hendes Haand. De gik taus og sukkede ved Siden af hinanden; Valerias Taarer, faldt mildt, Sylvius saar det, og kastede sig ned for Pigen; Valeria, Valeria, jeg er lykkelig, thi Du er min.

O ved Besta mere Din, Sylvius, end nogen Kone nogensinde var hendes Mand! O Sylvius, Sylvius, forstyr ikke den Lyksalighed, som vi have! hun klappede ham paa Kinderne, hun viiste ham Kierteegn, hun var saa ømtelsfende at hans Rummer blev adspredt og den gamle

Fors

Fortrolighed kom igjen just da Morgenrøden kom og drev ham ud af hendes Arme.

Men i hans Eensomhed vendte Billedet af hans Valeria som Moder tilbage til ham. Hans Phantasie martrede ham med de allermest udmalede Billeder af den ægteskabelige Lykksalighed. Voldsom vaagnede nu alle de Begjerligheder, som Hymen med sin Fakkell tilfredsstiller.

Ach raakte han, jeg ulykksaligste af alle Mennesker, fordømt til evige Begjerligheder, som jeg aldrig maa tilfredsstille!

Hver gang Sylvius saae Valeria blev hans Attraae mere brændende, han laa i hendes Arme, ved hendes Bryst med høit bankende Hjerte, uden Ord; vilde Omfavnelser, brændende Kys, forrædderske Blik, en siæleløs Hensirren strækkede den arme Pige. Hun vilde trøste, hun vilde berolige ham, og hendes Kys, hendes Kjærtegn, gjorde ham endnu mere vild end han var før.

Der sad de to Ulykkelige ved Siden af hinanden, og vovede neppe at see paa hinanden; intet Ord gik ud fra deres Læber, kun tunge Sukke forkyndte fra Tid til anden hendes Hjertes Kamp.

Han gysede naar han udstrakte sine Arme mod hende, og hans Arme sank ned igjen førend de slyngede sig om Nigen.

Nu rev han hende vildt til sit bankende Bryst, o Guder! raabte hun, og hendes Hænder, der ellers saa gjerne slyngede sig om hans Hals, satte hun nu imod Ynglingens bankende Bryst, hendes Læber, der før kom hans Kys i møde, vendte sig bort fra ham og sukede. Ach hun sank endelig stum i hans Arme, for svag til længere at kjempe mod hendes Hjerte og hans Kjerlighed.

Sylvius! raaber hun med en frygtsom bedende Tone: og han styrter ud af hendes Arme, og de rullende vilde Blif stirre paa Hvalvingen. Saaledes staaer han stiv og stum og hun — betragter ham, strækker ham de aabne Arme i møde og henflyder i Taarer. Sylvius vender sig langsom om og iler i hendes aabne Arme, nei græd ikke, Valeria! før skal en syvfold Død sønderrive mig — Nei, nei! o Valeria tryk mig ikke op til Dig! Dine Kys ere Gift, Dine Omarmelser beruse! Slip mig, jeg er et Kov for min Ulykke!

Deres

Deres Glæde var forstyrret, deres Tillid forgiftet. Hun ønskede Morgenrødens Komme, hun saae hundrede gange til Himmelen og ventede paa den lyse Dag, og naar den kom ønskede hun at det endnu var midt om Natten.

O Guder hvor ulykkelige ere vi, hviskede hun sagte til ham da han taus pegede paa den klare Himmel og trykkede hendes Haand til sine Læber!

Hvor ulykkelige ere vi! saa sagde hun endnu tre Gange, da hun var alene og vædede det kolde Marmor med hede Taarer. Næste Gang da de saae hinanden igjen, indsluttede Valeria ham hvitidelig i hendes Arme. Hør! sagde hun, min elskede Sylvius; kom, lad os tale sammen! kom, sæt Dig her!

Sylvius satte sig hos Valeria: hun lagde fortrolig Haanden paa hans Skulder, og nu begyndte hun med den blideste kjerligste Stemning saaledes: kære, kære Sylvius! troer Du at vi ere ulykkelige? ja Sylvius det ere vi, dersom Du vedblivrr at finde Qualer i Din Valerias Arme — Sylvius, jeg er for svag til at gjøre mere

end at græde: jeg elsker Dig; om end den Grav, der skulde opsluge mig, allerede havde aabnet sig for mine Fødder, kunde jeg dog ikke nægte Dine Taarer det at styrte mig ned der! —

Hører Du hvad jeg siger min Elskede?

Sylvius saae stivt paa Jorden og taug.

Ach betænk, min Bedste, betænk, hvis man nu slæbde mig hen til min Grav, naar man nu styrtede mig levende deri, naar man rev mig ud af Dine Arme, naar man myrdede mig for Dine Øjne! tænk, naar jeg nu bedækket med Jord, alene forsmægtede i den mørke Jord, og gik min Hungers Død med Jammer i møde! — Sylvius! tal, tal, Mand! ønsker Du endnu at jeg skulde være Moder?

Sylvius kastede sig for hendes Fødder, han omfavnede hendes Knæ; nei raabte han, nei! ved alle himmelske Guder, fra nu af er Du mig saa hellig som Gudinden selv, helligere end hun! Kom, han trak hende igjen ned paa Marmorrignet, han trak hendes Elser over hendes Ansigt, han tildækkede hendes skønne Skabning og vædede Elsket med sine Taarer.

Nei

Nei Valeria, see jeg vil ikke see Dig, jeg vil ikke mere berøre den bløde Haand, frygt intet! Din Grav! o Guder! — Vi ere uslykkelige! meget uslykkelige!

Valeria kastede sig i hans Arme, og dog lykkelige, Sylvius! raabte hun: og dog lykkelige; tilsværg mig nu at Du ikke ønsker min Død, de sank begge for Gudindens Alter og svore begge at være stærke, og Sylvius's Hjerter blev ved denne Sed baade knuset og helbredet.

Og nu kastede Valeria sig med den frygtfri Uskyldighed, med den kyndste Fortrolighed i Sylvius's Arme. Min Søster, sagde han, og Valerias Hjerter henfald i Livets højeste Glæde. Ja min Broder! min Broder! det Ord har min Sjæl søgt efter, jeg er lykkelig.

Saaledes forløb Natten under Henrykkelses og Smertens Kiertejn. Læberne sagde Søster og Broder, men Hjerterne fornægtede disse Navne, og Kjerternene røbede Hjertets hemmeligste Følelser.

Farvel min Broder! raabte end den henrykte Pige, efter ham da han steg over Muren.

Solen var staaet op og en Støi af Folket tonede gennem det stille Tempels Mure og opvækkede de Elskende af deres dunkle Drømme. Tusinde Stemmer lydede, og nu atter tusinde ny, Søren tiltog, en Glædes Støjen af den lykkelige Stad.

Vær hilset Søn af den romerske Konge! tilraabte Præsten Sylvius og sank i hans Arme: hører Du Rom raabe, Folket velgiver sin Konge, Din Fader.

Ancus's Sønner havde myrdet Kong Tarquinius Morderne vare undvigte. Rom forsamledes til at vælge en Konge. Tullius bragte sin myrdede Vens Diadem i Forsamlingen.

Vælger den værdigste af Roms Borgere! sagde han og begav sig hen i Curien, hvor han havde sin Stemme, uden at sige mere.

Mange Adelige holdt Taler til det forsamlede Folk for at udbede sig Diademet.

Tullius være vore Konge! raabte en Stemme høit blandt Folket. Tullius! raabte tusinde andre Stemmer. Tullius vor Konge! raabte det forsamlede Rom.

Den

Den ædle Mand besteg Tribunen. Man bragte ham Diademet, Jupiters Præst vilde slynge det om hans Løkker og Tullius vinkede til Folket og befalede Præsten at holde inde.

Hører mig, I Romere — saaledes begyndte Tullius — tag først mod Diademet og da vil vi høre — raabte Tusinde. De Adelige omringede ham, Præsten nærmede sig og Tullius vilde stige ned af Tribunen. Nu raabte Romerne paa ny: Tullius vor Konge! De løstede ham op igjen paa Tribunen; de kyskede hans Hænder, Præsten slyngede Diademet om hans Løkker. Rom udgav et Glædeskrig gennem Staden og Kongen osrede i Capitolium.

Konge? spurgte Sylvius, min Fader? Tullius Konge? og i hans mørke Dje opsteeg den hastige Glædes flammende Funken. Han fløj ud gennem Præsterne, han foer gennem Klyngen af Folket, han foer ind imellem de Bevæbnede, han foer ind islandt de ærværbige Senatorer, og styrtede aandeløs for hans Faders Fodder ved Jupiters Alter.

Offeret var just tilendebragt, og hans Fader trykkede den berusede Yngling til sit Bryst. Endelig, endelig sagde han, har dog Roms Frydes raab opvakt Dig af Din præstelige Slummer! See her, sagde han, og pegede paa Roms Borgere, der staae de, som vente andre Gjerninger af Roms Konge end Offere.

Ynglingen kastede sine Blik omkring paa Mængden. Han udstrakte Armene efter dem, og et højt Tilraab besvarede Ynglingens Bevægelse.

Tullius vinkede med Haanden. Støjen taug. Da greb Kongen sin Søn ved Haanden og førte ham frem til Indgangen til Templet.

En Stemme af de Bevæbnede raabte: Tullius's Søn vi kjende Dig ikke. Roms Konge! lad ham bevise at han er Din Søn!

Tullius rev en Kriger Skjold og Landsæ af Hænderne og gav Ynglingen dem, som stod fuld af Blussel og Fortrydelse. Sylvius tog Landsen og Skjoldet.

Ned til Roms Krigere raabte de gamle Seir-
ervindere ; Triumpher have forhvervet Din Fader
Diademet, vær en Mand som han !

Sylvius fløj ned til de bevæbnede Romere.
Befalingsmændene omringede ham. Vær os
velkommen Søn af den ædle Tullius ! En gammel
Kriger bragte ham den romerske Døn og et
Sværd. Der Søn af vor Konge ! min Legion
betroe Dig sin Døn. Sylvius løftede den høit,
op, en mørk Rødme flammede paa hans Kinder,
hans Dine funkede som Gldsluer, dristig og ædel
stod han blandt Krigerne.

I Triumph fulgte Folket den store Konge
og deres unge og ædle Medsoldat hjem, og i
Ynglingens Bryst brændte Følelser, Vrens Fø-
lelser, og Kjærligheden taug og talte kun ganske
sagte, naar den erindrede ham om Valeria.

Ogsaa Valeria havde i hendes Stilhed hørt
Roms Støj. Det var hende ubehageligt fordi
det forstyrrede hende i hendes søde Drømme.
Man vælger i Dag en Konge i Rom, sagde en
Præstinde til hende, hun smilede og taug : hvad
havde

havde Roms Konge med hendes Kjerlighed at gjøre.

Hun ventede paa hendes Elskede. Denne var den Dag da hun i det mindste skulde faae ham at see i Haven. Præsterne vare der alt, men Sylvius var ikke iblandt dem. Hun blev forkræftet. Hun vovede ikke at spørge hvor er Sylvius? Hun hørte nu første Gang paa de andres Samtaler; ellers sad hun langt borte fra de andre og fra Tid til anden kastede hun sine Blikke hen paa den Yngling, hun alene elskede.

Det var et skönt Syn, sagde en gammel Præst, at see Kongen i Templet og det velsignende Folk omkring ham. Og hvem er da Konge? Spurgte en Præstinde som nu først traadde til.

Tullius var Sylvius's Fader! Valeria følte hendes Kinder brænde. Hun traadde nærmere til dem, som taledede.

Nu med eet, fortalte man videre, styrtede Sylvius sig ned for sin Faders Fødder og omarmede hans Knæ. Hans Fader sagde noget til ham og pegede tillige paa Mængden, Sylvius hilsende Folket, og Folket ifstemmede Glædeskrig.

En

En Krigers grove Stemme raabte noget og rask stod Sylvius der bevæbnet: og fløj ned af de høje Trin og blandede sig iblandt Krigerne.

Man skimlede sammen om ham, man støiede, og jeg saa ham ile hjem ledsaget af de fleste Krigsmænd. Han var en romersk Drn. Præsten er nu Soldat, og vi see ham ikke mere.

Valeria var blevet bleg som en Lilie. Ikke mere! disse Ord udaandede hun sagte, og Følelse af Død gjennemskar hendes Hjerte, og hun sank lidt efter lidt ganske om.

Pompeja greb hende i sine Arme. Besinder Du Dig atter ikke vel arme Valeria? spurgte Pompeja, allerede i Gaar faldt hun saaledes i Besvimelse. Hun førte den arme Pige hen paa hendes Sæde, hun holdt hende til sin Brum, græd over hende, og Valeria slog endelig atter Øjnene op igjen.

Fat Mod Pige, hviskede Pompeja venlig til hende, Du Ulykkelige! bortkast ikke alt Haab!

Det er forbi Pompeja! — Jeg er uundsigelig ulykkelig.

Vær rolig, Barn! man holder Dje med os! jeg har allerede sagt at Du i Gaar havde haft ligedan Svaghed. Røb ikke hvad der piner Dit Hjerter!

Valeria sank ved den gode Piges Bryst og klagede hemmelig og sagte. Jeg beder Dig Pompeja lad mig ulyksalige være alene. Hun stod op, hun gik alene med matte Skridt ned ad Gangen, og endelig kastede hun sig i Skyggen af en Cypresser og hensank i Følelsen af hendes Ulykke.

Jeg har mistet ham! det var alt hvad hun kunde tænke. Hun overlod sig til sin Elendighed; hun tilintetgjorde selv de lyse Forhaabninger, som dog havde hendes elskende Hjerter gennem den mørke Kummer. Jeg skal ikke see ham mere! Hendes Dje blev ikke tørt, Sønnen lukkede det fyldt af Taarer, og Morgenens aabnede det atter i Taarer. Jeg har mistet ham, jeg faaer ham ikke mere at see, han har forglemt sin troe, sin dgende Valeria!

Forglemt var Du ikke, blide, ulykkelige Dige! nej, Du var ikke forglemt.

Sylvius kom tilbage i Triumph, fulgt af
Borgerne. Han gik igjennem Hoben af Victorers
ne, som omringede Døren til hans Faders Hus.
Et stolt Syn, han saae sin Fader omringet af de
romerske Senatorer. Hans Hjerter slog hæftig.
Ugjerne lagde han Ornen fra sig, ugjerne spændte
han Sværdet fra Lænderne, ny Billeder fremstod
i hans Sjæl, Tusinde ny forvirrede Billeder,
hans Vergjerrighed var vaagnet.

Med stærke Skridt ilede han om i Havens
Gange, og ventede utaalsmodig paa det Øjeblik,
da Raadet havde forladt hans Fader, for at gjøre
det Spørgsmaal til ham: naar drage Romerne
ud i Krig. Sagte og uformærkt hævede ogsaa
Valerias Billede sig igjennem Lidenstaberens uro-
lige Tumult i hans Sjæl, og hendes Billede tjente
kun i Førstningen til stærkere at opflamme Ver-
gjærrigheds Lue. Valeria saae hans Roes, her
vare Templets Mure nedstyrtede, og Valeria saae
ham vende triumpherende tilbage og styrtede sig i
hans Arme.

Lidt efter lidt forsvandt hans Phantasies
Drømme. Jeg seer hende ikke mere! Han skæl-
vede,

vede; den Ulykkelige! Sorg vil dræbe hende, og
Taarene stod ham i Øjnene.

Du først opløttede Elskov den venlig hen-
rykkende Stemme i hans Bryst, Verens lydelige
Stemme taug. Nei raabte han endelig: Hun er
min, hun er min! hun skal blive min!

Hans Øje faldt paa Ornen, som Kom havde
stænket ham. Blussel farvede hans Kinder!
Men Valeria stod for ham med hendes venlige
Smælst, strakte Armene ud mod ham, saae paa
ham med taarefulde Blik, og han raabte bort!
Du ulyksalige Tegn paa min Utroskab! Nei Va-
leria, jeg er Din!

(afbrudt.)

Kjærlighed for Kjærlighed.

En Fortælling af Lafontaine.

Senatet var gaaet bort fra hans Fader, og Sylvius omarmede ham med en taus Blussel. Vær velsignet min Søn! den romerske Konges Søn og engang i sin Tid Roms Konge, saaledes modtog Tullius ham.

O min Fader! Guderne have belønnet Dine Dyder, og mit elskende Hjertes Bøn har anraabt Guderne derom. Og nu! Tilgivelse! Tilgivelse min Fader! jeg kan ikke modtage den Dron, som Rom har tilbudet mig. Dette sagde han med nedslagne Dine.

Hvad Sylvius, vil Du være den eneste af Romerne der vil bedrøve mig?

Jeg er kun den eneste af Romerne, min Fader, som Din Godhed ikke gjør lykkelig. Min Fader! en fiendsk Genius har hersket ved min

Fødsel. Tag Din Gave tilbage, og lad mig døe i Templet.

Ved Roms Skytsguder, jeg elsker Dig, min Fader! Jeg er Tullius's Søn, men ikke den romerske Konges Søn. — O! overlad mig til min Skjæbne, mit Dje er kun dannet for Synet af den mørke Lund eller den stille natlige Himmel, ikke for Thronens Pragt, ikke for Synet af Feltslag, mit Dre elsker kun en eensom Fugls Sang, Bøffens Susen og Venskabets stille Samtale, ikke Forsamlingernes Tummel, ikke Baabenbrag, ikke den Tumult der omringer Thronen. Jeg er for ulykkelig til at blive stor, for Triumph er jeg ikke skabt. Af min Fader! han kastede sig med strømmende Taarer i hans Arme? Jeg er intet uden ulykkelig, lad mig være det i Templets Stilhed.

Og hvad gjør Dig ulykkelig min Søn? betro mig det!

Mit Hjerte, mit Hjerte! Jeg er født til Ulykke!

Min Søn, jeg har ingen Søn uden Dig, og jeg har svoret — her taug han eftertænksom
en

en kort Tid, men med eet vendte han sig hastig om til ham: hør Cylvius! naar da Thronen ikke kan forstyrre Din Lyst til Eensomhed, saa skal Naturen gjøre det. Jeg er ikke Din Fader.

Cylvius saae stivt paa ham. Og hvo er da min Fader? hvor er mine Forældre?

Dine Forældre ere myrdede!

Myrdede? o I gode Guder! myrdede? O Tullius! dog min elskede Fader, hvem ere mine Forældres Mordere?

Din Moders Mordere kjender jeg ikke; Din Faders Morder kjender jeg! men før skal min Læbe ikke navne Dig ham, førend Du er en Mand og kan hærne Dig. Yngling! Din Faders Morder lever, og der staaer Du og udgyder modløse Taarer? — Grib Sværdet, og Lønnen for den første Seier, som Du hjælper til at tilkjempe Rom, skal være Din Faders Morders Navn!

Min Faders Morder lever endnu, og Du er Konge i Rom?

Tullius indsluttede Ynglingen i sine Arme: min Søn! en uigjennemtrængelig Nat hviler endnu paa denne Hemmelighed; vee os begge,

naar denne Nat viger bort! kom min Søn, tag af mine Hænder det romerske Diadem; Du veed ikke af hvis Hænder Du nægter at modtage det!

— Vee os begge, naar Natten viger, siger Du? — Nu saa lad dette Mørke evig bedække denne Hemmelighed. Seer Du min Fader, min Skjæbne har forviist mig ind i Templets Forborgenhed. Lad mig gaae min Fader! Dersom Du vidste, hvor tungt det er for mit Hjerte at spænde Sværdet fra — o lad mig gaae! jeg er ulykkelig, ulykkeligere end min Fader! — Du seer Guderne vil saa have det, grib derfor ikke ind i Gudernes evige Kjæde. Guderne kiende min Faders Mordere, og jeg er deres Præst! lad mig gaae!

Tullius fremsægte alle Midler for at bevæge ham til at forlade Templet, eller i det mindste at erfare Aarsagen til hans elskede Sønns Rummer. Begge Dele var forgjæves. Den tredie Dag var det ikke mueligt at holde Sylvius læn- gere. Han vendte tilbage til Templet, der for- enede den ulykkelige elskende Pige med ham, og skilte dem fra hinanden.

Den Ulykkelige; hun hverken vidste eller kunde spørge noget til ham. Endelig kom den Dag, da hun havde Vagt i Templet; en Straale af Haab oplivede hendes Hjerte paa ny, og siden blev det igjen knuset ved den frygtelige Visshed: Han har jo modtaget Ornen.

Allerede nogle gange havde hun sunget Befrielses Hymne, og endnu var Himlen rød af Solens sidste Straaler, aldrig havde Stjernerne været langsommere at komme frem.

Endelig sang hun Hymnen tredje Gang: hun hørte den bekjendte Muslen. O Gud det er ham, raabte hun, og udbredte sine Arme, hendes Barm hævede sig af høj Henrykkelse. Han var oven paa Muren. Velkommen Sylvius! velkommen, min troe, min Elskeligste!

Hun fastede sig i hans Arme, hun omslyngede ham med Eksts Raserie, hun trængte sig ind i ham, hun græd, hun støjede, hun lo, hun hulkede, hun var uden for sig selv.

Saa har jeg Dig igjen! Saa har jeg Dig virkelig igjen! og Du er min! og Du bliver min!

og nu pressede hun ham paa ny til sig, som hun vilde kvæle ham.

Sylvius svømmede i den reneeste Fryd. Elskov belønnede ham for hans Troskab, med dens helligste Glæder. Dette Øjeblik var mere værdt end Tronens Glæder som han havde undslaaet sig for. Endelig sagtedes Elskovens Tummel og Sylvius og hun fortalte den længselsfulde Pige de tre Dages Historie.

Hvad, sagde hun med Glædestaarer i Øjnene, har Du gjort det? har Du undslaaet Dig for en Trone? for min Skyld? Er jeg Dig mere end Roms Trone? mere end Hevn for Din myrdede Fader? hun sank ned for hans Fødder, hun kysede hans Hænder? O at jeg havde tusinde Liv for at opofre dem for Dig? Min Kjerlighed vil dræbe mig Sylvius!

Hun sank i hans Arme asfægtig af Henrykkelse. Halv sandseles tog han hende i sin Arm, hun overvældet af Taknemmelighed og Kjerlighed trykker hun ham til sit, han hende til sit Bryst, og i denne Bedøvelse overlader hun sig til hans vilde Elskov. Deres Sjæle ere drukne af Kjerlige

lighed; Templet er forglemmt, Valerias Fed,
Gubindens hellige Ild; Pigens frygtelige Grav,
hele Verden er forglemmt, og den vanhelligede
Jomfrue styrter for fildig af den drukne Ynglings
Arme.

Vilbt kaster Valeria sit rullende Dje op til
Løftet, Templet vakler, Støtterne bevæge sig,
den hellige Ild skyder blaa, skræffelige Flammer
fra sig, skræffelige Stemmer syntes at hvisle i
Templet, hun synker til Jorden med et Beeraa-
bende Skrig.

Lad os flye! raabte han gruelig og heftig,
og foer op fra Jorden, lad os flye!

Han tager hende paa sine Arme, og hun
hænger livløs paa hans Skuldre, han iler hastig
med hende ned ad Trinene, og af den skræffelige
Muur staaer der for dem.

See! See! raaber han brøllende, saa er
det ude med os! O I skræffelige Guder!

Hvor er jeg? spørger Valeria med mat
Stemme, og stirrer langsom omkring og skjuler
atter det blege Ansigt paa hans Skulder.

Han satte hende ned og løb ængstelig frem og tilbage, og dernæst igjen til den ulykkelige Pige, falder ned for hende, skjuler sit Ansigt i hendes Skjød og hulker.

Saaledes vare de et Noo for Fortvivlelsen for den grueligste Angest og for den frygteligste Ekstræk til det dagedes.

Bort, bort! raabte Valeria, jeg hører nogen tale, redd Dig! redd Dig!

Nei ved Guderne jeg bliver! —

Bort! raabte hun: vil Du dræbe mig!

Dette Ord jagede ham som et skræmmet Raadbyr. Han flygtede op paa Muren og ind i Præsterne's Bolig.

Hvo kan beskrive begge disse Hjerters Tilstand i de første Øjeblikke da de vare overladte til sig selv og deres Estertanke. En bedrøvende, maalløs, og gjenstandsløs Angest martrede dem. De frygtede uden at vide hvad. Himmelen syntes at være tungere end ellers, de søgte Censomhed, fordi Menneskene forstyrrede dem i deres Estertanke, og flyede atter Censomhed fordi disse Tanker angstede dem.

Den

Den største Qual, de følte, var at være skilt ved hinanden; Anelser, at hun er syg, hun er røbet! Han er et Nos for Fortvivlelse, mar-trede dem begge indtil Raserie. Valerias Smerte blev dog i det mindste forløst ved Unglingens uendelig Kjerlighed, at hun kunde ikke altid angre den Svaghed, hvormed hun havde belønnet hans Trost. Sylvius derimod leed uudsigelig, hans Phantasie pinte ham uophørlig med de græffeligste Billeder af hendes Død.

Den længe ventede flette Dag kom, og de to Ulykkelige sad nu tungsindig og talte kun faae enkelte Ord til hinanden. Ingen vovede at meddele den anden sin Angest og sine Anelser. De sad Haand i Haand og stirrede paa Jorden ved deres Fødder, og een Taare efter den anden rullede ned af deres Djne.

Kan Du tilgive mig? spurgte endelig Sylvius uden at forandre sin Stilling, og i Steden for Svar trykkede hun hans Haand til sit Hjerte og siden til hendes Læber. Saaledes forløb denne Nat under de bitterste Følelser af Anger for at have fornærmet Ustyldigheden og i Frygt for

Fremtiden og ved Afskeden forsikrede begge at de vare rolige, og bad begge hinanden at være rolige og tilfreds.

Valeria vendte tilbage til sin Eensomhed, lidt efter lidt tabte hendes Angest sig og den Velsyst, at see sig mere elsket end en Trone, udgydede en lægende Balsom i hendes Saar. Hvad? er da Livet mere end en Trone, sagde hun til sig selv, hun hensek i stille Henrykkelse over Unglingens Kjerlighed. Nej raabte hun, min Skjæbne skal ikke koste ham een Taare mere!

Og den første Gang hun saa ham igjen indstuttede hun ham meget rolig i sine Arme, kom min Sylvius, sagde hun, kom og lær af mig at være rolig!

Sylvius saa forundret paa hende.

Hør min Sylvius! vilde Du ikke gjerne opofre Dit Liv for mig?

O tusinde, tusinde, hvis jeg havde dem.

Og tvivler Du da paa at jeg skalde elske Dig mindre?

Nei Valeria, paa Din Kjerlighed tvivler jeg ikke.

Nu

Nu vel, Sylvius, jeg kan dø, det er alt!
 See her Grunden til min Røslighed! — Jeg er
 Din Kone! Det var Dit Ønske Sylvius! Du
 har opofret en Trone for min Kjerlighed, og jeg,
 naar det er nødvendigt, ofrer Dig mit Liv! —
 Men ere da disse Mure ubestigelige — vær rolig,
 vær rolig, Sylvius, see Guderne have indblæst
 mig Mod dertil! — Sæt det værste, sæt at jeg
 blev Moder — See da — flygter jeg med Dig
 over hiin Muur, over hvilken Din Kjerlighed
 saa tit har ført Dig. Vi forlade Rom!

Og blive forfulgte!

Da støder Du en Dolk i dette Hjerte, og
 dernæst i Dit, og vi svæve da foreenede hen til
 de salige Guder!

Valeria! Du dø?

Er det Dig tungt at dø med mig? Nej
 Sylvius, see jeg sætter det værste tilside, og hvor
 let undkomme vi ikke sårend man mærker vor
 Flugt! See Guderne have saalænge beskyttet den
 oprigtigste Kjerlighed, de skal vist i Fremtiden
 beskytte den.

Ja

Ja Sylvius. Haabets Flamme skinne for mig. I den samme Nat gjorde de en Prøve paa om Valeria kunde komme over Muren, og til begges Henrykkelse naaede hun det øverste af Muren, og derafra var det let at komme ned.

Glade stode de nu ved den hellige Ild, og Sylvius besaae Valerias, om ikke en Sten havde saaret dem, og kyste hver en rød Plet som hans bekymrede Øje udspridede. De overlod sig til disse glade Forhaabninger med al Ungdoms Munterhed. Alle Vanskeligheder vare for dem som overvundne, og begge allerede i Sikkerhed.

Nu min Kone! min ømme, min troe Kone, raakte han og trykte hen til sit haabende Bryst, og en henrykkende Gladdren henflyttede de Elskende i Himmels skjønne Egne. De fyldte deres tilkommende Liv med de behageligste Billeder. De skabte allerede det Husgeraad der skulde fylde deres lille Hytte, de udmalede de Aar, de altid skulde leve sammen, med de skønneste Farver. De græd begge af Henrykkelse, og forsegled atter deres gyldne Forhaabninger med ny Forglemmelser.

En ny Angest betog dem, men det mægtigere Haab forstyrrede Angesten og opløste den i ny Fryd over deres Flugt og deres lykkelige Liv. Saaledes forløb Natten under Haab, Nydelse og Angest. Morgenens adskilte de af Elskov og Haab berusede Elskende.

Sylvius tænkte ikke paa andet end sin Flugt. Hver Dag stod han ved Muren og maalte dens Høide med stirrende Øjne, hver Nat gjorde han Prøve paa at lette hans Valeria Flugten. I den mørkeste Nat kunde han finde den Deel af Muren, som skulde bane Vejen for deres Flugt.

Ogsaa Valeria havde allerede gjort Forsøg paa at stige op over Muren, og allerede eensgang vare de begge i Frihed uden for Templets Mure.

Ulykkelige! hvorfor indblæste den Gud der førte Eder over, Eder ikke ogsaa Mod til nu at forlade Rom? En Raslen, som de hørte, kvalte i Sylvius's Bryst den Tanke, strax at føre hende bort med sig. De steg tilbage igjen, og Valeria var igjen i Templet, i hendes Elskedes Arme, og ny Beruselser i Elskovs Arm drog dem
endnu

endnu stærkere sammen og gjorde dem deres Flugt endnu mere sandsynlig.

Et Sværd, to Rastespyd, to Dolke, havde Sylvius allerede skjult i sin Bolig. Om Dagen gennemstreifede han vel hundrede Gange Vejen fra Templet til Porten, omkring Rom; Vejene som førte ind i Apenninerne kjendte han nøje.

En glad Henrykkelse herskede i hans Bryst, og Valeria var igjen den gladeste, den muntreste, den blideste Pige blandt Vestas Piger.

Alting er nu rede min Valeria, jeg har Guld, jeg har Baaben, Kjærlighed skal føre os. Vi flygte hen i Apenninerne og derfra til Samniterne, og da, o I gode Guder! han betragtede hende med et Øje fuldt af Henrykkelse. Vistem Du selv en Dag dertil, Valeria!

Saa lad os vie til næste Gang, da er det Maanestien, og saa kan vi ikke fare vild, som i disse mørke Nætter.

De overlod sig til deres Forhaabninger, deres Henrykkelser, deres Forventninger. De skiltes ad med den tilfredsstillende Henrykkelses Rys, og nu satte den haabende Ungling neppe Foden paa

For

Jorden; han svævede og fløj, han smittede de andre Præster med sin Henrykkelse; hans Øje funkede, hans Kinder brændte, hans Hænder skjælvede af Glæde, han var ganske uden al Sands.

Den flette Dag kom. Da han saa den første Stjerne, sneg han sig hen til Muren. Han lyttede til — ingen Stemme! Han lyttede igjen, ingen Hymne til Vesta, et Døds Skille.

Han steg sagte og forsigtig op paa Muren, og med et stirrende Blik saa han ned imellem Templets Støtter. Han hørte et Fodtrin; men det var ikke Valerias lette søvende Gang. Endnu stedse haabede han; endelig hørte han et Suk, det var ikke Valerias Stemme. Han steg ned igjen med de kummerfuldeste Formodninger, og angstede sig hele Natten og næste Dag indtil Aftenen.

Nu haabede han skulde Vestas Hymne høres: den høstes ikke. Han steg igjen op paa Muren, og vendte tilbage med forfærdelig Angest, thi Vestas Hymne blev ikke mere sjunget.

Endelig kom Forsamlingsdagen i Haven. Valeria var i Haven, hun saa bleg ud men ikke syg.

syg. Hun saae til ham med et betydende Blik, og Pompeja betragtede Ynglingen med et betydende Blik, og gik nu ned ad Gangen.

Eylvius gik langt bag efter. Hun satte sig paa en Græsbænk, stod derpaa hastig op, og i det hun gik sagde hun til Ynglingen: paa mit Sæde! og gik til de andre Vestalinder.

Eylvius gik langsom hen til Græsbænken hvor Pompeja havde siddet og fandt der en lille Seddel fra Valeria.

Han stjal sig bag nogle Buske, og med urolig Forventning læste han: Vær rolig — man har seet Dig! jeg maa ikke mere have Bagt. Pompeja er min Skytsgudinde. Vestas Hymne! jeg haaber snart — Farvel — vær forsigtig!

Han vædede Skriften med sine Taarer, han havde i dette Djeblik givet tusinde Diademer for at kunne tale med hende blot to Minuter. Han kunde neppe vove at kaste Dje derhen, saameget passede Præstindernes Dine paa hende. Valeria anstillede sig ligegyldig og, kold. Hun havde en Rose i Hænderne, hun trykkede hendes Læber til Rosen, dernæst gik hun med Præstinderne, og Rosen sank

sank af hendes Hænder. Sylvius tog den op og hans Læber suede den elskede Piges Kys af Bladene.

Hver Aften lyttede han efter Vestas Hymne; Ingen Lyd, Gravens Stille i Templet. Han saa Skinnets af den hellige Ild ved Muren, Skyggen af den vaagende Gomsfrue, men det var ikke Valeria.

Under frygtelig Forventning var atter en Maaned forløbet og Valeria havde ikke havt Bagt. Dagen, da man samledes i Haven, kom, Valeria var ikke iblandt Gomsfruerne, han gysede, han fastede det forskrækkede Blik paa Pompeja, og i Pompejas Dine hængte Taarer. Hun betragtede ham medlidende og slog Djævelen op i Skjærne, han skjelvede. Pompeja blev hos Præsterinderne, og fra Tid til anden fastede hun et frygteligt Blik paa Unglingen, som sønderrev hans Hjerte.

Hver Aften lyttede han igjen, aldrig hørtes Gudindens Hymne, og efterhaanden begyndte Fortvivlelse at bemægtige sig hans Bryst, de gyseligste Forestillinger reiste sig i hans Sjæl.

Ogsaa i Templet ved det sidste Offer havde han ikke seet hende.

Han fattede de meest rasende Beslutninger for at faae Valeria at see, og endnu stedse opfatte han at udføre dem, thi i Dag, tænkte han, maa hun dog være der, og hun var der alligevel ikke.

En ny Offerdag! Han stod ved Alteret og stirrede hen mod Døren til Helligdommens Indderste. Døren aabnedes, og den ældste Vestalinde kom ud i Sørgedragt. Gudindens hellige Ild er vanhelliget, raabte hun til Overpræsten, i Dag er der intet Offer!

Eylvius blev bleg, han ravede, han sank til Jorden med et høit Skrig. Præsterne vare forvirrede, med ængstelige Ansigter, med stirrende Bine betragtede de Præstinden, og hun forsvandt uden at sige et Ord mere.

Man bar Ynglingen ud hen i Præsternes Bolig.

Lad mig være eene hos ham, saade Fabius. Præsterne lod Oldingen blive ved Ynglingens Seng. Eylvius, saade den Gamle med en blid Stemme og rækkede Ynglingen Haanden, jeg er
Din

Din Faders Ven, og elsker Dig som min Søn,
hav Fortrolighed til mig! — Ikke sandt, Du er
ikke lykkelig?

Min Fader, hvad sagde Præstinden? hvad
betydede det hun sagde?

Yngling, dersom Du veed Dig skyldig, saa
redd Dit Liv førend Din Medskyldige vidner imod
Dig. Selv Roms Konge kan ikke redde Dig.
Forlad Rom!

Altsaa, spurgte Sylvius og blev bleg, bleg
som en Død; altsaa? — Hvad betydede det som
Præstinden sagde? jeg beder Dig, ærværdige
Mand, dølg intet for mig!

Endnu veed jeg det ikke og faaer det ikke at
vide førend Præstinden klager for Folket. Redd
Dig Yngling!

Du veed intet? — Intet? Veed da Præst-
inderne det?

De veed hvorved den hellige Ild er vanhels-
liget. Jeg besværges Dig arme Ulykkelige!
redd Dig!

Og er der da ingen Redning?

For Dig, kjære Barn! for Dig! Følg Gudernes Vink! redd Dig min Søn! Han trykte ham med Taarer til sit Bryst.

Cylius saae stivt op paa Loftet uden at sige et Ord! Hans Dje var tørt, men frygteligt, hans Bryst slog høit.

Lyd mig ad min Søn! flye hvorhen Du kan, blandt Ulvene og blandt de meest rasende Bjørne i Apennin er Du mere sikker end nu i Rom! —

Vildt foer Cylius op. O Guder! raabte han, og foer heftig ud af Døren, ud af Porten paa Tempelgaarden i Rom, han løb vildt glennem nogle Gader, han blev staaende ved Bredden af Tiberstrømmen. Her kastede han sig i Græsset, skar Tænder og vred Hænderne, derpaa sprang han op, han løftede to gange Benet op for at begrave sin Fortvivlelse i Strømmens Bølger. Hvo skal redde hende? — Denne Tanke holdt ham tilbage. Han fløj igjen til Staden, og om Aftenen sildig kom han til Templets Port.

Den var allerede lukket. Hastig flayrede han op paa Muren paa det Sted, hvorover han
vilde

vilde befrie Valeria. Han var paa Gaarden. Han væbnede sig med en Dolk, som han havde skjult. Vildt soer han hen mod den anden Muur, som adskilte Templet fra Præsternes Bolig, han fløj op og ned, og med Fortvivlelse i Miner og Blik løb han op ad Tempels Trin.

For ved Alteret paa Trinene sad Pompeja. Hun sprang op da hun hørte Lyden af een som gik. Vildt soer Sylvius ind paa hende. Ikke et Ord, Ulyksalige! eller du er Dødens, raabte den rasende og satte Epidsen af Dolken for hendes Bryst.

Ynglingen kjendte nu at det var Pompeja, Dolken sank af hans Haand, Taarer strømmede ned paa hans Kinder. O du min Valerias Skytsgudinde! tal! tal! hvor er hun!

Pompeja søgte at berolige ham, men lidt efter lidt udpressede han den ynkværdige Historie af hende. Hans Hoved hængte ned paa Barmen, kun nu og da opløstede han det, og hans Blik truede Guderne!

Pompeja fortalte: Ikke sandt Sylvius, allerede som Offerdreng har Du elsket Valeria?

O! dette Jammerens Alter! ogsaa hun aflagde her det umulige Løfte og brød det i Dine Arme. — Ja nu seer jeg det! denne Vej har Din Kjærlighed bestandig ført Dig — I vare for usorgfaldige, eller Tertia den sverste Præstinde var for misundelig over Valerias Glæde — Jeg advarede Valeria, jeg sagde til hende, vær forsigtig Pige med Dine Hemmeligheder! Tertia betragter Dig med en hemmelig Glæde. Tertia leer aldrig uden naar hun gjør Ulykke!

Valeria skjælvde, dog tog hun Mod til sig. Jeg maa — Pompeja! sagde hun til mig, og omarmede mig, min Etjæbne drager mig, jeg maa følge den!

En lille Forseelse udelukkede Valeria til Straf fra at have Vagt i Templet. En Straf som ellers er en Belønning — Hun blev bleg, da Tertia forkyndte hende denne Straf. Hun faldte en umaadelig Smertes Taarer.

Jeg har hørt tale om en Mandstemme, som man har hørt i Templet, da Valeria havde Vagt. Jeg skjælvde, jeg flyver hen til Valeria.

Ulyk-

Ulyksalige Pige! er det sandt at der har været en Mand hos Dig i Templet?

Hun gysede og sagde ikke et Ord.

Du ulykkelige, man har Dig mistænkt! røb Dig ikke selv.

Nu fastede hun sig for mine Gødder og udøste sit Hjerte for mig. Al jeg anede strax hvad hun dulgte for mig. Jeg trykkede hende til mit Bryst, det forekom mig som jeg nu for evig skulde sige hende Farvel. Hun nævnede Dig. Hun bad mig, at jeg vilde give Dig Efterretning i Haven. Man passede lige saameget paa mig som paa Valeria, fordi jeg elskede hende, fordi vi vare Veninder. Jeg gav Dig en Efterretning i Haven. Lidt efter lidt aabenbarede den Ulykkelige mig eders Plan til at flye. Jeg fældte Taarer i den bitterste Angest. Man lod Valeria ikke være et eneste Øjeblik allene. Hun havde ikke engang den Trøst at fælde Taarer i sin Eensomhed, eller at lindre sin Jammer ved min Hals.

Endelig, o Du ynkværdige! endelig opdagede man, at hun skulde blive Moder. Det var en jammerfuld Morgen. Valeria saae stivt paa

Jorden og talde ikke en Stavelse, hun var saa bleg, som hun sad i sin Grav.

Og hvo er den Misdæder, spurgte Tertia! Hvo har anæret Dig? Valeria svarede intet, hun slog det taarefulde Øje op til Guderne, og anraabte de Uarmhjertige om Hjælp. Hvo er Din Forsører? — Navngiv ham Pige! paa det at Gudinden kan blive forsonet ved hans Blod!

Jeg er Moder, sagde hun endelig med en klæk men sagte Stemme, jeg venter Straffen for at jeg havde et Hjerter, jeg vil bære denne Straf uden at knurre. Jeg tilbeder den Mand som elskede mig; mit sidste Suk skal flye hen til ham, men hans Navn skal mine Læber aldrig nævne. — O I Guder, raabte hun og løftede Hænderne op mod Himmelen, og i hendes Øje steg nu første Gang en klar Straale af Glæde. O I Guder, Tak! jeg kan døe for ham, og nu sank hun atter hen i en død Tausked, som hun endnu kun undertiden afbryder ved en stærk Gysen, der overfalder hende.

I Dag kom Tertia tilbage fra Templet. Rasende støj hun ind i Hvælvingen hvor vi vare.

Syl.

Sylvius er den uværdige Forsører, raabte hun. Valeria fløj op, og en Brede's Rødme opsteg i hendes Ansigt. Du misundelige, ondskabsfulde Gial, sagde hun med Bitterhed til Tertia, er eet Offer Dig ikke nok, skal Du endelig ødelægge Verden, førend Dit blodgjerrige Hjerte siger jeg har nok?

Altsaa Sylvius er Din Forsører spurgte Tertia den ullykkelige Pige?

Meener Du Grusomme at det skal lykkes Dig, at udrive Navnet af mig? O jeg veed det at min Taushed kan redde min Elskede, og jeg skal tie, og det være Din Pine. Du taug hun. Hun fældte ingen Taare, fra Tid til anden smilede hun og sagde: han er reddet!

Ubevægelig, stiv som en Billedstøtte, havde Sylvius hørt paa Pompejas Fortælling. En blid Smil, et vildt Blik, en rask opfarende Bevægelse fra Tid til anden viiste at der var Liv i ham.

Er der ingen Redning spurgte han med en Stemme, der klingede hult som af en begraved, der taler ud fra en Afgrund. Er der ingen Red-

ning og tillige rystede han med Hovedet som han tvivlede.

Pompeja sagde sagte : I Graven !

I Graven ? Nej, ved Guderne nej ! Han greb Dolken. Hvor er hun, dyrebare Pompeja, hvor har man skjult hende ? denne Arm eller denne Dolk skal reddes hende.

Hun sidder i en stærk forvaret Hvelving, Du kan ikke redde hende Sylvius, hvorledes vil Du trænge igjennem de tykke Mure som omgive hende.

Luf Døren op Pompeja, min Dolk skal tvinge den Ondskabssulde, som holder hende fangen.

Ogsaa hun er betrygget mod alle Angreb. Ungling ! Du styrter hende dybere, Du styrter Dig selv i Ulykke. Gaae Ungling, Din Fader er Roms Konge, kan nogen redde hende, saa er det Tullius.

Tullius ? min Fader ? disse Ord udraakte han, og ned foer han ad Trinene, op paa Muren og bort fløj han som det ødelæggende Lyn gjennem Roms Gader til Kongens Borg. Vildt, uden at svare, stormede han gjennem Bagterne, og
torde

terdnende stormede han mod den lukkede Dør paa Faderens Bærelse.

Tullius vaagnede. Hvo er der? — Din Søn min Fader! luk for Gudernes Skyld op! Faderen lukkede Dørren op, og bleg og aandeløs fløj Sønnen hen for sin Faders Fødder, Redd! Redd! min Fader!

Hvor kommer Du fra min Søn, spurgte Tullius, vær rolig! her er Du sikker, — mit Bagt —

Redd Valeria, hun er uskyldig! Jeg alene er skyldig!

Hvem er Valeria?

Længe spurgte Kongen førend han fik Sammenhængen at vide. Sylvius bad, besvoer, rasede, og Tullius havde sin hele Ansæelse nodig for at berolige Unglingen. Næste Dag lod Kongen Overpræsten kalde hen, indelukkede sig med ham og de talte længe sammen. Fabius gik med taarefulde Bine fra sin kongelige Ben, og Sylvius styrtede sig for sin Faders Fødder og raabte med forfærdelig Stemme: er hun reddet? —

Rolig

Rolig min Søn! endnu er ikke alt Haab
ude! Du selv vil kunne bidrage meest til Valerias
Redning, hvis Du ikke bekjendtgjør den skrække-
lige Hemmelighed. Saaer Folket denne Vanhel-
ligere at vide, saa er Valeria uden Redning
ulykkelig!

Bliv her i mit Palais, og haab det bedste
af Guderne! Fabius skal tale paa mine Begne
med den øverste Præstinde; Oldingen vil vel
røre hendes Hjerte, haab min Søn og bevar
Dine Læber.

Du er Konge Tullius! Du er min Fader?
Folket elsker Dig!

Folket elsker mig fordi jeg ærer Guderne;
vær rolig, vær rolig! Valerias Liv beroer paa
den øverste Præstindes Dom.

O I Guder! skal den sorteste Ondskab be-
stemme Uskyldighedens Skjæbne. Min Fader
naar Du kjender denne Tertio, saa redd hende.
Præstinden har intet menneskeligt Hjerte.

Sylvius! rolig! rolig! Var Du end min
egen Søn saa maatte Du døe, og hun, hun
maatte døe. Min Trone hviler paa Retsfærdig-
hed,

hed, men ved dette graa Hoved, ved alle de himmelske og underjordiske Guder, ved disse Taarer som falde paa Dig, jeg vil forsøge at redde hende, jeg vil trodse Lovene, jeg vil trodse Guderne for at redde hende til Dig, og kan jeg ikke det, skal dog Dit Liv blive reddet eller jeg vil døe med Dig! En frygtelig Sed knytter mit Liv til Dit, min Lykke til Din, vær rolig!

Roms Konge! begyndte Cyivius gandske koldt og saae den rarte Olding kjæk i Øinene. Roms Konge! dersom Du vil redde mig, saa redd Valeria. Hendes sidste Aandedræt er og mit sidste Aandedræt, og nu min Fader, jeg er rolig! Hvad skal jeg gjøre, hun er min Kone! O Fader! dersom Du har menneskelig Følelse, saa redd den helligste Ufskyldighed, den rene Kjerlighed!

Godt min Søn! dør hun saa lad os døe med. Gaae nu, lyd mig ad, vov intet Skridt uden mit Vidende! Ekjult kan Du leve i mit Bærelse, indtil jeg raaber til Dig: Her er hun! eller: lad os døe!

Cylius sank for hans Fødder, kyskede hans Hænder, og endnu med den ængstelige beflemte Bøn, redd hende, redd hende! gif han ind i det Kammer som Kongen anviste ham.

Saaledes vare begge Elskende overladte til den forfærdeligste Angst, til deres Fortvivlelse og deres ullykkelige Kjærlighed.

Fabius gif til Tertia. Kongen sender mig til Dig, ærværdige Præstinde, saa talende Oldingen. Guderne straffe ikke altid Forbryderne; Angerens Bøn trænger op til Olympen, og Guderne bønhøre den. Solen skinner for Barbarerne, som vanhellige Alterne, og opbrænde Templerne; og Vestas rige Velsignelse flyder ned paa dem, som ingen Guder kjende. Efterlign den Guddom, hvis Præstinde Du er, Du er Præstinde til at velsigne, men ej til at forbande.

Valeria har vanhelliget den hellige Jld: med rigt Offer vil Kongen forsones Gudinden! Forbarm Dig over hende og bedæk hendes Forbrydelse med en medlidende Tanshed.

Tertia, da Du var atten Aar gammel, da der endnu rullede Jld isteden for Blod i Dine Aarer,

Harer, da — o Tertia! tænkt paa den Dag, da Du aflagde Dit Løfte ved Alteret, jeg var en Ungling, jeg saa dig græde ved Alteret, Dit Hjerter kjempede mod Dit Løfte, jeg græd med Dig. Ved Siden af mig stod en Ungling, Bibulus. Han vaklede, han sank i mine Arme, Du udtalte det Løfte evig at tjene Gudinden som Jomfru. Han døde, han døde i mine Arme; hans Hjerter dræbte ham. O, raabte han med døende Læber, maatte jeg dog være den sidste, som Løftet til Vesta dræbte! Det sagde han; Tertia! raabte han endnu engang, og hans Aand fløj bort. Tertia! jeg besværges Dig ved Unglingens Grav, vær god mod Valeria!

Urolig vendte Præstinden sig snart hist, snart her hen; heftig tørrede hun Taarerne af de matte Øjne. Han døde, raabte hun endelig, og jeg ene skal velsigne? — nej gaae! gaae Fabius i Guderne kiende ingen Forbarmelse, gaae, gaae! Han døde! Du døde Bibulus! raabte hun med stor Bitterhed og med heftige Affecter. See der et Offer til Din Skygge. Gaa talende hun og ilede

ilede ind i den inderste Helligdom, hvor Præsten ikke torde følge efter hende.

Præsten forlod Jomfruerne's Bolig, og med frygtelige Anelser gik han til Kongen og gav ham den ulykkelige Efterretning om Tertias Sindelag.

De stød endnu i dyb Samtale og pønsede endnu paa Midler til at redde Valeria, eller i det mindste Unglingen, og med eet lydede Folkets høje skrækelige Skrig. En Hylen, som spaaede en Ulykke, opstod, lydede nærmere og nærmere, og trak de to Gamle til Vinduet.

I Sørgeklæder, med Jord paa deres Hoveder, kom Vestalinderne og bar Vestas slukkede Jld. Tertia raabte med vild Stemme: Hevn! Rom! Hevn! Vestas Jld er udgaaet. Olympen væbner sig med Pest, Krig og Hungerensnød, for at hævne Gudernes Moders Vanhelligelse! Hevn! Rom!

En lydelig Hylen af Folket fulgte hende! Oldinge, Mænd og Unglinger strøede Støv paa deres Hoveder, og raabte med gyselige Stemmer! Hevn! Vesta er vanhelliget!

De

De ere fortabte! raabte Fabius! de ere fortabte! raabte han, og Tullius astørrede en Taare af sit Øje.

Roms Konge! raabte Præstinden, hevn Gudinden Konge! raabte Folket med et vildt Bulder.

Nært gik Tullius ned, han traadde fæls vende ind iblandt Mængden! I Morgen er der Forsamling, jeg skal dømme. Guderne beskytte Rom. Neppe kunde han fremstamme disse Ord, saa bevæget var han.

Præstinderne gik tilbage og Folket stiles ad, nysgjerrige efter næste Dag. De sælde medlidende Taarer for den ulykkelige Dige, og gysede for deres Hjerters menneskelige Følelser.

Tullius hængte i dyb Kummer, han frygtede for hans Søns Djæfæst; han frygtede at lade ham beholde det lille Haab, han havde givet ham. Med et betynget Hjerte gik han til ham, og med det Forsæt, at neddykke Unglingens Livsdenstak ved en forstilt Roelighed.

Midt i den roligste Samtale frembrød et dybt Suk, et Djekast, en Taare af Oldingen, og ræbede hans Hjertes indvortes Frygt.

Cylius frygtede for at spørge ham om noget. Kun til Afsked rækkede han den gamle sin Haand, og sagde stille: ikke sandt, min Fader, jeg maa døe?

Vær en Mand min Søn, Guderne styre vor Skjæbne!

Med endnu mere betyngtet Hjerter skiltes den Gamle fra Unglingen. Ak, han havde haabet at finde ham mere beroliget, og fandt ham kun mere stille og mere hensunket i taus Betragtning. Det Haab, Tullius havde givet ham, holdt endnu Fortvivlelsen borte fra hans Hjerter, og næste Dag faldt Valerias Dødsdom.

Den trykkende Dag kom. Allerede var Folket forsamlet, i taus Forventning hode alle om Kongens Tribune. Senatet forsamledes og Tullius ravede frem, ledsaget af Præsterne. Hans mørke, tungsindige Blif vare fæstede paa Jorden. Langsom opløstede han sit Dø og gyfede,

seede, da han saae denne Mængde, skjælvende be-
steeg han Tribunen og fastede Djet op i Skyerne.

En urolig Mumlen udbredte sig nu blandt
Mængden, og Folkets Dine vare fæstede paa
Kongen.

Men med eet raabte en Stemme! hun
kommer! Alles Blik fløj hen til den Rand, hvorfra
Præstinderne kom. Et helligt Stille blev
der, ingen Lyd, intet Aandedræt; det syntes
som Torvet var besat med Billedstøtter, kun
Tullius hulkede.

Dødningbleg kom Valeria gaaende, omrin-
get af Præstinderne, langsom gik de, bævende
gik Mængden af Vejen for de hellige Jomfruer,
og Taarer faldt i ethvert Dje, som saae denne unge
Forbryderiske. Hun gik, med Djet fæstet paa
Jorden, og dybt hensunket i stille Tanker.

For Tribunen stod de. Valeria opløstede
sine Dine, hun saae Folket, saae det forsamlede
Senat, saae hendes Elskedes Fader, han bedæf-
kede sit Ansigt. Stedse mere og mere blegnede
hendes Ansigt, hendes Dine bleve mere og mere
matte, hun lænede sig til Pompeja, hun sank

stedse dybere kraftesløs ned ved hendes Arm, hendes Øje lukkede sig, og en høj Klag-stemme lydede blandt Mængden. Taarer skjævede i alles Øjne, alles Læber bævede til Graad, tusinde hvistede medlidende for sig selv: Den Ulyksalige! enhver vilde have givet sit Liv for at redde hende, og alle havde besluttet at dømme hende fra Livet.

Nei jeg kan ikke længere! raabte Pompeja høit og hulkende: nei jeg kan ikke længere! vilde Barbarer dræber ogsaa mig!

Hun vilde ile bort, hun strakte Armene op, en høj Rødme fløj paa hendes Ansigt, hendes Øjne sunklede, og i dette Djæblif sank hun bleg og afmægtig ned.

Tertia kastede sine Øjne forvirret paa Jorden, de andre vare beskjæftigede med Valeria og Pompeja.

Et Dødsstille blandt det hele Folk. Nu fremtrængte sig Valerias Fader i Sørgeklæder gennem Folket, med høit Skrig ilede han hen til sin Daatter, Folket stimlede skrigende bag efter ham. Naade! raabte han, Guder og Mennesker! — Naade! Naade! raabte tusinde Stemmer.

Fa

Faderen vilde indslutte sin ulykkelige Daatter i sine Arme, og Tertias Raab: Mand! du er Dødens, hvis du berører Gudindens Præstinde! tordnede ham tilbage. Der stod han bleg, hældende bag over i Skrækkens Stilling, og flagede kun langt fra; mit Barn! mit Barn!

Jupiters Præst gav et Vink mod Folket, og en gyselig angstende Stilhed fyldte Torvet.

Vestas Præstinder! raabte han med en uvis Stemme: hvad fører Eder frem i Folkets Forsamling?

Gudinden er vanhelliget; den hellige J'd er slukket, en af Gudindens Jomfruer har brudt sit Løfte, Gudernes Brede hænger allerede over Rom; forsoner de Udsædelige? svarede Tertia.

Hvilken Jomfrue har brudt sit Løfte?

Valeria Valerius's Daatter. Her staaer hun Forbrydersten!

Valeria, Vestas Præstinde! spurgte Præsten, og hans Øjne stod fulde af Taarer, hører Du denne Anklagelse? Vestas Jomfruer anklage Dig for at Du har brudt Dit Løfte; tal! Guderne ere retfærdige!

Valeria vilde tale; hun opløstede sin Haand, hun lagde den paa det høitbankende Bryst, Angest og Ite hendes Stemme, et Suk frembrød af hendes Læber.

Gravens Stille blandt Folket.

Jeg har brudt mit Løfte, sagde hun endelig med brudt Stemme og langsom.

Præstinderne omringede hende, og løste det hellige Bånd og Sløret af hendes Løkker, og det jomfruelige Belte løste de af hendes Hoster. Hun sank i hendes Faders Arme.

Hvem spurgte Præsten igjen: hvem er hendes Forsører?

Hun fortier Navnet, svarede Tertia.

Valeria, Valerius's Daatter, hvo har forført Dia til at bryde Dit Løfte?

Tullius foer op ved dette Spørgsmaal: han saae sig ængstelig om og indhyllede sig igjen.

Valeria taug. Endnu engang gjentog Præsten Spørgsmaalet. Valeria løstede Hovedet langsom op, og kastede Øjnene mod op til Skyerne: Jeg skal dø! og de udsødelige Guder være Tak,

Taf, jeg vil bde eene! Jeg nævner ikke hans Navn, Præst!

Vige nævn hans Navn, at Rom kan for-
sone Guderne med hans Blod. Tvinge Dig kan
Rom ikke; thi Du er hellig. Nævn hans Navn,
Valeria!

Valeria taug, derpaa opløstede hun begge
Hænder: o Guder! Guder! velsigner ham, vels-
igner ham, som I og Jeg alene kjende, velsig-
ner ham for hvem jeg dør.

Præsten vendte sig med et spørgende Blik
til Kongen. Tullius rejste sig, han vinkede ad
Herolden, og leverede ham Lovenes Rulle. He-
rolden stod høit paa Tribunen, Rullen rullede op,
han læste:

Guderne velsigne Rom! Bryder en Vestas
Jomfrue hendes Løfte bestandig at være Jomfrue,
saa er hun skyldig til Døden. En Grav opsluge
hende fri og levende! Ingen Baand binde hende,
intet Jern dræbe hende, ingen Gift; hun er
hellig! Rom falder Gudernes Hevn over sig,
naar den skaaner den Forbrydende! Romere fæl-
der Præstindens Dom!

De slog Djnene ned til Jorden, og nu steg
det Skrig til Himmelen: Dødsfyldig!

Ronge! giv Dommen Stadfastelse! raabte
Herolden: og en Stemme lydede gennem Taus-
heden holdt, holdt! For Gubernes og Mennes-
kenes Skyld. Alles Djne vendte sig derhen
hvorfra Stemmen kom. Stedse nærmere kom
Stemmen, stedse nærmere sig mere det medfø-
gende Folks Bevægelser.

Sylvius foer frem. Der er Du! der er
Du kreg han frygtelig, og indsluttede den ulyk-
kelige Dige i sine Arme.

Beer mig, sukede Valeria, og hængte liv-
løs i hans Arme.

O Romere! Romere! raabte Sylvius med
forfærdelig Stenme, haver Medlidenhed med
den uskyldigste, den bedste romerske Dige! Han
vilde sige mere, og hans Angest betog ham hans
Mæle. Han rev Klædet op om Brystet for at
skaffe sig Luft; store Sveddraaber hængte paa
hans Pande; han pegede paa Valeria, som laae
i hans eene Arm. O I Guder! hjælper! raabte
han rasende, han opløstede Armene og kastede
Dj.

Djnene vildt omkring. Hans Fader omarmede ham, og han rev sig hestig ud af hans Omfavnelser. En frygtelig Skæk betog de Omstaaende, da de saae Ynglingens ængstelige Raserie.

Valeria! raabte han, kom! Hvem vil vove at rive Dig fra mig? kom min Kone, han traf en Dolk.

Tullius foer til, rev Dolken fra ham og raabte: min Søn Du er fortabt!

Sylvius saae nu først sin Fader; holder Du saaledes Ord? Romere! jeg er Valerias Forsører! Saa lad os dæ Valeria! han saae vildt omkring paa de Omstaaende, hastig søgte han at rive Dolken fra hans Fader.

Victorer! raabte Kongen! Victorerne greb Ynglingen og bandt hans Hænder.

Det kan Du min Fader? spurgte han veemodig og saae paa ham med en græffelig Forbauselse. Valeria lagde sig paa Trinene af Tribunen.

Kongen sagde nogle Ord til Overpræsten, og Overpræsten tilvinkede Folket at være stille: Valeria, lagde han, denne Sylvius har kaldt

sig Din Forsører, skal han døe? er han Din Forsører?

Valeria rejste sig op: Jeg kjender ikke denne Yngling, sagde hun, det er ikke min Forsører!

Ogsaa Du Valeria fornægter mig? spurgte Sylvius sukkende. O Romere, jeg, jeg har vanæret Jomfruen! til min Graad, min Kjærlighed har hun opofret hendes Uskyldighed!

Beskyt hans Liv Konge! raabte Valeria: han er ikke skyldig! Loven maa ikke tage hans Udseende for gyldigt. Romere! jeg allene er skyldig, han er uskyldig!

Fører ham bort Victorer! sagde Tullius, og bevogter ham, Loven frikiender ham.

Victorerne vilde føre ham bort. Valeria raabte han: Vi see ikke hinanden mere! Valeria!

Valeria streg højt, og foer ind mod ham, hun omslyngede ham med begge sine Arme, hun trykte ham til sit Bryst, kysste hans bundne Hænder og omfavnede hans Knæ.

Victorerne græd, Folket raabte højt af Medlidenhed og Beundring.

Farvel

Farvel Sylvius, raabte hun, farvel og tank
paa mig! hun trykte et Kys paa hans Mund,
og derpaa vendte hun sig til Folket, Sylvius er
uskuldig! raabte hun højt.

Victorerne førte ham bort.

Kongen besteg Tribunen, og vinkede til
Herolden, han raabte: Folket har dømt Valeria,
Valerius's Daatter fra Livet, Tullius, Roms
Konge! stadfæst Dommen!

„Hun er skyldig til Døden!“ og nu indhyllede
han sit Ansigt; et Dødsstille herskede i nogle
Djebliske, efterhånden begyndte et urolig Bul-
der. Valeria rejste sig, saa kommer, sagde hun
sagte til Præstinderne, Victorerne fulgte med
hende til uden for Templet, og Præstinderne
førte den Ulykkelige tilbage i hendes stærke Svø-
lving, hun sank med Jammerkrig og svag ned paa
hendes Leje, og en lykkelig Slummer lukkede
hendes malte Øje, og beroligede hendes sønder-
revne Hjerter.

Tullius fandt sin Søn endnu under Victor-
ernes Hænder; hans Smerte havde forvandelt
sig

fig til en død Følelseshed. Han laae paa en Lodbænk og stirrede paa Loftet.

Tullius talede mildt til ham; men Sylvius vendte ikke engang Øjet hen paa Tullius, hans Øre var lukket for Kongens indstændige Bønner. Tullius greb Unglingens Haand som hængte ned og trykte den sagte i sin Haand, men Haanden blev ubevægelig som Øjet.

Kongen sank paa Knæ ved hans Føje: min Søn! kan Du modstaae Din knælende Faders Bøn? Sylvius vendte Ansigtet om til Siden, og betragtede ham uden at forandre een Mine. Kongen smilede smertelig til ham og gav ham de kjerligste Navne; Unglingens Hjerte var lukket for Kjerlighed.

Endelig nævnede Tullius Navnet Valeria og Sylvius's Øje og Ansigt oplivedes! han lagde Haanden paa Panden, han anspændte Øjnene, og syntes at besinde sig paa noget; han vendte nu sine Blik til Tullius, en modbydelig Følelse syntes at herske i hans Ansigt. Er hun død? spurgte han endelig bitter: har Du hjulpet til at
dræbe

dræbe hende? nu saa vær barmhjertig og dræb ogsaa mig!

Hvad havde Du lovet mig Sylvius, spurgte Tullius med svag Stemme.

At døe med hende! O I gode Guder! Hvad det er for Mennesker! Denne ældgamle Mand som allerede staaer med den ene Fod for Minos's Domstoel forsikrer mig ved alle Guder at han vil redde hende, og han fordømmer hende til Døden, river sin Søn ud af den Piges Arme, han havde lovet at bringe ham. Havde jeg ikke hørt Folkets Skrig, havde ikke Een af Slaverne være mere medlidende end Du, saa havde jeg endnu siddet her og bedraget mig med Forhaabninger, som Dit Lovte havde opvaakt! Slip mig! Slip mig!

Yngling, jeg er Roms Konge! min Pligt —

Den har Du opfyldt, det har jeg seet! Roms Konge! Nu vel! men saa giv mig min Dolk tilbage Du retfærdige Mand!

Sylvius! jeg havde lovet Dig at redde hende eller at døe med Dig. Valeria lever endnu!

Vel

Vel — — Yngling! — vel seer jeg intet Middel mere; men hun lever endnu! — — Haab! haab!

Naar er hendes Dødsdag?

Efter Loven i Morgen.

Tullius, Fader! — Tal, Tal! har Du endnu Haab? bedrag mig ikke! See Du kan indslutte mig her, Du kan berøve mig Dolk og Gift, men Du kan ikke tvinge mig til at nyde nogen Køde, og jeg kan holde min Aande saa længe til Brystet sprænges. Jeg dør naar Valeria dør. Jeg er roligere end Du tænker! — Altsaa! har Du endnu Haab?

Tullius stirrede ned paa Jorden og Taarer dryppede ned paa Sandet.

Nu, min Fader, græd ikke! Det var sødt at leve med Valeria, ak! det er ogsaa sødt at døe med hende! Han lagde sig ned igjen. Du har været grusom Tullius! Nu havde vi allerede staaet for de Guder, som dømme retfærdigere end Roms Konger. Du rev Dolken fra mig, og vi maa sukke efter den Time, som skal forene os! — Du kunde ikke redde os, fejde Umenneske! hvorfor skulde Du da martre os?

Tull

Tullus tænkte paa Ania, Ynglingens Fader! Dit Blod tævner sig syvfold paa mig, sagde han ved sig selv og græd høit. Sylvius, min Søn! jeg har lovet Dig, at redde hende eller at døe med Dig. I Morgen rækker jeg Dig Dolken naar den har gjennemstaaet Din Faders Hjerte. Det seje Umenniske har ikke Mod til at overleve Dig.

Derfom Du har Mod til at døe, min Fader, hvorfor, o Guder! min elskede tilbedede Fader, hvorfor har Du da ikke Mod til at redde hende? Redd hende, min Fader! Dine Slaver, o Himmel og Jord! overfalde i Morgen — Præstinderne; redd Valeria! vi flygte hen i Bjergene, og der, min Fader, skal mine og Valerias Bjerninger være at tilbede Dig, at bortspæe Dine Alderdoms Dage, Du skal være vor Skjæts-guddom! O! min Fader! Ynglingen kastede sig for Kongens Fødder, han kyssede hans Hænder, han saae op til ham med den meest rørende Smertes Blik.

Yngling, jeg har hellige Pligter imod Dig, men jeg har ligesaa hellige Pligter imod Rom.

Fa

Faderen kan døe med Sønnen, men Kongen kan ikke tilligemed hans Søn vove et Skarnsstykke!

Skarnsstykke? o hellige Natur saa raabte Ynglingen, drejede sig bort fra ham og skar Tænder. Lev vel Konge i Rom! Jeg finder vel i Rom et Sværd for at udføre dette hellige Skarnsstykke, at redde Ufskyldighed fra Døden.

Sylvius, endnu et Ord! — Gjør i Morgen hvad Du vil, Din Død er min! bliv endnu noget! Guderne indaande mig endnu eet Haab, og forsvinder ogsaa dette; da o Guder! da er jeg ved Enden; da lad os døe sammen min Søn!

Haab, min Fader? o I gode naadige Guder! Haab min Fader? o tal, tal! Nu trængte han ind paa den Gamle med al Ungdommens glade Hentykkelse; han indsluttede ham i sine Arme, han kysste hans Dine, Mund og Bryst.

Slip mig! sagde Tullius: lad mig gaae min Søn, og bliv Du rolig her uden at lade Dig see i Rom. Jeg seer Dig ikke igjen i Dag, og i Morgen seer jeg Dig til Død eller Liv. Farvel!

Kongen

Kongen overlod Ynglingen til sin Eensomhed, til sin Angest, sine Taarer, til de skjønneste Forhaabninger og til sin Fortvivlelse. Tullius sank i Fabius's Arme, og betroede ham sine Forventninger. Fabius rystede med sit graa Hoved og sagde: det give Guderne! det give Guderne gientog Tullius med sammenlagde Hænder.

Ulykkeligere end Sylvius var Valeria; efter en kort Slummer var hun vaagned op igjen. Nu opstode de gyseligste Billeder om hendes Død i hendes Phantasie. Hun vred Hænderne, hun skreg høit, derpaa hylede hun sagte, og stirrede stivt paa eet Eted. At see et Menneske havde været en Bederqvælgelse for hendes Hjerte. Endog til Tertia, til den grusomme Tertia, vilde hun have kastet et glædelig Velkomsts Smil i møde; hun var jo dog et Menneske.

Der kom ingen, ikke heller Tertia. Denne sad i hendes eensomme Celle med Haanden under Hovedet, og med Dine første Gang fulde af Medlidenheds Taarer over andre end over sig selv. Pigens langvarige Ulykke (thi allerede i halvres diefsindstørve Aar havde hendes Dje begravet den

Yngling, hun elskede) og hendes langvarige Lidelse havde gjort hendes Hjerte grusomt.

Valerias Jammer, Sylviuss Fortvivlelse havde voldsom rystet hendes Hjerte; paa Hjemvejen slog det, men hun vidste ikke om det var af Anger eller Glæde. Da Valeria igjen blev bragt ind i Cellen, tog de andre Gomsfruer tause og med hede Taarer Afsked fra hende; længe hængte Pompeja ved Valerias Mund. Tertia stod langt borte, og hun vovede ikke at byde Valeria Leven.

Valeria saa hende staa langt borte, betragtede hende med et gennemtrængende Blik, af Tertia! sagde den Ulykkelige, Du maatte dræbe mig, det var Din Pligt! Jeg behøver Trøst og Mod, jeg behøver Kjerlighed i de sidste Djebliske. Din Kjerlighed trænger jeg til, Tertia! nægt mig ikke Dit Kys og Dit Farvel. Hun rakte Haanden ud mod hende. Tertia var forvirret, bestjæmmet, hendes Øjne stode fulde af Taarer. Valeria raabte: o Du kan græde Tertia! o saa tilgiv den døende Valeria! Jeg troede min Død var din Triumph. Hun indsluttede hende i sine Arme,

Arme, trykkede hende til sig, og Tertia var rørt; Valerias Taarer indgød hendes Bryst Medlidensheds blide Kælelser. Hun re- sig hastig ud, af Valerias Arme, vreo paa si selv at hun havde faldet Taarer.

Hun indelukkede sig i sin Celle, hun tvang sig til at undertrykke Medlidenshedens Kælelse i sit Bryst, og stedse fandt hun sig atter rørt naar hun tænkte paa Valeria; hun skaffede sig noget at gjøre for at forglemme hende, men stedse ventte Billedet af hendes Ulykker tilbage, og tvang hende første Gang iagen til stille Taarer.

Hun følte en qvalfuld Urolighed i sit Bryst som hun ikke kunde overvinde. Saaledes tilbragte hun Dagen stedse med den Beslutning at kaste sig for Valerias Fodder, og byde hende at hun vilde tilgive hendes Had, men hendes Stolthed holdt hende tilbage. Hun havde ikke Mod til at følge hendes Hjertes Godhed, fordi hun i saa lang Tid ikke mere kjendte dertil.

Medens hun sad i disse Tanker aabnedes Døren, og Tullius traadde ind til hende i Cellen.

Med Rodine stod Tertia op og gik ham i møde. Hvad fører Roms Konge til mig? spurgte hun halv forlegen.

Tertia! svarede Tullius, kald mig ikke Konge! den allerulykkeligste af Menneskene kommer til Dig og beder for Dine Fødder om sin Sønns Liv, som af en hjælpende Guddom. Tertia, see dette graae Hoved er betynget af Gudernes Brede, disse mätte Dine have længe siden glemt at græde, men i Dag have de fælder utallige Taarer! Tertia, hav Medlidenhed med en gammel Mand, der efter Dagens Arbejde gjerne vilde nyde sit Livs Aften i Ro! Skjenk mig min Søn igen, redd hans Liv, ophold det for en gammel Mand, som ikke har Mod til at overleve ham.

Tertia vilde rejse ham op.

Nej, lad mig ligge her, lad Smerte dræbe mig ved Dine Fødder, hvis Du nægter mig min Bøn. Tertia, kun saa Dage, og da staae vi begge for Minos's Domstoel, og Minos vil da smile til Dig, naar min Skygge endog der taks nemmelig ledsager Dia. Tertia, Dit Ord sælger Døm over tre Menneskers Liv. Døer Valeria,
saa

saar er denne Dolk bestemt til at forene min Søn og mig igjen med Valeria i Underverdenen.

Konge, Gudindens Brede — — begynder Tertia bestyrtset.

Falde paa dette graa Hoved! sagde Kongen, og greb fat om Tertias Hænder. Højtidelig anraaber jeg Gudinden, hendes Brede falde paa dette graa Hoved. O Tertia, vær naadig! Roms Konge ligger her for Dine Fødder og vil modtage mere end et Diadem, modtage hvad Rom ikke kunde give, Redning fra den dybeste Elendighed af Dine Hænder.

Tertia saae smilende ned paa Kongen; paa hendes blege Kinder opsteeg en svag Rødme, i hendes Øje en godmodig Gld, hun saae et Øjeblik stivt paa ham og gik rask ud af Cellen.

Tullius vovede endnu ikke at haabe, men dog anede hans Hjerte Lykke. Var det mueligt J Guder! raabte han, og hensesank i stille Bønner.

Sagte aabnedes Dørren igjen, og Tertia traadde ind med Valeria ved Haanden. Roms Konge! sagde Tertia, her er Valeria! hvis jeg gjør Uret — — saa — —

Saa faldt den paa min Sjæl, ejegode Tertia, Gudindens fromme Præstinde! sagde Tullius og trykkede Præstindens Haand til sit taaresfulde Øje.

Valeria stod stiv og bestyrtset: hun betragtede Tertia, og dernæst Kongen, hun betragtede Cellen med urelige Blik; det forekom hende som en Drøm.

Vær rolig min Daatter, sagde Kongen.

Hvor er jeg? raabte endelig Valeria med et dybt Suk.

I Din Faders, i hendes Arme, som frelser Dit Liv!

Valeria betrauede først Tertia med stirrende og mægtige Øjne, efterhaanden blandede et blidt Smil sig i hendes Øjes Værkthed. Den vennehjerte Pia stod for Tertia, hun sank cybere ned for hendes Fødder, hun lagte Haanden paa hendes Hænder. Er det sandt Tertia? er det sandt hvad jeg stutter mig til af Dine Diefast?

Tertia tog hende i sine Arme og trykkede et Kys paa hendes Læber; vær lykkelig Valeria! og tank paa den ulykkelige Tertia naar Du ligger i
Din

Din Elskedes Arme. Konge! jeg behøver endnu i denne Nat et dødt Fruentimmers Liig, for at føre Rom bag Lyset! Den mørkeste Nat skjule denne Hemmelighed! Gaaer! gaaer! og forlader for bestandig Rom og værer lykkelige!

Disse sidste Ord sagde hun i det hun vendte sig bort. Tullius udstammede nogle Ord, og i Valerias Øje lysede den højeste Henrykkelse; Taknemmeligheds stumme, skønne Scene.

Kongen tog Valeria ved Haanden, og Tertia ledede dem ud af Templet, hun lukkede Døren op, vær lykkelig Valeria! hviskede hun endnu engang, og Døren lukkedes efter dem.

Redd mig nu! sagde Valeria sagte, og ilede, men de skielvende Fødder nægtede hende deres Tjeneste; hun sank i hendes Arme, hun ravede, og halv baaret, halv gaaende, ankom de uden for Tullius's Bolig.

Men hvo kan beskrive de Elskendes Henrykkelse, da de maalløse og livløse sank i hinandens Arme; da Fortvivlelse opløstes i Henrykkelse, Smerte i Fryd, og Græmmelse i en Glædes Ruus? Hvo kan male ham, Ynglingen, som han nu

For evig, svarede Valeria, og Rom var forsvunden.

Nu vare de paa Tullius's Landgods, og den skønneste Morgen skinnede nu atter første Gang for de Elskende. Sylvius pegede taus op til Skyerne, og Valeria sank i hans Arme. Nej, na skal Morgenens ikke mere rive Dig ud af mine Arme raabte hun. Nej hver Morgen skal vække mig i Dine Arme, Valeria! og Aftenen skal finde mig ved Dit Bryst, sagde Sylvius.

Tullius overlod de Lykkelige i nogle Timer til deres gjensidige Genrykkelse, og nu førte han dem længere hen mod Bjergene. De fulgte uden at vide hvorhen og uden at spørge: hvorhen? Hvad bekymrer Kjerlighed sig om hvor den slaar sin Voepæl?

Næste Dag blev Vejen usjovnere, og mere bar Sylvius den udmattede Pige end hun gif. Her løb han foran og væltede en Steen af Vejen hvor Valeria skulde frem, og holdt Steenen paa Ekstraaningen og smilede til den venlige Valeria, som ilede og vilde aabne Vej for Oldingen. Nu sprang Valeria foran og bøjede Tornebussen til Side,

Side, og vinkede smilende til ham at hun var forekommet ham, og vilde ikke lade Tigrnen tage fra sig! Oldingen kom nærmere og skyndede paa dem begge at de skulde gaa videre.

Om Middagen udsøgte Sylvius et skyggesfuldt Sted, samlede Blade, og bad Valeria venlig at sætte sig der. Og nu stod han og betragtede hende med et smilende Dje, og hendes Dje bad ham at sætte sig hos hende, og hun skød Bladene hen at han skulde sidde derpaa.

De spiste, og Valeria rakte ham Brød og Mælk. flasken, hun bad ham at spise og slap dog ikke hans Haand. Den Gamle betragtede dem begge og med Taarer i Øjnene, nu loe han ad deres Kierlighed.

Endelig traadde de om Aftenen ind i en snever Dal. Her, Her blive vi i Nat, og i Morgen, Børn! forlade I mig, sagde den Gamle meget alvorlig.

Den Gamle drejede om i Dalen, de to Elskende fulgte ham og begge saae studfende paa hinanden over D. d. n. ns højtidelige Alvorlighed. Her blive vi, tænkte Sylvius, og hans Øjne søgte

aller

allerede efter et bekvemt Leiested for Valeria og Kongen. Med eet traf deres Djekast paa en forfolden Hytte, som laa skjult dybt inde i Krattet. Den Gamle blev staaende paa et Sted uden for Hytten, og betragtede en Høj, der var bedækket med Græs. En Gysen angreb Valeria, da hun betragtede Kongens Dje. Endelig traadde han ind i Hytten med dem. Et raadt Word stod i Midten, ved Siden var et Leiested bedækket med Sand og Blide.

Her blive vi, sagde Tullius endnu engang, og tørrede en stor Taare af Djet. Han fastede et taus Blik paa Ynglingen, som stod ved Valerias Haand og betragtede ham.

Tullius tog nu Valerias Haand og lagde den i Ynglingens Haand; hun være Din Kone, sagde han, lever lykkelig! Valeria Du samler Blade til Leje for os tre, jeg er Din Gæst, denne Hytte er Din Mand. Sylvius vilde ise ud, men Tullius greb ham, lad hende gaae, lad hende gaae! sagde han, jeg har noget at tale med Dig.

Valeria fastede endnu et forstende Blik paa Oldingen og gik bekymret ud for at samle Blade.

Syl

Sylvius! her i denne Hytte har Du allerede levet som Børn!

Sylvius kastede hastig Øjnene om i Hytten. Her, min Fader!

Her! Hisset laae Du i hiin Krog da jeg traadde ind i denne Hytte, her levede Din Fader, og den græsbegroede Høj uden for Hytten er Din Faders Grav.

Min Faders Grav? raabte Unglingen, han flode ud, kastede sig hen over Graven, og et par fromme Taarer fald paa Højen. Langsom reiste han sig op fra Graven og vilde synke i hans anden Faders Arme.

Endnu ikke min Søn! sagde den Gamle alvorlig, Din Faders Morder er Jeg!

Sylvius betragtede ham stirrende og bedrøvet af Skræk. Jeg! sagde den Gamle, Jeg! Jeg svor Din Faders Skygge at jeg vilde gjøre Dig lykkelig; jeg satte Dig paa Graven, og svor det endnu engang. Jeg har holdt mit Ord! — ikke sandt Sylvius? jeg har gjort min Pligt, og Du Sylvius! gør en Søns Pligt!

Syl.

Sylvius sank for Kongens Fødder og bedækkede hans Hænder med Taarer og Kys.

Har Du tilgivet mig det Sylvius? spurgte Tullius.

Min Fader, min tilbedede Fader, mere end min Fader, svarede Sylvius og saae paa Oldingen med fierlige Diefast.

Tullius sank i hans Arme med det høje Skrig: min Søn! min Søn!

Valeria ilede til, og over Faderens Grav lagde Tullius endnu engang Sønnens Haand i hans Elskedes Haand og velsignede sine Børn.

Højtidelig kom de tilbage i Hytten; et lille Maaltid holdt deres Foreningsdag, og Maanen, der nylig staa op over Bjældene, skinnede for de lykkelige Mennesker.

Den opaaende Coel førte Kongen tilbage paa Vejen til Rom. Ofte besøgte han det stille Opholdested, hvor Fred, Kjerlighed og Ustykthed havde opslaaet deres Bolig hos de to Lykkelige, og efter en saadan Dag saade Tullius smilende, er jeg dog undertiden Konge!

J d d a von L o f e n b u r g,
e l l e r

E f f i n s y g e n s. M a g t.

Du græder, Julie?

„Jeg kjære Moder? Det veed jeg intet af!
Den raa Lust“ — Kan gjøre Djet rødt, men
ikke frembringe Taarer; og her hænger endnu een
Taare i hvert af Hullerne i Dine Kinder. Kjære
Julie! Skal jeg da ikke spørge? —

„Moder, Taarer, som Piger sælde, have
intet at betyde.

Ikke heller de Taarer, som den forsmædte
Kjerlighed eller det mishandlede Herte sælde?

„O kjære, kjære Moder! De er haard. Du
vel! jeg har udøst Taarer over Grubenthals Kjer-
lighed eller Ekinsyge. Skal en Elsker da altid smie-
le? Haver De ikke selv ofte sagt, at vi Piger
skulde tidlig vænne os til den Tanke, at Kjerlig-
hed, ligesom alting paa Jorden, bestaer af Kuni-
mer og Glæde? Seer De, jeg vænner mig dertil.

Mit

Mit Barn, meget i Uride er Din Skierdsen over Din Skjæbne, og jeg seer den imøde med kummerfulde Blik, troe mig, med meget kummerfulde Blik! — Ved disse Ord greb Major inde von Erlach hendes Daatters Haand og trykte den til sit Hjerte.

„Med kummerfulde Blik, min gode Moder? Der er vel alt for bekymret“.

Skal jeg ikke sørge naar jeg seer at Din Kjerlighed ikke kan andet end fylde Dit blide Dje med Taarer, ikke kan andet end tvinge Dit glæde Hjerte til Sukke? En Kjerlighed, der allerede saa tidlig føder Taarer, giver sin Natur intet godt Vidnesbyrd. Kom Julie! Fortæl mig, hvorover græd Du?

„De kjender jo Grubenthals Tilbøielighed til Skinsyge. En Smaating, vist intet andet. Den er vist ikke en Taare værd, som mit Hjerte udgydede derover, blot fordi det var for fuldt. Man er forsængelig. Et Dje fuldt af Taarer er altid et interessant Syn for Elskeren, og hvo vilde ikke gjerne være interessant?“

Men

Men Grubenthal har jo allerede været en Time borte, og for mig er Dit Dje, fuldt af Taarer, ikke det Interessanteste ved Dig, det forsikrer jeg. Staa mig dog den Ensaating!

„De vil lee derad Moder; men Kjerlighed sner Gift af alt hvad den seer.“

Det er en Side af Kje lighed, som jeg ikke kjendte. At Kjerlighed vilde finde en Himmel endog i Helvede, det har jeg hørt.

„Rigta Moder! om den end selv skulde skabe sig et Helvede for at finde Himmelen deri. Det meener jeg just.“

Din Indgang er meget videløftig. Saa lad dog høre hvilket Helvede den først skabte.

„Moder, De veed hvor megen Deel jeg tager i alt hvad der angaaer vor Gartner siden den Tid da Barbara med hendes dristige og ømme Kjerlighed riggede ham fri fra at være Soldat. Saa tidt jeg seer ham, maa han fortælle mig hvorledes Barbara falder paa Knæ for den haardsjertede Oberst, udgyder Taarer, taler som Englene indgav hende hvert Ord, indtil endelig Oersten, Officiererne, Soldaterne svømme i

Taarer, og ikke kunne nægte hvad hun beder om. Eee, jeg vil saa gjerne høre Anton fortælle, hvorledes de hente ham fra Hov-dvagten, hvorledes han ikke tænker paa hvad Uerbødighed han skylder sin Oberst; hvorledes han da synker ned paa Knæ for Barbara, indslutter hende i sine Arme, og da han hører at han er fri, falder om uden Bevidsthed, og opvaagner igjen ved Barbaras Kys. I Dag staaer jeg nu hos Anton og Barbara, og lader dem fortælle mig dette. Man kalder paa Barbara. Han bliver ved. Jeg hører derpaa med stor Glæde. Jeg lover ham at staae Fadder til hans første Barn, naar han bliver Fader. Anton kysser min Haand af Taknemmelighed. I det Dieblis træder Grubenthal frem af Gangen i Haven og faaer Die paa mig. Jeg iler ham i møde, og nu — De veed, hvor ømt han elsker mig, og hvor skinsyg han er, fordi han elsker mig.

Fordi han elsker Dig? Det kan vel ikke være Din Meening! Hvorfor fældede Du da Taarer naar hans Skinsyge er et Beviis paa hans ømme Kjerlighed? Skal jeg sige Dig hvorfor Du græd? Du græd fordi Du følte Din Sjæl fræn-

frænket derved, at en Mand, der burde kiende Dig, havde Dig mistænkt at Du laae i med en gemeen Karl.

„Ja, jeg tilstaaer Dem, kjære Moder, det fortrød mig dog lidt. Men man maa dog tilgive Skinsyge og Kjerlighed noget, og jeg er glad at jeg kan gjøre det.“

Skinsyge og Kjerlighed? henhøre disse to Fællelser maaskee ikke for Fornuftens Domstoel? eller vil Du ikke bedømme dem fordi Du er for sandseelig?

„Jeg forstaaer Dem ikke Moder.“

Kom, Sæt Dig hos mig, Julie. Nu, Julie, beder jeg, svar mig hvad Du tænker. Hvad troer Du vel at Kjerlighed er.

„Ja, kjæreste Moder, Jeg skal svare; og veed intet. Kjerlighed er Fausts fortryllede Rappe.

Viige, Klæds saa meget som Du vil, Du kiender dog vel de Traade, hvoraf denne Rappe er vævet, Du elsker mig, Du elsker Grubenthal, Kjerligheden til mig og til ham maa dog vel have nogen Lighed. Hvorfor elsker Du mig?

„Nu vel; fordi De er god, fordi De gjøre vel imod mig, fordi De elsker mig, fordi jeg er lykkelig i Deres Selskab, fordi — af tusinde Aarsager elsker jeg Dem.“

Hvorfor elsker Du vor gamle Præst?

„Fordi han er en saa ærværdig Mand, fordi han er saa god, saa velgjørende: men“ —

Endnu intet Men, mit Barn. Betragt kun alle de Mennesker, som Du elsker mere eller mindre; Du elsker dem, fordi de have en Guld-Kommenhed, som er velgjørende for Dig eller for andre Mennesker.

Denne Kjerlighed er vor moralske Natur, den kostbareste Gave, som Guddommen kunde skjenke Mennesket. Elsker Du Grubenthal ligeledes?

Naturligviis Moder. Saaledes elsker jeg ham, fordi han er en ædel Mand, en høimodig Mand; fordi han haver tusinde gode Egenskaber, som andre Mænd ikke have; fordi —

Holdt! Det er nok — Troer Du at han er bedre, ædlere, mere høimodig, mere viis, mere uddannet, end vor gamle, ærværdige Præst?

„Det

„Det er et besynderligt Spørgsmaal! Jeg
skulde vel elske den gamle Præst mere end“ —

Har jeg sagt det, Julie? Men hvorfor el-
sker Du Grubenthal mere end Præsten?

„Seer De, der er Kjerligheden nu atter
Doktor Fausts, fortryllede Røppe, som jeg ikke
kan gjøre mig noget Begreb om.“

Sige indtil de Traade, hvoraf den er vævet.
Sammenlign den Gamles Skikkelse med Gru-
benthals, hans matte, døde Øie med Grubenthals
fyrrige Blik, den gamle Mands Gang med Gru-
benthals Gang. Eller regner Du Legemet for
intet?

„Jeg skammer mig stedse naar jeg skal sige
jo, jeg regner det med; men jeg vil tilstaae det,
kære Moder, thi Dem tør jeg sige det. De vil
ikke røbe mig. Grubenthal er en skøn Mand.“

Og sikkerlig naar Julie beregner hendes til-
kommende Lykke, saa har den Tanke at ligge i
hans Arme, at gaae ved hans Side, at blive
kysset af hans Læber, ligesaa megen Deel i hen-
des Kjerlighed til ham som Haabet om hans gode
Egenskaber.

„O kjære Moder, jeg beder, sig intet mere,
De gjør mig skamfuld.“

Men nu! kalder Du ogsaa det Kjerlighed,
min Julie?

„Kan jeg ikke kalde det saaledes? Jeg er
gandske forvirret. Er det ikke Kjerlighed?“

O ja, mit Barn, det er Kjerlighed; og just
den fortryllede Kappe, om hvis Virkning Du
intet Begreb kan gjøre Dig. Thi begriber Du
hvorfor en rund Kind er behageligere end indfaldne
Kinder? hvorfor en rødt Rødme er behageligere
end en bleg Farve? hvorfor Ungdom er pænere
end Alderdom? Kan Du egentlig sige, at Du
elsker det Been, der er saa eller anderledes dannet,
at Du elsker den, da den dog er Uarsagen til det
skønne Ansigt, den skønne Skabning? Det kan
Du ikke. Der er en ubekjendt Kraft i Naturen,
der med uimodstaaelig Magt gør Ungdom og
Skønhed tiltrækkende saavel for Dig som for
alle andre Mennesker. Kald denne Kjerlighed
jegemlig Kjerlighed, eller Sandselighed, som
Du vil, eller Kjæledrivt, eller Instinct.
Navnet gjør intet til Sagen. Men denne Drift
er

er saa mægtig, som enhver anden naturlig Drift hos Mennesket, og lige saa velgjørende. Men vilde Du have denne mægtige sandselige Kjerlighed eene at takke for Grubenthals Kjerlighed? Ønskede Du at alt hvad han nogensinde følte for Dig, var intet uden denne mægtige Sandsetighedens Drift? Vilde Du være tilfreds med, at Du intet havde til Forsvar for Din Kjerlighed til ham uden dette: Jeg elsker ham, fordi han er en Mand, fordi han ikke er af mit Køn?

„Langt fra ikke, Moder! hvor kan De gjøre dette Spørgsmaal.“

Fordi Julie før troede man kunde ikke stevne Kjerlighed for Fornuftens Domstoel, endnu mere, fordi Julie virkelig endnu ikke har tænkt alvorlig over Kjerlighed, endnu ikke veed om hendes eller Grubenthals Kjerlighed er Sandsetighed eller Kjerlighedens gode moralske Natur, Tilbøjelighed for det Fuldkomne, blandet med Sandsetighed.

„Jeg skulde ikke have tænkt over dette? Jeg beder om Forladelse, Mama. Det har jeg meget ofte“ —

Som enhver ung Pige, der holder sin Elskede for et Ideal af al Fuldkommenhed, fordi hendes Hjerte siger det, og hun holder hendes Dom for en Dom, hendes Ord og Hand har fældet. Lad mig dog høre mit Barn, om Du har tænkt over dette. Du havde Anledning nok dertil, thi jeg har stedse været imod Din Forbindelse med Grubenthal. Dette allene burde have bragt Dig til alvorlig Eftertanke. Men lad os tilføjesætte dette. Din Fader gav sit Minde til denne Forbindelse, Du arftede den, jeg giver efter, saasnart Du kan overtyde mig om, at Grubenthal virkelig agter Dig saa høit, at han evig kan elske Dig. Han er skinsyg paa Dig. Har jeg nogensinde været skinsyg paa Dig?

„De kjære Moder? hvilket Spørgsmaal! De skilte sig paa mig? De skjertser.“

Men Du ikke at det var mueligt? Erindre Dig Din Tante, Abbedissen i Fischingen. Med hendes Kjærlighed, med hendes Fortrolighed gjorde hun mig den første Rang i Dit Hjerte stridig. Jeg blev virkelig skinsyg paa min Søster.

„O kjære Moder, hvor kunde jeg glemme hvad jeg var Dem skyldig! hvorledes“ —

Derom vil vi tale en anden Gang, Julie. Nok, jeg var skinsyg; og saa hjertelig jeg elsker min Søster, ønskede jeg dog hun var i hendes Kloster. Eller maaskee Du vil ikke falde det Skinsyge? Jeg frygtede for at tabe Din inderlige Kjerlighed, Din Fortrolighed; jeg veed at Din Tante er meget elskværdig. Men fornærmes denne Skinsyge Dig? Betænk Dig, Julie.

„Aldeles ikke kjære Moder. Jeg takker Dem derfor; jeg seer deraf hvormegit De elsker mig, hvilken Priis De sætter paa min Kjerlighed. Denne Skinsyge staaer mig inde for Deres Kjerlighed.“

Og hvilken Kjerlighed mit Barn? dog vel hiin Sjelens ædle Kjerlighed, som erkjender og agter Dit Værd? Rigtig, min Skinsyge var her Beviis paa min Kjerlighed.

„See kjære Moder, De har fanget Dem selv. Saa er Grubenthals Skinsyge ogsaa et Beviis paa hans Kjerlighed. O! De smiler allerede igjen.“

Lad os dog see. Min Skinsyge havde følgende Grund. Jeg saa min Søsters Elskværdighed; jeg var overtydet om hendes Sjels rene Godhed; om hendes Tægtmodighed, om hendes Klogskab; jeg vidste at Dit Hjerte forstod at finde det Skønne allevegne, altid at lørne det med Kjærlighed. Du frygtede jeg for, jeg skulde tabe i Værd; det var Bessedenheds Skinsyge, hvorved jeg tabte, men som ophøjede Dig og min Søster. Tag tre andre Mennesker isteden for os. En Pige elsker og bliver elsket. En ædel Fremmed lærer at kjende denne Pige. Han seer hendes Guldkommenheder, han viser hende sin Agtelse. Eiskeren bliver Kinsyg. Han frygter for det Indtryk, den Fremmede vil gjøre paa Pigens gode Hjerte, og denne Skinsyge er Borgen for hans Bessedenhed og for hans rene, virkelige Kjærlighed til Pigen. Pigen har hans Skinsyge at takke for hans Kjærlighed, thi den er hendes Fortræffeligheds Triumf.

„Det var ikke Tilfældet med mig kjære Moder, ellers vilde Grubenthal“ —

Vi skal nok komme tilbage til Grubenthal. Denne gode Skinsyge, er en Frugt af hiin ædle Kjerlighed og Bessedenhed. Men der gives endnu to andre Arter af Skinsyge, jeg tørde næsten kalde dem Egenkjerligheds og Sandfælsigheds Skinsyge. Dog hvad kommer det an paa Navne? lad det hede hvad det vil. Lær kun at kjende dem, Varn, for at vogte Dig for dem! Husk paa Kjøbmanden, der kjøbte en meget fælden Blomst for en uhyre stor Priis, og søndertraadde den, paa det at ingen skulde have en saadan Blomst uden han. Der gives Tusinde af slige Mennesker, der ere Skinsyge over alt det, som andre have fælles med dem. Slige usle, misundelige Sjælder gives der i Venkab og Kjerlighed. Et Menneske, der er saaledes indtaget af sig selv, vil være den Verden, hvori hans Elskede lever; hun skal ikke elske, ønske, haabe, ville noget uden ham. Et smilende Blik, som hun kaster til en anden, et venligt Ord, som hun taler med en anden, den Medlidenshed, hun viser en Ulykkelig, den glade Time, hun har af en anden, ere Majestætsforbrydelser mod Kjerlighed. Denne Skinsyge

syge bevise intet uden en uffel Egenskielighed, eller en endnu udlere Misundelse, men ingen Kjerlighed, aldeles ingen Kjerlighed. Et saadant Menneske er ligesaa Skinsyg over et sieldent Malerie, en sielden Musik, en sielden Sommerfugl, et Kunstværk, som paa sin Kjere. Han vilde rose sin Sommerfugl med samme Varme som han roser sin Elskede. Kjerlighed hos den Elskede er kun et Paaskud, hvorunder hun skjuler sin Misundelse, og jeg skulde ikke tale om denne rasende Forfængelighed hvis man ikke havde givet denne selvkiære Misundelse i Kjerligheden Navn af Skinsyge.

„Denne Skinsyge har han dog visselig ikke!”

Det vil jeg, ligesom Du, sværge for. Der er endnu en Skinsyge, som er en Affødning af Mistanke, og af for stor Sandhelighed. Julie! der gives Mænd, som ikke troe at noget Fruentimmer kan være dydigt, uskyldigt, eller af rene ubesmittede Sæder; enten fordi hine aldrig fandt et uskyldigt Hjerter, eller fordi de selv aldrig have fundet et uskyldigt Hjerter, eller fordi de ikke mere ere værd at finde det. Du kiender ikke den store
Ber

Verdens Sæder; Du bedømmer Fruentimmernes
 Uskyldighed i den store Verden efter de Koners og
 Pigers Uskyldighed, der ligesom vi beboe de eensom-
 me Sveitserdale, hvor Uskyldighed og evig Tro-
 skab er alle Hytternes dyrebareste Skat, Du veed
 ikke at der er hele Stænder, hvori Uskyldighed
 er et Spottenavn, og hvor ægteskabelig Troskab
 er en Latterlighed, hvor man overlader disse to
 Eftysengle for Dyd og Lyksalighed til de nederste
 Klasser af Mennesker, som Usselheder, der passe
 for disse. En Mand, der er opdraget i slige
 Selskaber, taber efterhaanden al Troe til kvinde-
 lig Dyd, fordi han aldrig saae noget dydigt Fru-
 entimmer, eller han selv har overladt sig til Ud-
 svævelser, og bedømmer nu ethvert Hjerte efter
 sit eget, som ikke har Styrke nok til at modstaae
 den mindste Fristelse til Sandselighed. En saadan
 Mand, hvormedet han end kan være overtydet
 om Sædernes almindelige Fordærvelse, om almin-
 delig forgiftet og umuelig Uskyldighed, ønsker dog,
 naar han elsker, at finde en Undtagelse herfra hos
 den Pige, han elsker. Thi den rene, moralske
 Følelse forgaaer endog ikke i det meest fordærvede
 Hjerte.

Hjerte. Den Mistanke at intet Hjerte er reent, uskyldigt og troe, er nu engang til; den Elskede, hun være saa uskyldig, saa troe, saa hellig reen, som en ulegemlig Aand, er nu ogsaa eensang til. Han forstær, han spejder, han lurere. Pigen uskyldige Hjerte, hendes rene Sjel ligger stedse aabne for hans Dine, og dog vedbliver Mistanken, thi hvor mange Piger syntes ikke uskyldige og var det ikke! Et smilende Blik, som en Pige kaster paa en Mand; et ubetydende Vink, som hun giver sin Tjenestepige; et Blad Papiir, som hun skjuler naar han kommer, fordi det er et Beviis for Modtagelsen af en Almisse, som hendes gode Hjerte hemmelig uddeelte; en Rose, som hun omhyggelig passer; et Baand, som hun bærer, og ikke har faaet af ham, opvækker hans Mistanke. Han støjer, han raser, han fnysere af Hævn og Had; fordi han troer at han er bedraget. Pigen beroliger ham. Hun tilstaaer hvorfor hun vinkede ad Pigen, hun viser ham Beviset for at man har modtaget hendes Belgjerning, hun fortæller ham, at Rosen er en Foræring af hendes Fader, og at Baandet er af et Vindebrev fra

fra en Veninde, hun forelæser ham de Breve, hun fik med disse to Foræringer. Han falder i Forundring over sin Bildfarelse, falder ned for Pigen, kysser hendes Hænder, og sværger at han aldrig vil være skinsyg mere. Pigen tilgiver ham det tusinde Gange, fordi hun anseer hans Skinsyge for Kjerlighed, skönt den maaskee er intet uden et Beviis paa, at han holder hende for et løsgtigt Fruentimmer, intet uden et sanssynligt Beviis paa, at han selv har tabt sin Uskyldighed. Det hindrer intet. Pigen tilgiver fordi hun elsker ham. Endelig taler hun med et ungt Menneske, som kun den meest Forsaldne, den meest Udsvævende af hendes Køn kunde ansee for behagelig og indtagende, thi han er hendes Dyende, og et Menneske uden Sæder, uden Uddannelse, kun Arbejdskarl i Haven. Elskerne seer det. Han buldrer, han raser, han beskylder hende for at være i Forstaaelse med dette Menneske, og den Elskede tilgiver, forsones, da dog denne vanærende Skinsyge er et Beviis paa hendes Elfers Kjerlighed. Du græder, Julie, jeg er færdig.

Julie

Julie stod op og gik taus ned ad Gangen, og gandske fordybet i sine egne Tanker. Efter nogle Minuter kom hun tilbage. Hun satte sig hos sin Moder. Nu, begyndte hun med bedrøvet Stemme: "tillad mig nu nogle Spørgsmaal, kjære Moder, mener De at hans Kjerlighed er intet uden Sandfælgheid?"

Maaskee var det godt for Dig, hvis Du troede det; men jeg vil tale ærlig med Dig. Jeg troer at hans Kjerlighed til Dig er mere end Sandfælgheid. Han agter Din Forstand, han glæder sig over Dine Talenter, han agter Dit ædle, medlidende, hoimodige Hierte. Det eeneste som fattes ham er Tillid til Dig, og Tillid, min Julie, er Kjerligheds skønneste Blomster. Kjerlighed bestaae hvoraf den vil, dersom den mangler denne levende, faste, urokkelige Tillid, saa er den som et skønt, stærkt Træ; hvorpaa de største Rodder ere afhuggede. Et let Bindsod kan omstyrte det.

„Kan man da ikke være lykkelig uden denne Tillid?"

Kan

Kan dette samme Træ, hvorpaa Rødderne ere afhugaede, ikke tilfældigviis blive forskaanet for Vindstød? Men hvo vilde anlægge sit Pioneste, sit eeneste Blomsterbeed omkring dette Træ, fordi det er mueligt, at ingen Storm omstyrter det. Den mindste Hændelse, en Smil, et Djekast, et Ord, et Selskab kan opvække denne Misanke, denne Skinsyge, andre Tilfælde kunne bestyrke den, og den sørmeste Kjerlighed, den reneeste Uskyldighed, den meest himmelske Godhed, beskytte ikke mere mod det rasende Had, som Mistanke opvækker. Har Du ikke læst Mochren fra Venedig.

„Et Digt skal dog vel intet bevise, min Moder?“

Det er sandt, fordi det er saa skönt, og kan Du nægte, at det jo kunde have skeet saaledes, og at ikke lige Tilfælde ere muelige for Dig? Eller har Du endnu ingen Beviser, at meget ubetydeligere Smaating have opvaakt hans Skinsyge?

„Og naar jeg nu giver ham Beviser paa min inderlige Kjerlighed?“

Desto mere rasende vil hans Had blive ved enhver opvakt Mistanke om at han er saa listig bedrager. Den rasende Mistanke kan i det eneste Djeblik opsluge mange Mars hengivneste Kjerlighed og Troeskab, de sjensynligste Beviser for den reeneste Uskyldighed. Mohren myrdede sin Desdemonna. Beskyttede hendes Kjerlighed, beskyttede hendes Uskyldighed hende? De gjorde Dolkens endnu farligere.

Julie lagde Haanden paa Vanden, derpaa kyste hun sin Moders Haand, og forlod hende uden at sige et Ord om sine Tanker. Hun kunde vel ikke nægte sig selv, at det altsammen forholdt sig saaledes; men en meget høj Stemme kæmpede i hendes Hjerte derimod, og den første Forsikring, hun fik om Grubenthals smme Kjerlighed, fortrængte Halvdelen af det Indtryk, som hendes Moders Raad havde gjort paa hendes Hjerte. Det er vel ikke saa farligt, sagde hun til sig selv; hvorledes kan den Mund, der siger mig saameget godt, nogensinde gøre mig Bebrejdelser; kan han nogensinde udbryde i Forbandelser imod mig! Det er ikke mueligt!

Mogle

Noget Dage derefter fik hun en Billet fra Claire, hendes Ungdoms Veninde, en ung Nonne i Klosteret Fischingen, som for et par Maanedes siden havde valgt Sløret. Claire bad sin Julie, at hun vilde besøge hende paa et par Dage, Biletten, der var forfattet i saa sørgelig, saa tungsindig en Tone, røbede saare megen Bekymring; hun bad saa indstændig om Julies Besøg, at Julie glemte alt. Hun bad sin Fader om Tilladelse til at rejse derhen, han bevilgede det, og nu, uden at sige sin Elskede noget om hendes Rejse, støj hun til Fischingen, til sin unge og ulykkelige Veninde.

„Åh min elskede Julie, raabte Claire med grædende Stemme til sin Veninde, og sank fuld af Smerte mod hendes Bryst,“ ah, saa kommer Du dog, saa seer jeg dog igjen et Ansigt fra mine lykkelige Tider; nu faaer jeg igjen en glad Stemme at høre, som mit Hjerter ikke skal strækkes for. Åh, lagde hun til med svag Stemme, jeg er meget ulykkelig min Julie!

Familieforhold havde revet Claire ud af Kjerlighedens Arme, og ført hende inden Klosterets Mure. Nu ørst, men at for sildig, hørte

Julie af sin Veninde, at hun havde elsket. Hun kunde intet give hende uden en frugtesløs Medlidenhed, ikke engang Haab; alt hvad hun kunde give var den usle Trøst at ønske hende Taalmodighed. Der sad nu begge Pigerne under de mørke Grene i Klosterhaven. Med bævende Læber, med Blik, som selv trængte til Trøst, søgte Julie at trøste den arme Pige. Klair rystede med Hovedet. Nej, Julie, trøste mig kan Du ikke, derfor bad jeg Dig ikke komme. Jeg vilde endnu engang i Dit Selskab tilbagefalde mig vore Ungdoms Glæder. Her endes kun Græmmelsen ved Døden. Jeg er ikke den eneste, som sukker her. Hundrede have sukket her før mig, og hundrede skulle endnu sukke her, naar Graven længe har skjult mig og min Kummer.

Saaledes sad begge Pigerne, indtil Bedetimen faldte Klair til Choret. Om Aftenen førte Klair Julie i en affides liggende lille Celle. Kom Julie! jeg maa dog vise Dig det Sted, hvor jeg ofte sælde mine sødeste Taarer. Hun aabnede Døren til Cellen. En Lampe oplyste svagt det mørke Kammer, hvori man saae et Alter

og et Malerie. Klair satte meget rørt paa Knæ for Alteret. Hun opløstede de store, taarefulde Øine til Maleriet, hun udstrakte sine Arme mod samme. Julie betragtede dette Malerie, der var meest opløst af Lampens Skin. Man saa et smukt ungt Fruentimmer i en Nonnekledning, som blev af Engler baaret ned til Jorden fra en høj Klippe, hvorpaa der stod et Slot. Det var et blide, uskyldigt, kjerligt blegt Ansigt, og Julies smilende Blik vare længe fæstede paa det smilende Ansigt.

“Her, sagde Klair, rakte Julie Haanden og pegede paa Billedet,” her, hvor den Ulykkelige har grædt i tyve Aar, her, hvor hendes Taarer endnu findes paa Gulvet, hvor Murene endnu indslutte hendes Sukke, her Julie, her er min Sorg sød. Hver Aften falder jeg her paa Knæ for dette Alter, og beder til Gud, at han vil give mig den Styrke, som dette Fruentimmer besad. Her læser jeg denne ædle Kones Historie, som Himmelen bevarede for at bestjæmme min Svaghed.”

som hans skønne Stemme og Spil loffede hid, men Jdda saae han ikke. Nu fortalte han de forundrede Folk en opdigtet Fabel om de Lidelser, han havde udstaaet. Alle hørte derpaa med Taarer, alle bragte den Ulykkelige Bederbøøæelser. Nu kom Jdda selv; hans Sang loffede hende ikke, men hans Ulykke. Hun spurgte med en trøstende Stemme om hans Ulykke, og den modige Greve studsede ved Synet af saa mange Yndigheder. Han fik af Jddas Hænder en stor Gave, men en brændende Piiil af den heftigste Kjerlighed i sit Hjerte bar han tillige bort med sig."

Efter nogle Dages Forløb vendte han om igjen til Kirchberg i sin sande Skikkelse. I et fortroligt Øjeblik aabenbarede han Faderen sin Kjerlighed til hans Daatter, den List, hvorved han havde faaet hende at see, og bad om hendes Haand. Kirchberg førte den unge skønne Greve i Jddas Bærelse. Her, min Daatter, sagde hun smilende, bringer jeg Dig den gamle Pilegrims, som har afløst Dig saa mange Taarer ved at fortælle Dig sin ulykkelige Historie. Han maa nu see til, om han endnu engang kan røre Dig i
sin

sin sande Skikkelse. Det er Grev Henrich af
Tofenburg! — Og nu lod han Greven være alene
hos sin Daatter.

Endnu stummere end første Gang stod nu
den unge Greve for Pigen, som i en indtagende
Forvirring hilste ham. Med kjerlige og ær-
bødige Blik bad han, at han maatte have Tilladelse
til undertiden at see hende. Gddas tillod det.
Det varede ikke længe, førend de saae hinanden
hver Dag. Deres Omgang blev først til Venskab,
dernæst til Fortrolighed, og endelig til Kjerlighed.
Nu bejlede Henrich til Gddas Haand og Hjerter.
Gdda svarede, hvad der sømmede en turtig Pige,
og passende efter de Tider, skjønt hendes
yndige Rødme, en lille Skjelven, et sagte Sul-
røbede, at den skønne Grev Henrik behagede hen-
des Dje.

„Et heelt Aar bad Greven om Gddas Haand;
hendes Hjerter havde han for længe siden. Nu
sagde Faderen Amen. Gdda rakte Ynglingen sin
venlige Læbe til Elskovs Kys, og Haanden til
Underpant paa hendes Troeskab. Greven sank

næsten til Jorden under sin Henrykkelse; thi, Julie, see, see, dersom Originalen til dette Billede levede!"

„Grevnen førte nu sin skønne Kærester til sin Familie. Dette var den første Gang, Gdda lod sig see imellem Ridderne og Frøkenerne. Du kan let forestille Dig, hvor snart de unge Riddere sværmede om Gdda. Hun saae det uden at lægge Mærke dertil. Hendes hele Hjerte tilhørte Grev Henrik. Ikke et Øjeblik af Forsængelighed yttrede sig i Gddas ydmyge Hjerte ved Synet af de beundrende Riddere, og dog var Grev Henrik skinsyg."

Skinsyg? hvor kunde han blive det?

„Sæderne paa de Tider vare mere tåleløse. Han sluttede fra de Piger han kjendte til sin Gdda. Nok, han var skinsyg. Hvert venlige Blik, som Gdda kastede paa en Ridder, hvert Ord, som hun var nødt til at tale med nogen, paadrog hende Bebrejdelser af hendes Elskede. Han plagede hende med bitter Mistanke, og Gdda gik tidligere tilbage til sin Faders Slot end Henrik vilde."

Det gjorde hun vel for at have hans Skinsyge? O hvilken god Pige, Klare!

„D

„O, har nu Julie, Iddas Fader laae i en klobig Fejde med Greven af Riburg. Fjendsk Had havde i mange Aar vedligeholdt Splid imellem begge, og forplantet det fra Fader til Søn. Det Had, Greverne af Riburg bare til Huset Tokenburg, laae tungt paa dette Huus, som længe havde været allieret med Kirchberg. Nye Tvistigheder havde opflammet det gamle Had til nyt Had. Begge Partier havde tilsvoret hinanden Død og Odelæggelse. Hærene stode i Marsken mod hinanden. Den unge Greve af Riburg, den eneste Søn af Huset, er i Spidsen for sin Hær. I en Trefning bliver han skilt fra sine Folk. Iddas Fader og Brudgom træffe ham, i det han vil flavre op ad en Klippe, for at redde sig. De raabe til ham, at han skal overgive sig. Den unge modige Greve drager sit Sværd, og bliver nedslæbt efter en lang Kamp mod sine to Fiender.“

„Julie! Forestil Dig nu Faderens Smerte, hans rasende Forbittrelse, hans Had, da den Efterretning indløber, at hans eneste Søn, Haaret for hans Alderdom og hans Navns Forplantelse, Riburgernes Stolthed, var faldet for hans hidsigste

treffe Fienders Haand. Den gamle, graahærbede, nedslagne Olding fælder ingen Taare. Han farer rasende op, kræver sine Vaaben, sværger Hevnens frygteligste Eed, sværger, at han ikke vil nedlægge Vaaben, førend han har toed sine Hænder i sine Fienders og alle deres Beslægtedes Blod. Vreden har gvaalt Smerten. Haab om Hevn har undertrykt al Bølelse af hans Tab. Han har ingen Tid at spille paa Taarer, saalænge hans Søns Mordere endnu gæde og føle Glæde over hans Tab. Han rustet sig frygtelig. Hans Smerte forvandles til koldt Overlæg; hans Fienders Undergang er hans eneste Tanke. Han smiler, naar han hører deres Glæde, og hans Forberedelser til Fejde blive endnu mere gjennemtænkte og mere forsigtige. Det synes som hans Søns Ungdomskraft har forenet sig med Alderdommens Besindighed."

„Kirchberg og Tokenburg høre tale om Oldingens frygtelige Anstalter, høre hans Eed, hans Driftighed, hans Vrede, og smile. Gdda alene, den arme Gdda, skjæler for den forbitrede Oldings Vrede. Hun svømmer i Taarer; Kræf-

Skækkelige Drømme, frygtelige Abhælder forskækkende vaagen og slumrende. Hun kan ikke see hendes Kader eller hendes Elsker uden at udgyde Taarer; hun kan ikke tænke paa den forbittede Olding uden at gyse og indslutte hendes Elsker i sine Arme. Stridens Dag nærmer sig. Jdda sønner i Fortvivlelsses-Taarer. Hun kan ikke slippe sin Kader eller sin Elsker af sin Hånd; hun kaster sig kæhlende for dem i den snævre Wei, som fører ned fra Slottet; hun er utrøstelig, da de gaae. Endnu nede ved Udgangen hører Grev Henrik Jddas flagende Stemme, og denne flagede Stemme er hans Triumph. Det er Kjerlighed's Stemme."

„De forlode den flagende Jdda, som blev tilbage paa det velbefæstede Slot, og drog imod deres Fienders Hær. Rasende var deres Angreb, men endnu mere rasende deres Modstand. Overalt viste den fiendste Olding sig som en hevrende Mordengel. Hans Sværd gjennembrød de talrigste Eskarer. Kirchberg! raabte han med skækkelig Stemme: Tokenburg! hvor ere I, min Søns Mordere! endelig fandt Oldingen den unge Greve af Tokenburg. Jeg eller Du! raabte han med blods

blodgjerrig Bitterhed, og hævede det blinkende Sværd. Tokenburg, som ikke kjendte Frygt, skjæver her; det var som den ihjelslagne Søns blodige Skygge svævede om Oldingen og beskyttede ham. Forsigtig og skaanende faldt den unge Greves Hænder; voldsom traf Oldingens Arm ham. Nu faldt den rasende Faders Sværd paa Tokenburgs Hoved. Han ravede, Slaget havde ikke saaret, men kun bedøvet ham. Hevn, Søn! raabte den Gamle vildt. Endnu et Slag, og Tokenburg sank kraftesløs fra Hesten. Løber ham, raabte den Gamle, og bringer ham til Riburg! Nu Barmhjertige i Himlen, giv mig nu den anden Morder! — Han gallopperede bort for at opsege Iddas Fader."

„Efter at Tokenburg var faldet, flygtede Skarerne. Kirchberg var allerede saaret i Begyndelsen af Slaget og bragt paa et sikker Sted. Hans flygtende Skarer stødte til ham med den stræffelige Efterretning, at Grev Henrik var fangen. Fangen? raabte han, kastede sin Hjelme paa og steg til Hest. Han vilde igjen fremad, men

men de forfølgende Fjender slog alle paa Slugten. Kirchberg reddede sig paa Højene."

Han kunde ikke mere holde sig i aaben Mark, og trak sig tilbage med sine Folk til Kirchberg, dog førend han kom derhin; forbød han alle at tale om, at Tokenburg var fangen. Langt hen i Dalen ilede Gdda ham imøde. Hun saa hendes Fader, men ikke hendes elskede Tokenburg ved hans Side. Hun blev bleg, hun ravede og faldt i hendes Faders Arme, som ilede for at komme hende til Hjælp. En falsk Esterretning om, at Henrik befandt sig vel, beroligede Gdda lidet. Dog var hun stedse bedrøvet, fordi han ikke kom. Nogle Dage efter, da Gdda sad hos sin Fader, og han endnu engang maatte forsikre hende, at Henrik ikke var død og ikke saaret, aabnedes Galsdørren, og et Bud i Riburgs Færve traadde ind."

"Grev Riburg, raabte Budet høit, lader Eder, Ridder Kirchberg, vide, at han i Dag otte Dage holder Execution over Grev Henrik af Tokenburg. Paa min Herres myrdede Søn's Grav skal Greven af Tokenburg miste sit Liv ved

Wad.

Bøddelens Haand, til Blodhevn for den unge Greve af Riburg."

„Baron Kirchberg talede ikke et Ord. Han omfavnede sin Daatter, som segnede med et Sammerskrig i hans Arme. Budet spurgte endelig efter et lang Ophold: Hvad skal jeg svare Greve Riburg fra Eder? Ridderens stolte Trodsighed var knækket; med indstændig, grædende Bøn, sagde han til Budet, meld Greve Riburg hvad Du seer her, og beed ham i mit Navn om Medynk med en Fader!"

Budet gik bort med Taarer i Øjnene over det rørende Syn."

O Klaire! den ulukkelige Gædd! hvad sagde hun, hvad gjorde hun?

„Hvad kunde hun gjøre andet end flage, min Julie? Stedse saae hun den frygtelige Grav for Dine, stedse saae hun den elskede Yngling knæle paa Graven, og Bøddelen med Sværdet bagved ham. Hun sank af een Besvimelse i en anden. Ingen Trøst, ingen Forestilling hjalp. 3 Dag otte Dage! raabte hun bestandig. Hendes trøstesløse Fader skjulte sig i sit inderste Kammer.

Han

Han syntes at see sin Gd da død; han talte med ingen; han vilde i det mindste have den usle Trøst ikke at see hende død. Saaledes havde Jammer i tre Dage martret alle Hjerter paa det forrigfulde Slot. Den tredje Dag sagde Munken til Gd: hvad hjælper Klage, min Daatter, lad os handle! Vi kunne ikke redde ham; lad os bede for ham! — Lad os handle! de Ord havde Gd hørt. Med vilde Blik saae hun skivt paa Slotsmunken. Handle! raabte hun langsom, saa huult som op af en Afgrund. Hun gik ind i sit Kammer, satte sig, overlagde, stod op og gik med stærke Skridt frem og tilbage. Handle! ja handle! raabte hun et Par Gange. Næste Dag sad hun nedslagen og taus. Billedt rullede hendes Dje. Snart smilede hun, snart vreed hun Hænderne. Ved Middag fastede hun et stort Slæer over sig og en Kappe, og forlod hendes Faders Borg. Man troede at hun gik i Haven som hun plejede.

„Men hastig gik hun Besjen til Riburg i den faste Beslutning enten at død med Henrik eller at redde ham. Sildig ud paa Aftenen kom

hun til Riburg. Her fortalte en Bonde hende om den unge Grev Tokenburgs nær forestaaende Død. Af denne Bonde fik hun og at vide, at hendes Elsker sad dybt under Jorden i et fast Taarn. Han fulgte med hende derhen igjennem Klippe, stierne, hvor hun kunde see dette. Nu ilede hun ene fremad til Taarnet. Hun fandt Vægterne siddende ved en Gld imellem Ruinerne. Rolig traadde hun ind imellem dem. Der var noget Himmelsk i hendes Blik. Alle stode op fulde af Uresfrygt da hun kom.

Hun slog Sløret tilbage, som bedækkede hendes Ansigt, og de haarde Mænd forbausedes ved hendes Dørlighed. I ere Mennesker, sagde hun med en ubeskrivelig Ynde i hendes Tale; Gud være lovet! I ere Mennesker, og jeg er en overmaade ulykkelig Pige! Min Ulykke er saa ubeskrivelig stor, at jeg misunder den Fængne Døden, som venter ham. Mændene stode forstenede som de saae en Aand. Hvad forlanger I af os, ædle Gensfrue? spurgte endelig een af dem, der holdt Vagt ved Taarnet.

„Eders

„Eder's Fange, begyndte hun igjen med en Tone, som gjennemtrængte Hjertet, er Grev Henrik af Tokenburg, en ædel uskyldig Mand. Jeg beder Eder ikke om at redde ham. Det tør I ikke, det kunne I ikke, det strider imod Eder's Eed. Men forunder mig hvad I tør og kunne, og Gud skal lønne Eder med Barmhertighed paa den yderste Dag.“

„Hvad forlanger I af os? spurgte de alle. Hvad vi kunne, er til Tjeneste.“

„Værst først at kjende mig, I medlidende Sjæle! Jeg er Idida von Kirchberg, den fangne Greves forlovede Kjereste. De Bagthavende stirrede paa hende, og en stille Medlidenhed viiste sig i deres Øjne. Den skønne, den gode, den velgjørende Idida! hvisttede nogle til hverandre. Gud forbarme sig over den Ulykkelige! sagde andre. Forbarmer Eder over mig, da har Gud forbarmet sig over mig. Ja, jeg er den ulykkelige Idida, forlovet med Tokenburg, der om fire Dage staaer for Guds Domstoel, og som for Guds Dom frygteligere vil anklage Eder end sine Mordere, hvis I nægte

ham den sidste Barmhjertighed medens han lever, hvis I gjøre ham hans Død til Helvedsqual."

„Vi, ædle Frøken, vi ere ikke hans Kjender. I skulde kun have hørt hvad vi nyelig taledesammen førend I kom. Vi beklage ham alle."

„Nu vel, saa ville I vel ikke nægte mig min Bøn. Seer! i en lykkelig Time, medens Greven endnu var hos mig, da jeg laae indsluttet i hans Arme — Ak, I troe vel ikke hvor høit jeg elsker ham, og hvor høit han elsker mig — Taarene stod de Bagthavende i Øjne ved denne Begyndelse. Gdda blev ved: vi taledes om den menneskelige Skjæbnes Ubestandighed. Da sagde Greven til mig: vi vil blive hinanden troe til Døden, det maa gaae os som det vil. Seer mine Venner, det sagde han til mig, ret som han anede hans nærforestaaende Død. Nu aftalte vi med hinanden, naar den ene skulde døe, saa skulde den anden besøge den engang endnu, hvor det end var, om det end var i Jordens Middelpunkt. Det lovede vi hinanden, og tog Sacramentet derpaa, at vi vilde holde vort Løfte. Jeg veed at han maa døe, men han kan ikke døe rolig dersom jeg ikke
seer

seer ham endnu engang, og jeg kan ikke bære rolig dersom jeg ikke har holdt mit Løfte. Lad mig see ham en Times Tid, det tør J vove, det kunne J. Afslaaer ikke en ulykkelig Pige sin Bøn; mit og hans Hjerter vilde brikke, og vi vilde anklage Eder for Gud."

• „Du seer let Julie, at de desuden medlidende Bagthavende ikke kunde afslage hvad Gddas bad om. De vare alt for rørte og samvittighedsfulde til at gjøre det. J Førstningen gjorde de vel nogle Gudsbedringer, men Gddas Betsalenhed overvandt alle Hindringer. De lukkede Dørren op paa Taarnet og tændte en Lampe. Nu førte En den ulykkelige Pige ned ad en lang Trappe. Her aabnede han en ny Herdør og førte Pigen igjennem lange underjordiske Kjeldere, indtil de stod for en smal lille Dør. Guds Trøst følge Eder, min fromme Frøken! sagde Manden, lukkede Dørren op og lod Gddas gaa ind."

Ved det svage Lys, som Lampen kastede fra sig, kjendte Greven ikke strax sin Elskede. Men da han kjendte at det var hende, da han hørte hendes

des Stemme, udbredede han sine Arme imod hende, hun kastede sig deri, trykte ham til sit Bryst, og alt, det Forbigangne, det Nærværende, den frygtelige Fremtid var flygtet for hendes Kjerlighed. O Julie! Grev Riburg havde da vist misundt sin Fange. Julie! kan Du forestille Dig de to Elskendes Følelser? At hvis dette Klosters Mure styrtede sammen, min hellige Nonneklædning faldt, og min Elskede fløj ind til mig, og med glad Glen raabte til mig: Du er fri Claire! o Julie, jeg kan forestille mig hvorledes Gdda blev tilmode ved deres første Omarmelse. At! igjennem mine Mure kan ingen komme ind. Mit Fængsel er utilgængeligt for den almægtige Kjerlighed? Dog lad os ikke tale mere herom."

„Gdda laae længe ved Grevens Bryst, og Fængselet var blevet et Paradis for dem. Thi hvilket Helvede vilde Kjerlighed ikke gjøre til en Himmel? Endelig da den første Henrykkelses Storm var forbi, spurgte Greven hvorledes Gdda var kommet ind til ham. Gdda fortalte ham hvorledes hun havde bedraget Taarnvægterne. At see mig endnu engang førend jeg døer, spurgte

Grev

Greven tungfærdig, dertil kom Du ret tilpas. At jeg havde allerede fortaget den Trøst at see Dig endnu engang, og nu ønsker jeg næsten, at jeg ikke havde haft den; thi hvo kan see Dig og ikke ønske at leve. O, Guds! nu maa jeg endnu engang kjæmpe Dødens frygtelige Kamp. Gruusomme Dige!"

"Jeg er kommen for at see og redde Dig, Tokenburg!"

"For at redde mig? For at redde mig? Guds! o spot ikke med en Døendes Rolighed!"

"For at redde Dig Henrik! for at redde Dig! i den faste Beslutning at redde Dig imod Din Villie, om det ikke kan være anderledes, kom jeg. Jeg har kun mit Liv for at opholde Dit. Ikke Du, ikke hele Verdens indstændige Bøn, ikke engang Gud skal faae min Beslutning til at vikle. Jeg er rolig Tokenburg, meget rolig, thi min og Din Skjæbne er bestemt. Fastere, vissere kan Skjæbnens Engel ikke have bestemt den. Troe mig min Elskede!"

"Guds, Dit Dje tænder, som Du var Dronning her, men det vil ikke nedlyne Murene.

Hvorledes vil Du kunne redde mig, Gdda! hvorledes vil Du kunne aabne Murene for mig?"

„Jeg er Dronning her, jeg er et Offer for den blodigste Død. Du har Valget. Hør mig Grev Tøkenburg! Da Efterretningaen om Din Skjæbne indløb, hensank jeg i træstesløs Fortvivelse. Jeg var svag som et Varn, alle mine Kræfter havde forladt mig, men ikke min Kjerlighed. Mit Hjerte vilde have bristet af Sorg uden at der var gjort det mindste til Din Redning. Den tredie Dag sagde Munkene til Gdda: hvad nytter den Klagen, min Datter? Lad os handle! vi kunne ikke redde ham; lad os bede for ham! Lad os handle, Gdda! Det var som en god Aand havde sagt mig disse Ord. Jeg gik hen i Censurum, jeg bad til Gud, men jeg følte at Bøn ej var at handle, naar man selv endnu har Kræfter dertil. Lad den Svage bede til Gud, men handle Du! saaledes tilraabte en Stemme uophærlig min Siæl. Jeg overlagde, jeg pønsede, og nu udgydede en underfuld Rolighed sig i mit Hjerte. Jeg følte Guds Belsignelse over min Beslutning og gik eene herhid. Undervejs
for

fortalte en Landmand mig Din frygtelige Eljæbne. Jeg hørte rolig og smilende paa hans Fortælling. Han viste mig det Taarn, hvori Du sidder. Nu kom det an paa at overtale dem, som holdt Vagt ved Taarnet, at de vilde lade mig komme ind til Dig. Jeg gjenneomtænkte hvad jeg skulde sige til dem for at formaae dem til at opfylde mit Ønske. Jeg talte til dem med roligt Overlæg, som er Himmelens Gave, og som mit eget Hjerte ikke kunne give mig Styrke til. De lode mig komme ind til Dig; havde de nægtet mig det, saa vilde jeg med denne Dolk i Haanden have tvunget dem dertil (Hun tog en Dolk frem af sin Barm, viste Greven den og gjemte den igjen. Halvdelen af denne Redning er opnaaet, thi jeg er hos Dig. Fald mig ikke ind i min Tale, min Elskede. Jeg vil fortælle Dig min hele Beslutning, og da vil jeg lade Dig tale uafbrudt. Nu Greve, tager Du mine Klæder paa, faster min Raabe paa Dig, mit Sæler over Dit Hoved; mig giver Du Dine Vaaben; Du hjælper mig dem paa. Jeg skjuler mit Ansigt under Din Hjelme. Derpaa kalder jeg paa den Vagthavende,

som staaer uden for; Du gaar ud isteden for mig, og da er Du reddet. O, jeg beder Dig, afbryd mig ikke! Du iler til Kirchberg, samler hemmelig en Hob Kjemper, kynder Dig herhvid i Morgen, Du overfalder Bagten, sprænger Taarnet, redder Din Gdd, den ene bliver den andens Befrier, og vi gaae fra Vødens Arm til Alteret, og sværge hinanden evig Trofskab. Min Elskede, dette er min faste, min urokkelige Beslutning. Tal nu Grev Tokenburg! men troe ikke at bevæge mig."

Grev Tokenburg sank ned for den højsmodige Piges Fødder, og med ærbødig Kjerlighed kyskede han hendes Slør. O min Gdd! raabte han uden for sig selv af Vellyst. —

"Du vil da? raabte Gdd, løftede ham glad op og kyskede ham. Saalænge der endnu er en Tanke i min Sjæl, vil jeg intet tænke uden Din højsmodige Kjerlighed, Gdd. Men dyrebare Pige, at lade Dig blive her — det er umueligt. Gaae, Gdd, gaae! Din Kjerlighed samle en Hob Mænd; Din store Sjæl vil gjøre dem uovervindelige. Lad mig her oppebie Din Hjelp! Din

Fa

Fader besørger vel alting. Gaae min høimodige Gode! til for at redde mig!"

„Min Fader er saaret og svag af Skræk. Han kan ikke være Din Befrier. Himmelen har bestemt mig til at redde Dig, og Dig til at redde Din Gode. Hvo skal anføre Mændene uden Du? Hvo skal overvinde Bagten uden Du? Hvad jeg kan det vil jeg gjøre; jeg vil sidde i Fængsel i Dit Sted i nogle Timer. Mændene ville ikke lyde mit Bud, Henrik! man vil ikke lade mig slippe ud af Slottet, og alt dette maa dog ske saa at ingen mærker noget. Det er ude med Dig hvis Du ikke lyder mig ad. O min Elskede, und mig den Triumph at have reddet Dig!"

„Greven tog Lampen af Kjæden, hvorpaa den hængte og tog Gode ved Haanden. Han lyfte ned paa den sumpede Jord. Seer Du der Gode, seer Du Skrubbterne, seer Du de vilde Orme, de gamle Beboere af denne Grav. Syser Du ikke for dem? Og her skulde jeg lade Dig blive allene i Fortvivlelsens skrækelige Opholdssted. Her, her skulde Du have Mod til at blive

al.

allene! det er umueligt; forlad mig Gdda og redd mig!

Gorglemmer Du, sagde Gdda smilende, at jeg havde besluttet at tvinge Bagten ved Dolken til at aabne Dit Fængsel for mig. Glemmer Du at denne Dolk er bestemt for dette Hjerte, hvis Du ikke vil lyde mig ad. Den, som ikke frygter for Døden, kan leve rolig i en Løvekule. Vagre Dig ikke længere, fjære Tokenburg!"

„Nu saa viid da Gdda, at Nedning her er næsten umuelig. Bagten er talrig, Bejene herfra til Kirchberg ere besatte, og Slottet Riburg er gandske nær herved. Sæt endog det usandsynlige Tilfælde, at jeg kan komme uformærkt herhid med mine Mænd, saa giver et Stød i Hornet Riburgerne Tegn til Etrid. Tyve Skridt herfra ligger en heel Skare djærve Kjemper. Forestil Dig om jeg blev slaget, og Mueligheden deraf kan jeg ikke nægte. Forestil Dig, at Du ventede mig i Morgen Nat og jeg kom ikke! Du skulde være her allene! Umuelig! Gdda.

„Du siger mig intet Nyt. Alt det vidste jeg forend jeg kom hid. Jeg selv holder det næsten

sten for umueligt at blive reddet ved Magt, men dog er det maaskee mueligt, i det mindste er dette Maaskee værd at sætte Prøve paa. Eller er Du af den modsatte Mening? Velan saa bliver jeg her."

„Og hvad om det ikke lykkedes at redde Dig? Tænk, Gødda, Du blev i den blodgjerrige Riburgs Hænder! Du, Du maatte døe for mig, Gødda!"

„Troer Du at det er saa tungt at døe, Tofenburg? Velan, blev jeg i den blodgjerrige Riburgs Hænder, o saa døde jeg for Dig! Mener Du at jeg ikke har tænkt mig dette Tilfælde? Jeg bliver her."

„Haaber Du at Riburg vil skaane Dig fordi Du er et Fruentimmer, saa kjender Du intet til det krænkede, sønderrevne Faderhjertes dødelige Brede. For ham er Du ikke Fruentimmer, Du er et Barn af den Mand, som har myrdet hans Søn. Din Død vilde være vis. Nej Gødda, Du maa gaae!"

„Jeg gaaer ikke Tofenburg, jeg gaaer ikke! Min Død er dog ikke saa vis som Din; Riburg finder mig i Stedet for Dig i sin Vold. For-

han

hauselse, Medlidenhed, endog Beundring vilke dog ogsaa virke noget. Det er et Maaskee, hvorpaa jeg selv ikke vil forlade mig, men det er dog et Maaskee, som kan redde os, og just derfor bør vi forsøge, om det vil lykkes. Oversteg i mindste Maade Lusten til Livet i mit Bryst Kjerligheden til Dig, da vilde jeg vist ikke vove dette. Men lad os sætte det værste Tilfælde. Man slæber mig op. I Steden for sin Fiende finder Riburg sin Fiendes Sønns Kjæreste, en Daatter af den, der myrdede hans Søn. Han hører ikke mine Bønner, han agter ikke paa mit Røn, seer ikke den Skjændsel i at myrde et Fruentimmer; han hører kun sin Hævngjerrigheds blodige Stemme. Jeg maa døe. Velan, saa døer jeg da for Dig Tokenburg! og det er dog sødere end om jeg døde af Fortvivlelse ved Din Grav. Eller mener Du alvorlig at jeg skulde kunne overleve Dig? Da kjender Du ligesaaalidet til min Kjerlighed som min Beslutning."

„Og jeg Idda! Jeg skulde i denne Kæmp være den usle Overvundne? Jeg skulde redde mit

mit Liv og bortødsle Dit? Jeg skulde — O Gdda,
Du fordrer umuelige Ting af mig.

„Hvo hindrer Dig i at døe med mig? Jeg
siger jo ikke at mit Liv er mindre værdt end Dit;
jeg vil kun ikke leve uden Dig. Ogsaa Du vil
vel ikke overleve mig, fordi vi elske hinanden.
Det kommer her kun an paa et Maaskee; maaskee
blive vi reddede, og blot for denne Muelighed
vil og maa jeg blive her. Vær Mand Tokens-
burg, ødelæg ikke vort sidste, eeneste Haab, fordi
Du er for stolt til at modtage Redning af en
Pige.“

„Umueligt Gdda! Du skal ikke trylle mig
ud af disse Mure! Jeg bliver her!“

„Umenneske! Saa bliv da! Jeg holdt Dig
for mandigere. Saa bliv da, bliv da og
knuus vor Kjerligheds sidste Haab med Din daar-
lige Stolthed! Godt, ogsaa Haabløshed vil jeg
dele med Dig. See da Tokenburg, jeg tager
Dit Fængsel i Besiddelse, jeg forlader Dig ikke.
Og begge skal man stæbe til Døden. Dette træ-
stesløse Haab kan dog Din Stolthed ikke berøve
mig. —

mig. — Gdda kastede sig rolig paa en Steen, som om hun vilde sove."

Hvad? Gdda! Du vil blive her, betænk dog Gdda! betænk dog at Din Død er vis!"

Spotter Du med min Kjerlighed? Skal jeg tusinde Gange gjentage for Dig at jeg har fast besluttet, enten at redde Dig og mig eller at døe med Dig? O min Elskede, grib dog det eneste Middel, som kan redde os! — Hun gjentog endnu engang alle hendes Grunde, hun bad indstændig; og efter en lang haard Kamp, maatte Greven finde sig i at lade Gdda blive i Fængselet og at redde sig, fordi dette var det eneste Middel til at redde Gdda.

Hun løste hans Waaben af, og med stille Blufærdighed, med hastige Hænder klædede hun sig selv af. Dernæst kastede hun hans tunge Pandser om sit Skjønne, kydske Bryst og paaflædte hendes Elsker sine Klæder. Hun kastede Sløret over hans Haarlokker, hængte hendes Raabe paa ham. Derpaa hjalp han at væbne hende men endnu steds under den rørende Bøn at hun vilde overlade ham til sin Skjæbne. Nu stod Greven for hende

og betragtede hende med Taarerne i Øjnene. O Gud, raabte han nu, sank paa Knæ og opløstede Armene. Dit Øje seer ogsaa hid! Har nogensinde et Hjerte været Din Hjelp værd, saa er det Joddas Hjerte. Hjelp Du Barmhjertige, hjælp den ulykkelige, den oprigtigste Kjerlighed!

„Nu maae Du gaae, min Elskede! Dette er vort sidste Ord, vort sidste Farvel! (Jodda trykte sine Læber paa hans) vort sidste Kys eller og Begyndelse til en bedre Lykke. Maaløs hvilede han i hendes Arme. Hun satte Hjelmene paa, trak Bisiret ned for Ansigtet og tildækkede sin Elskers Ansigt med det frelsende Slør. Dernæst slog hun stærk med en Sten paa Dørren, til et Tegn for den, som stod Vagt uden for, at han skulde lukke op.“

Han kom og lukkede op. Tokenburg kastede sig endnu engang for Joddas Fødder, hun trykkede ham til sit Bryst, og hviskede: Farvel!

Tokenburg ravede ud af den snevre Dør. Nu troste Eder Gud, min ædle Frøken, I have holdt Eders Fed, og han kan nu døe rolig, sagde Skildrvagten, og ilede forved Greven. Denne

gik hulkende op ad Trappen. Den yderste Dør
 paa Taarnet var aaben. Han ilede ud, forbi
 Bagten, da de alle havde lagt sig at sove ved
 Ilden, og nu skænder Greven sig ned ad Stien
 paa Klippen og ud paa Sletten. Snart naaede
 han en Hytte, som tilhørte een af Kirchbergs Folk.
 Her bankede han paa, gav sig tilkjennde, kastede
 Juddas Klæder af og lod sig give Vaaben. Han
 bød Manden under Eed og Pligt at tie, og nu
 ilede han til Kirchberg. Der forlangte han at
 blive indluffet, og begjærede at tale med Ridder
 Kirchberg, uden at sige hvem han var. Hans
 Hensigt var, at Kirchberg skulde samle Mandskabet
 som denne vilde befrie Grev Tokenburg. Han
 selv vilde ubekjendt anføre Høben, paa det ikke
 Folkets Glæde over, at han var fri skulde røbe
 Sammenhængen og gjøre Kirburg opmærksom paa
 Judda. Det var vanskeligt at faae Kirchberg
 overtalt til at tale med den Fremmede, som vilde
 give ham Efterretning om Greven af Tokenburg.
 Af, raabte han, hvis han ikke kan melde mig at To-
 kenburg er fri, hvad nytter det da? — Man havde
 for

fortiet Daatterens Flugt for denne syge, svage Olding, for ikke at gjøre hans Sorg mere bitter.

Tofenburg traadde ind i Gemakket til Kirchberg. Møjsommelig rejste den sorgfulde Gamle sig op af sit Leje. Hvad Efterretning har Du at give mig, spurgte han koldt. Tofenburg tog Hjelmen af og fælede sig paa Knæ for Kirchberg. Gud være lovet, skreg den Gamle, sprang op og vilde løbe ud. Men Greven sloa hastig sine Arme om ham og holdt ham. Bliv Kirchberg, raabte han og røb mig ikke. Kirchberg vilde rive sig løs for at bringe sin Daatter det glade Budskab. Henrik holdt fastere. Umenneſke, raabte Kirchberg, slip mig, drøb ikke mit Barn længer, slip mig! Folkene hørte denne Støj, hørte den Gamle raabe: slip mig, alle foer ind, og studsede af Forundring da de saae Greven. O jeg ulykkelige! raabte Greven og slap den Gamle. Kirchberg løb til sin Daatters Kammer og skreg: Tofenburg er her, Gode, Din Henrik er her! Nu erfarede han, at hans Daatter var borte. Skaffer hende! Søger hende op! raabte han bydende, og Folkene foer endnu

enaang ud i de omliggende Egne for at oplede
Jdda."

Nu traadde den Gamle igjen ind i Gemak-
ket til Tokenburg. Jdda er bortflygtet! raabte
han. O Gud! det har jeg længe siden vidst,
svarede Greven, og I bliver Skyld i vor Ulykke.
Han fortalte nu den Gamle Jddas Skjæbne. En
dødelig Blegghed udbreder sig over Kirchbergs Ansigt,
da han hørte, hvor Jdda var. For at trøste
ham, gjorde Greven det sandsynligt, at man kunde
redde Jdda næste Nat. Han dulgte den Frygt,
som sønderrev hans egen Sjæl, da det nu var
bekjendt, at han allerede var reddet. De over-
lagde, hvorledes de næste Nat vilde redde Jdda.
Saa svag Kirchberg end var, vilde han ikke lade
sig afholde fra at være med. Skal jeg gjøre
mindre, raabte han fortredelig, for at redde
mit Barn, end Riburg gjorde for at redde sin
Søn? Man gjorde alle muelige Anstalter. Ved
Middag var Faderen allerede heel bevæbnet, og
paastod at det laffede med Aften. Hans Utaal-
modighed var frygtelig.

Men

Men Grevens Frygt havde ikke været ugrundet. Hastig udbredede den Efterretning sig: Grev Tokenburg, Jddas Brudgom er paa Kirchsberg; han er reddet! Hvorledes han var reddet vidste ingen, dette vidste ingen uden Kaderen og Elskeren. Røgtet fløj fra Hytte til Hytte, indtil Riburgs Godser. En af Indvaanerne gav allerede Riburg om Morgenens Efterretning derom. Høit skreg Riburg rasende, spørg Vagten derom. Skildvagterne loe og svarede: han er endnu i Taarnet, og er han der ikke, da har han gravet sig ud under Jorden. De havde samme Morgen bragt Jdda Mad. Een af dem gik selv til den gamle Riburg og sagde: Edle Herre! jeg har endnu i Morges seet Eders Fange, da jeg bragte ham Mad. Vær ubekymret, og forlad Eder paa os."

„I samme Øjeblik foer et Bud ind i Bærelset og raabte: Grev Tokenburg er paa Kirchsberg. Jeg har talt med Slotsfogeden. Han spurgte mig med haanlig Latter, hvorfor I ikke luskede Eders Buur saa godt, at Fuglen ikke kunde flyve ud. Jeg svarede, visselig er Buret vel

tilsluttet og Buglen sidder fangen. Nu loe Foged-
den og alle de andre loe og raabte: Tofenburg er
oppe hos Herren. Vi have seet ham og talt
med ham."

"Bringer mig den Fange, raabte Riburg
med Forbittrelse; saa skal han endnu dse i denne
Time, for at betage dem deres sidste Haab!
Bringer mig ham i dette Diebtik!"

"Ida havde tilbragt Natten rolig. Vel
saae hun med Nædsel de væmmelige Dyr, som
den underjordiske Bædste og Lust nære; med
Gysen strakte hun sig paa Steenen, der var be-
dækket med noget Straae til Leje, men dog blev
hendes Mod urokkeligt, og dybt i hendes Skjæb-
nes Mørke saae hun en Gnist ulme af glad Haab
som aldrig kan fattes Dyden. Hun sov nu her
første Gang efter tre søvnløse Natter. Om
Morgen kom Een af Vagten. Hun trak Vi-
siret ned over Ansigtet, og lod som hun sov, for
at undgaae at tale med ham. Han sagde sagte;
Gud skee Lov! den første Søvn! Han listede sig
bort."

„Efter

„Efter et Par Timers Forløb hørte Idde paa ny Dørrene rasle og mange Fodtrin lyde fra Greentrappen. Af, om det var Tokenburg, tænkte hun og kastede længselsfuldt Blik imod Døren. Den fløj op, en Skare Bevæbnede traadde ind. Ridder, sagde een af dem, befaler Gud eders Sjæl! I maa nu følge med os og gaae Eders sidste Gang! — En liden Skjelven, en sagte Kulde udbredede sig gjennem alle Ides Lemmer. Hun sank ned paa sine Knæ og bad Gud om Naade og Trøst for hendes Fader og Elskede. Hele Bagten stod med sammenlagde Hænder. Nu stod Idde op og med nedslaaet Hjelm gik hun imellem dem op ad Trappen. Da hun stod i det klare Soelstien, strakte hun endnu engang sine Hænder hen imod den Egn, hvor Kirchberg laae. Derpaa fulgte hun taalmodig med Bagten op paa det høiliggende Riburg. Dørfløjene paa begge Døre, hvorigjennem man skulde gaae ind, aabnedes, og Idde, omringet af Bagten, traadde ind i den store Ridderstue. Midt i denne saae hun en Sandhob og Skarp.

retteren. Hun skjelve: hun maatte holde sig ved een af Bagten."

„Bag i Salen sad Grev Riburg, hans Gemalinde og to Døttre, sort klædte. Grevinden gav et højt Skrig fra sig, da hun saa sin Søns Morder. De to Piger blegnede og skjelve af Medlidenhed med den unge Greve. Riburg stod op og traadde nærmere til. Han talte med en bitter Tone: Tokenburg, Du min Søns fejge Mordere! den Glæde skal Du endnu have, at Du seer mig klædt i Sort. Du onde Mand, ved Dig har jeg mistet min Søn; ved Dig er min Rone, mine Døttre uden Stamherre, navnløse, uden Beskyttelse, ved Dig, ved Dig Morder! Min Søns Blod komme over Dit Hoved, Morder! og over Kirchbergs Hoved og over hans Huus! Tag den Glæde med i Graven, at jeg snart skal sende den anden Morder og hans Daatter efter Dig. Forret Din Bestilling, Skarpretter! Denne vinkede. Bagten greb fat paa Jorda, der allerede var som bedøvet ved Riburgs første Ord og laae op til Brystet paa een af Bagten. Alt hendes Blod

traf

trak sig til Hjertet, hun følte kun lidet til sig selv."

„En af Bagten spændte Pandseret af hende. En anden løste Hjelmen af hende, og med eet frembrød hendes sneehvide, runde jomfruelige Bryst af Pandseret; det lange blonde Haar rullede tillige ned fra Hjelmen og bedækkede hendes kydske Barm. Hendes skjonne Dje var lukket, hendes Ansigt var hvidt som Snee. Bagten foer forskrækket tilbage; Skarpretteren, som allerede havde opløst Sværdet, lod det rystende igjen synke. Grevens Taushed herskede overalt i Salen, man kunde næsten høre Jodas Hjertes sagte Slag. Riburgs Blik vare stivt fæstede paa Joda."

„Hvad er det? raabte han endelig. Hvor er Tokenburg? hvem er den Pige? Ingen svarede. Bagten zittrede af Angest. De gjættede Aarsagen til denne Forvandling. Grevens Døtre ilede til. Medlidende førte de Joda hen paa en Stool. De vaskede hendes Tindinger med Viin, og Joda slog endelig de skjonne Dje op. Hvo er Du, Pige! raabte den gamle Riburg

endnu engang. Gdda gjorde en Bevægelse til at tale, men hun formaaede det ikke, førend hun havde taget Wiin til sig, som Grevindeu brögte hende. Greven, som saae hende i Tofenburgs Waaben, troede at det var en Pige, han havde overvundet og taget til Konge. Hans Mistanke faldt ikke paa Waaben. Han lod dem alle gaae ud. Gdda saae paa ham med et bædrevet bændende Blik; hun rejste sig majsommelig op og knalede ned for Greven. — Tal, sagde han, hvem er Du?

Med svag Stemme sagde hun: jeg er Kirchbergs ullykkelige Daatter og Tofenburgs Forlovede. — Vildt soer den forbittede D'ning op. Kirchbergs Daatter? O, saa har jæn dog gjort en Sangt, som skal sønderrive Mordernes Hjerte! Han vendte sig vildt bort fra Gdda. Gdda strakte sine sammenlagde Hænder hen imod ham. Kirchburg saae det ikke; men han saae de taarefulde, medlidende Blik, hvormed hans Kone og hans Daatter berragtede den Ulykkelige. Med bitter Mine sagde han: seer ikke saa medlidende paa Digen! I hendes Aarer flyder hendes Faders vilde,

vilde, hadefulde Blod. Et blindt Kaserie bevæbnede denne Elendiges svage Brøst. Hendes Sværd var draget mod mit Hoved. Hun vilde have den grusomme Glæde at dræbe mig, paa det at hun og hendes grusomme Fader kunde røse sig: Vi dræbte Fader og Søn. Hvorfor drog Du Elendige ud i Slaget med Din Fader?"

„Jeg drog ikke ud med ham, Grev Riburg. Nej, havde jeg kunnet redde Eders Søn, da havde I endnu været den lykkeligste Fader. Jeg drog ikke ud imod Eder; Jeg" — —

„Hvad? fældede ikke mit Sværd Dig til Jorden? Overleverede jeg Dig ikke fangen til mine Folk?"

„J har aldrig fanget mig, Grev Riburg; jeg har selv overleveret mig til Eders Hævn. Tokenburg var den, som I slog, den, som I sendte fangen hen i Taarnet. Af egen Beslutning staaer jeg her for at underkaste mig Eders Blodhæv." —

„Var det Tokenburg? Hvorledes kom Du i Morderens Sted, Du Ulykksalige?"

„Riburg! I elskede Eders dyrebare Søn; vilde I ikke gjerne have døet for ham? Jeg dæd

for

for Grev Tøkenburg, hvem jeg elsker som J elsker Eders Søn. Beklag mig, Grev Riburg, som jeg beklager Eder, som jeg altid har beklaget Eder, thi jeg veed hvor stræffeligt det er at miste den, man elsker. Beklag Tøkenburg og min Fader, de ere ulykkeligere end J. — Grevinde Riburg svømmede i Taarer, hendes Døttre skjælede af Medlidenhed."

„Hvorledes frelste Du min Fange af Fængselet?"

„Ved min Kjerlighed. Skildvagterne kunde ikke modstaae mine Bønner, mine Taarer, de kunde ikke nægte Menneſkeligheden at lade mig see ham nok engang. Af mere Møje kostede det mig at overtale ham til at redde sig, end det kostede Vagten at lukke mig ind. Han tog mine Klæder paa og hængte mit Elſer over sig."

„Og han gif? Den Nedrige! den elendige fejghjertede Morder!"

„Nei, Grev Riburg, han var ikke nedrig! Var han ikke gaaet bort, saa havde J fundet to Siagtoffere i Steden for eet, nemlig baade mig og ham, thi jeg havde fast besluttet at døe for ham

ham eller med ham. Da gik han endelig, ikke for at redde sig selv, nej for enten at frelse mig af Fængselet eller døe."

„Velan, lad ham frelse Dig, om han kan, den Trekløse!"

„Fjæbnen haver ikke villet det Grev Riburg. Jeg skulde blive hevnat. Jeg er tilfreds dermed. Han har dog i sin Død en Trøst, som jeg ikke kan berøve ham, at der var et Hjerte, som endnu blev ham troe i Døden, der brast for ham, og det gjerne og frivillig. Eders Hevn undgaaer han dog ikke, forbittrede Fader. Torkenborg kan vist ikke overleve sin Gd. Men jeg beder Eder, tag mit Blod for min Faders Blod. Overlad min Fader til sin Græmmelse; den vil hastig nok dræbe ham. Men jeg haaber at forsoner Eders Søn i de Saliges Boliger, og da vil vi forligte Aander modtage vore Fædre, og gjøre Ende paa et Fjendskab, som her paa Jorden skilte Eder ved Eders Børn og gjorde Eder ullykkelige. Døden skrækker mig, Grev Riburg, men jeg vågter mig ikke ved at døe."

„Den

„Den gamle Greve vendte sig bort mod Vinduet. Han følte sig rørt mod sin Viltie. Men han kastede et Blik paa sin Søns Grav, som han kunde see fra dette Vindue, og hans halv overvundne Brede fæeg til en vældig Højde. Nej raabte han skækkelig: nej! Han rev Jorda op fra Gulvet og førte hende til Vinduet. See der! Det er min Søns Grav, og i Dine Aarer flyder hans Morders Blod. Nej, jeg kan ikke tilgive. Du maae døe!”

Jorda strakte Armene ud mod Graven og sagde højtidelig: jeg skal døe! Gud forbarme sig over mig! ædle Yngling, min Dommers Søns forklarede Mand, vær da forsonet med min Fader! Kom mig forsonet imøde ved Himmelens Dør, modtag mig! og vi to, tilfreds med, at vi bleve Offere for det Kiendskab, der var imellem vore Fædre, ville bede om Velsignelse, om Rolighed for dem! Grev Riburg! jeg er færdig. Jeg beder Eder lad mig døe uden at være Eder forhadt, Jeg beder Eder, velsign mig! giv mig en Velsignelse med til Eders Søns Aand! Rald mig een eneste Gang Eders Daatter. Hun kastede sig paa Knæ for,
ham

ham, og trykkede hans Haand til sit Bryst og sine Læber."

„Grevinden skreg høit af Medlidenshed; Riburgs Døttre kastede sig paa Knæ ved Eider af Gdda og omfavnede hende. Ogsaa Gre inden bukkede sig ned til hende og vadede hendes Ansigt med sine Taarer. O min Fader, raabte nu Gdda: Din Kones Belsignelse, Dine Døttres Belsignelse har jeg; giv mig nu et Faderskys, at jeg kan bringe det til Din Søn, som jeg gaar hen til. Gæd Din Søn Din Belsignelse ved en Daatter!"

„Den gamle Greve vidste selv ikke, hvorledes det gik til med ham. En velgjørende Kærlighed af medlidende Kjerlighed arbejdede sig op i hans Bryst og udpressede Taarer af hans Øjne. Det var som en ubekjendt, en usynlig Magt tvang ham til at slynge sine Arme om Pigen, der laa paa Knæ for ham. Gdda slog sine Arme om hans Hals; hendes Taarer faldt hende ned paa hans Kinder. Min Fader, min forsonede Fader! raabte hun høit og ofte. Grevinden slynge sine Arme om sin Gemal, begge hans

Det.

Døttre omfavnede hans Knæ. Overvældet af Kjerlighed's Følelse, raabte Riburg: min Daatter! Gud velsigne Dig! og med dette Udraab var alt Had til Gdda forglemt. Min Daatter, raabte Grevinden; min Søster! raabte de to Døttre. Den Gamle rynkede sin Pande og rykkede med Hovedet, over sin selsomme Følelse. Han kunde ikke blive flog paa sig selv. Døttrene bragte Gdda Klæder. I en Minut var Gdda paafødt. Greven stod der og saae til. Han vilde tale, men han flammede sig ved ethvert haardt Ord, som han vilde sige. Mørkt var hans Dje, men naar man saae dette, blev det omringet af bedende Blik. Han kastede Øjnene paa sin Søn's Grav, men ogsaa hans Søn's And var i Pagt med Gdda. Paa Graven fandt han ikke Havn, men Kjerlighed til Gdda."

„Om Natten havde Gdda omstaaet den Gnist af Haab, hun endnu have tilovers, til Lue. Hun havde overlagt hvorledes hun maatte tale for at røre den forbittrede Fader, og for at dæmpe hans Vrede. Natten var forløbet under Forsætter, Henseende til hvad hun vilde tale og hvad hun vilde

vilde gjøre. Idde blev vel noget forbauset ved at see Sandbunken og Skarpretteren i det Øjeblik, hun traadde ind. Men da hun kom til sig selv igjen, og saae sig i Grevindens og hendes Døtres hjælpende Arme, fattede hun nyt Mod. Ved Tanken om sin dræbte Søn opflammede Faderen stedse sin Brede, men Idde brugte Forestillingen om hans Søn saa vel, at denne samme Forestilling, som ophidsede hans Brede, atter dæmpede den."

„Nok, der blev ikke mere tænkt paa, at Idde skulde døe. Faderen taug stille dermed, fordi hans hele Hjerte oprørte sig derimod, og endnu mere vandt Idde, da Faderen siden saae hende knæle og bede ved hans Søns Grav. Han gik ned i Haven, og her ved Graven skede en fuldkommen Forsoning. Han favnede Idde i sine Arme og kaldte hende een Gang efter den anden sin elskede Daatter. Idde kastede sig ned paa Graven for Faderen og sagde: Er jeg Din Daatter, min ærværdige, elskede Fader, o, saa tilgiv min Fader og min Eiser! gjør mig fuldkommen lykkelig! — Han svarede intet, han vendte sig

bort uden at blive vred. Gdda fastede sig grædende paa Graven. Du salige Aand! sagde hun smertelig: o jeg veed, Du haver tilgivet dem! — Rask dreiede den Gamle sig om. Gdda, sagde han: at tilgive er sødere end at hevne sig; det har Du lært mig. Mit Sværd skal i Fremtiden ikke bruges mod dem, det lover jeg Dig. Jeg overlader Himmelen Blodhevn, men forlang nu intet mere. Mere kan mit Hjerte ikke give Dig. — Han gif."

„Om Aftenen sneg Gdda sig ud af Slottet og gif hen til Taarnet for at oppebte sin Elsker. Ved Midnat hørte hun det rasle i Buskene. Hun gif hen til den Randt, hvor Lyden kom fra. Tokenburg var løbet i Forvejen for at udspejde, hvor mange der havde Vagt ved Taarnet og hvor de vare posterede. Endnu havde Rygtet ikke forkyndt Gddas Skjæbne. Gdda gif uden om Krattet. Tokenburg kjendte hendes Skikkelse, men han torde ikke troe sine Øjne. Endelig raabte hun: Tokenburg! og nu styrtede han med Frydeskrig frem i hendes Arme. Glæde qualte hvert Ord. Med Magt bar Tokenburg
Gdda

Gdda ned ad Klippen. Han hørte ikke, hvad hun sagde, og bar hende hen imellem Klippekløfterne. Her er Gdda, Fader! raabte han og kastede den skielvende Pige i hendes Faders Arme — Julie! forestil Dig de tre lykkelige Menneskers Glæde og Henrykkelse!”

„Nu fortalte Gdda Tildragelsen. Stille hørte Tokenburg og hendes Fader paa hende, uden at falde hende i Talen; kun Tokenburg favnede hende undertiden skielvende i sine Arme, hulkede paa hendes Skuldre, eller kastede sig for hendes Fødder og kysste hendes Klæder. Hendes Fader stirrede paa Skyerne. Da Gdda havde endt sin Fortælling, trykte han hende til sit Bryst. Derpaa stod han op og gif eene hen imellem Klipperne. Nogen Tid efter kom han igien. Tokenburg, sagde han meget rørt, Riburg er en ædel Mand! O, man skulde ikke gøre als hvad Had og Brede indgive os. Der kan komme Timer, da man bliver bragt til Fortvivlelse over Ting, man før glædede sig over. Tokenburg, hvad vilde jeg ikke give, hvis Riburgs Blod ikke flæbede paa mit Sværd.”

„Det var blevet Morgen. Tokenburg vilde gaae. Nei, sagde den gamle Kirchberg, her maa jeg først hen. Han pegede til Riburg. Gaaer tilbage til Kirchberg, raabte han til sine Krigere. Tokenburg, Kirchberg og Idde, midt imellem dem, gif til Riburg. Slotsvægteren luffede dem ind. Idde førte sin Fader og Elsker ud i Haven til den dræbte Ynglings Grav. Løver her, indtil jeg kommer, sagde hun og støj op paa Slottet. Hun loffede den gamle Greve ud i Haven og førte ham igjennem Sidegange til hans Søns Grav. Riburg stod nu for sine to bitterste Fiender. Han skjævede. Den gamle Kirchberg tog sin Hjelm af og lagde den paa Graven. Riburg! sagde han, og sank paa det ene Knæ, jeg har dræbt Ederes Søn. Her er jeg og bringer Eder mit graa Hoved til Blodhevn. I er en meget ædel Mand! I er retfærdigere end jeg! Tokenburg knælede med Idde paa den anden Side for den gamle Mand. Han betragtede dem taus en efter den anden. Derpaa rakte han Idde Haanden. Jeg har svoret Dig det til, Idde, sagde han rørt, og jeg holder min Eed. Jeg vil

vil ikke hevne mig mere. Siig det til de to;
som dræbte min Søn! Han vilde gaae. Den
gamle Kirchberg omfavnede hans Knæ. Nej,
Riburg, raabte han: ved Gud, ved den høilovede
Somfrue! her ved Din Søns Grav vil jeg leve
og døe: Her paa Graven skal Regnen overfylle
mit graa Hoved; Sneen skal ikke drive mig fra
Graven førend Du har tilgivet mig."

Riburg saae paa ham. Taarer fald af den
Bedendes Øjne. Han satte sig paa Graven.
Riburg rakte ham Haanden. Jeg tilgiver Dig,
Kirchberg! sagde han sagte: lad mig nu gaae,
thi I tvinge mig ellers til at elske Eder. — Den
gamle Kirchberg udstrakte sine aabne Arme imod
ham. Riburg stod tvivlsom, endelig fastede han
sig i Kirchbergs Arme, kyssede ham, rev sig
voldsom løs og løb bort."

Efter nogle Timers Forløb var der tilveie
bragt en fuldkommen Udsøning. De raabte begge
de Gamle, havde noget sagt os, at det er saa
sødt at tilgive, da havde vi begge været frie for
at fælde Taarer! Længe laae den ene i den andens
Arme, og om Aftenen var Kirchberg hjemme

med sine Børn. Tokenburg var nu ene hos Gdda. Dint bebrejdede hun ham, at han kun halvt havde følt den gamle Riburgs Højmodighed. O, Gdda, sagde han, kunde jeg føle, tænke andet end den højmodige Gdda, der fastede sig i Dødens Arme for mig? O Gdda, Gdda, nu kjender jeg Din Kjerlighed, nu kjender jeg Din Troestab, Gdda!

„Nu først? smilede hun. Har Du nogensinde tvivlet om, at jeg elskede Dig, Tokenburg?“

Vist har jeg tvivlet Gdda, thi hvor mange Mænd blive ikke bedragne af Fruentimmere! Men nu, o — see, om end en Helgen steg ned af Himmen og tilsvøer mig paa det hellige Sacrament, at Du var mig utroe, saa vilde jeg ikke troe det; om jeg end saae Dig i den skønneste Mands Arme, vilde jeg dog troe, at det var et Helvedes Blændværk, men aldrig at Du var mig utroe.“

„Det skal Du ikke, det skeer ikke Tokenburg; thi den mindste Tvivl vilde gjøre mig ligesaa ulykkelig som Din Død. O, Tokenburg, nej, det kan Du ikke, Du kan ikke lønne mig saaledes!“

„Nej

„Nej, ved Gud, nej! Nu kjender jeg Dit Hjerter; jeg har seet det alt for aabenbar til at nogen Mistanke kunde falde paa Dig. Nej, Gdda! min Roe er betrygget for en heel Evighed.“

Saa, sagde Julie, dersom han endnu kunde tvivle! dersom han nogensinde —

Hør kun Julie! nogle Dage efter lagde Præsten de Elskedes Hænder i hinanden, og velsignede den Pagt, de indgik om evig Troskab.“

Saa lykkelig var ingen Mand i den hele Omkreds i Sveits, som Grev Henrik von Tokenburg, da nu Gdda for Gud og Menneffene var hans Kone. Med fyrstelig Pragt førte han hende op paa sit Slot. Alle Riddere, fiern og nær samlede paa Kirchberg, for at ledsage den troe, den elskende Gdda hjem til ham. Det er den troe, den hulde, som frelst sin Elsker med sit Blod! saa raabte Ridderne paa Vejen til Tokenburg. Harpespillerne besang denne Begivenhed i liflige Vers, og Gddas Navn blev berømt hos alle Elskende. Hver Pige svor at være sin Elsker saa troe, som Gdda var mod Grev Tokenburg, og

Geden betog disse deres Trivsel. I otte Dage varede
 Tøkenburgs Bryllupshøitid; der blev holdt prægtige
 Høitideligheder; Turneringer for alle om-
 liggende Herrer og Riddere; men Gdda blev som
 hun pleiede. Kun sielden, kun Øjeblikke kom
 hun til Turneringerne. Den unge Grevinde
 Ribara traadde i hendes Sted. Naar Gdda
 kom frem, omringede alle Riddere den ædle, sær-
 delige Kone. De kaldte hende det skønneste,
 det ædleste, det troeste, det elskværdigste Fruen-
 timmer i Sveits. Gdda hørte foldt paa disse
 Emigranter, eller hun hørte slet ikke efter dem og
 værnede sig med Tugtighed, Kulde, Taushed
 og flog Fraværelse. Grev Henrik takkede alle
 Helgene for at han esede denne Kone.

Nu levede Gdda i huuelig Flid, i stille
 Kjerlighed til sin Gemahl og Herre. Blid og
 god, venlig og ærbødig var hun stedse i hans
 Nærværelse. Han fandt stedse Trøst hos hende,
 naar Sorg betyngede hans Hjerte, han fandt
 Fortrolighed og Raad, naar Hindringer stode ham
 i Vejen for hans Foreragender. Var han fravæ-
 rende, saa lod hun Slottet lukke vel, Saldgite-
 teret

teret lod man gaae ned, Jlden blev slukket paa Arnestedet, og Jdda tilspærrede sit Kammer. Efter den sidste Begivenhed hørte man ikke mere tale om den skønne Jdda. Det syntes som alle vare uddøde paa Slottet, saasnart Tokenburg var fraværende. Pilegrimene og de Riddere, som kom fjørende, og de Ulykkelige maatte Slotsfogeden beværte i Borgergaarden.

„Jdda kjendte neppe sin Gemals Vaabens dragere, og hun var næsten den eeneste Mand, hun saar og som saae hende, Tokenburg forlodielden sit Slot og sin elskede Kone; og gif han engang ud, saa skiltes de altid fierlig ad og med taarefulde Bine.“

„Et Aar efter den lykkelige Dag, da de bleve forenede, drog Grev Henrik ud med en Hob af sine Krigere, for at komme Grev Riburg til Hjelp, som var i Ufred med een af Ridderne i Nærheden. Han drog nu første Gang ud i Krig, efterat han var bleven gift med Jdda. Hun ængstede sig meget for sin Herre og Gemal, hun bad ham med hede Taarer, at han vilde skaae sig saameget, det sommede en Ridder, hun kunde ikke

stippe ham af sine Arme, saa bevæget var hun. Greven omfavnede hende ømt, og lovede hende, at han ikke forsærlig vilde bringe sit Liv i Fare, men vende om igjen, saasnart han kunde. Han drog ud. Gdda fulgte et godt Stykke med ham, og nu vendte hun tilbage til Slottet."

„Gdda lod nu som sædvanlig Faldgittret gaae ned og Slotsportene bleve lukkede. Hun selv indlukkede sig i sin Mands Bærelse. Her opholdt hun sig imellem hans Baaben og syntes dog, at hun ikke var saa ganske skilt fra ham. Hun fornøjede sig ved dette Syn, hun kyssede Bistret af hans Hjelm, hun trykte det føleløse Brystharnisk til sit kjerlighedsfulde Hjerter. Ved at betragte Baabnene tænkte hun med Skræk paa den Fare, hvori hendes elskede Mand svævede. Hun saae nu paa disse Baaben med Afsky og trykte dem dog med vaade Dine til sit Bryst, fordi de havde tjent hendes Mand til Beskyttelse. Hun gjorde tusinde Løfter i Bønner om hendes Mands lykkelige Hjemkomst; hun lovede den hellige Jomfrue, at hun vilde faste den hele Tid, han var borte, aflægge Guld
og

og Silke og Edelfstene og Kniplinger, og bære en bodfærdig Pillegrims-Dragt."

„Nu tog hun Perlerne af Haaret, Smyk-
ket af Brystet og Ørerne og gjemte det.
Selv Trolovelses-Guldringen, som hendes Gemal
havde givet hende til Pant paa sin evige Tro-
kab, trak hun af Fingeren, men gjemte den ikke
som sine andre Smykker. Hun havde den i
Hænderne, betragtede den med vaade Øjne og
læste med Omhed Tokenburgs Navn paa dens
indvendige Side. Derpaa traadde hun med Ringen
for det Vindue, som vendte hen til Riburg.
Hun kastede længselsfulde Blik hen paa den Egn,
hvori han nu var, og tabte sig i Tankerne om
sin Gemal. Tungsin- dig lagde hun Ringen i
Vinduet. Et Par Skridt derfra sank hun om
paa en Stool. Med eet fløj en Ravn derhen,
som blev lokket af den glimrende Ring, tog den
i Nebbet og fløj bort med den *)."

„Gdda

*) Saaledes fortælle de gamle Krøniker om Ar-
sagen til Tokenburgs Skinsyge og hans Ge-
malindes Wokke, og saaledes fortælles det af
Job.

„Gdda forfærdedes heftig og foer op. Hun saae efter Ravnene, indtil hun ikke længere kunde sjæne dem. Ahnelse om en stor Ulykke overfaldt hendes Hjerter. O gode Himmel! raabte hun, lad det betyde min Ulykke, ikke min Gemals Død! Af hendes Bøn blev alt for meget hørt! Hun sendte Bud til Riburg og lod efterspørge om hendes Gemal. Zofenburg talde selv med Buddene, og besluttede at komme tidligere hjem til sin Gddad, end han ellers havde sat sig for. Der var ikke stor Fare. Han lod derfor en Mængde af sine Folk blive ved Riburg og drog hjem igjen til Gdda.“

„Der hvor Dalen, gjennem hvilken han drog hjem, aabnede sig mod hans Slot, steg han af Hesten og lod Baabendragerne blive der. Han selv gik igjennem Krattet op paa Bankerne til det højtliggende Slot, for at komme uventet til den grædende Gdda. Nær ved Slottet saae han een af sine Folk i Skyggen af en Teg, som sad og nøje betragtede noget. Greven sneg sig nærmere hen

Joh. Müller i Geschichte der Schweiz, andet Bind.

hen til ham, saae hen over hans Skuldre, og — et Lynslag fra en klar Himmel havde ikke kunnet skrække ham mere — han saae i Unglingens Haand den Erolovelsesring, som han havde givet Jødda til Pant paa sin evige Trost. Tokenburgs Ansigt blegnede, hans bævende Læbe blev blaa. Skinsyge udgydede den-meeft ædende Gift i hans oprørte Varm. Hans Haand foer til Dolken."

O Klair, Klair! raabte Julie og stod op: er det sandt? Skinsyg? endnu skinsyg?

"Her kun Julie! Greven syntes ikke, at en hastig Død var nok for Forbryderen. Han traadde et Skridt tilbage og kaldte paa Unglingen ved hans Navn. Hastig skulde denne Ringen, som Navnen havde ladet falde ved hans Fødder. Unglingen rødmede, da han saae Greven; han frygtede for, at denne havde seet det Klenodie, som et lykkeligt Tilfælde havde beskjeret ham. Hvad gjør Du her? spurgte Greven med et rasende Blik, Unglingen forskrækkedes for hans Djefast. Han blev endnu mere rød i Ansigtet og fremstammede et uforstaaeligt Svar. Følg med!

raabte

raabte Greven; han gik til Slottet. Højt og
 kræftelig blæste han i Hornet og gav Tegn, at
 han var kommen. Guldgitret fløj op, Portene
 aabnede sig, Slotsfogeden og Slotsfolkene foer
 ud for at modtage Greven. Læg den Knekt i
 Lænker! raabte Greven bydende til Slotsfogeden,
 og nu fløj han op ad Vindeltrappen. Gdda
 hørte hans Trin. Det er ham! raabte hun,
 og ilede ham med aabne Arme imøde. Greven
 gik fald med Gdda ind i sit Gemak uden at række
 hende Haanden."

Bedøvet af Skæk over Henriks Kulde, og
 Kjalvende og angst for den Ring, hun havde
 mistet, dette Tegn paa en forestaaende Ulykke,
 som nu gik i Opfyldelse, blev Gdda staaende
 uden for Gemakket. Langsom gik hun gennem
 den lange Gang til sit Værelse. Slotsfogeden
 mødte hende. Han fortalte, at Greven havde
 ladet Ulrik lægge i Lænker, og bad hende at hun
 vilde forsones Herren med den uskyldige Yngling."

Gdda gik igjen til sin Gemals Gemak.
 Frygtfuld blev hun staaende ved Døren; Greven
 saae stift paa hende. Af Frygt kunde hun ikke kaste

et stadigt Blik til hans Dine. Greven loe af Bitterhed. Han holdt Gddas Ægtselighed for et Tegn paa, at hun var skyldig. Hvad vil Du, Gdda? sagde han koldt. Han skjulte den drøbende Flamme i sit Bryst. „Jeg vilde lægge et godt Ord for Ulrik, min elskede Gemal, svarede Gdda blidt. En mørk Rødme foer over Henriks Ansigt. Rast foer han op. Dog han betænkte sig igjen og traadde langsom hen til Gdda. Du kjælder Gdda? spurgte han hadst. Han tog hende i Haanden. Og hvorfor bær Du ikke mere min Ring Gdda?“

„Gdda rødmede. Hun vilde ikke sige ham Aarsagen strax, fordi hun saae hans vrede Dje. Jeg har lagt den fra mig efter et Løfte, som jeg gjorde for Dig, svarede hun.“

Gdda, jeg raader Dig, skil Dig ikke ved den Ring! Du har den dog vel?

„Jeg har nylig havt den i Hænder, sagde hun sagte og rødmende.“

„Henrik gik blaffende op paa Balkonen paa den steileste Side af den høje Klippe, hvorpaa Blotter ligger. Gdda fulgte med ham derop.

Løslad Ulrik for min Skyld! sagde hun med Taarer i Øjnene. Greven vendte sig om til hende. Han greb haardt om hendes Haand, hvor er Ringen, som jeg gav Dig, Kone? raabte han. Jeg lagde den her i Vinduet, raabte Jdda forskrækket, da kom en Ravn, tog Ringen og fløj bort."

„Fløj den bort med den, fordomte Hykleresse? raabte han skrækkelig: nu vel, saa flyv efter ham. I Din Volders Haand har jeg seet den, du velslystige Skabning! I rasende Brede greb han nu den kydske uskyldige Kone, løstede hende op og styrtede hende ned i Afgrunden fra Balkonen. Jesus forbarme Dig over mig, raabte Jdda, i det Tokenburg styrtede hende ud, jeg er uskyldig, og nu styrtede hun ned i det utilgængelige Dyb neden for Klippen.

O, min Gud! raabte Julie og gik omkring og vreed Hænderne. O hvor afskyelig er Ekinsyge! O Klair, Klair! Du veed ikke, hvad Du nu fortæller mig!

„Det stærste Offer for Ekinsygen var paa en grusom Maade faldet. Det mindre var endnu

til.

tilbage. Grevens Samvittigheds-Angest ophidsede endnu mere hans Brede. Han foer rasende ned ad Slotstrapperne. Det Mord, han havde begaaet, og det, han endnu vilde begaae, flammende i hans Dine. En vild Hest, som man havde fanget imellem Klipperne, blev efter hans Ordre frembragt af Stalden, og tolv Mand førte den. Andre kom med den uskyldige Ulrik. Hvad har jeg forbrudt, Herr Greve? spurgte denne. Spørger Du endnu Misdæder! Ulrik udstrakte sine Arme mod Himmelen for at bevidne sin Uskyldighed. Greven rasede! han befalede, at man ufortøvet skulde binde Ulrik til den vilde Hestes Hale. Med bitter Spot spurgte Greven: ligger Du ligesaa bekvemt i Din Boleriskes Arme? Man slap Hesten løs. I vild Gallop foer den ned ad de steile Klipper og sønderknuste Ynglingen mod Klipperne. Til sidst sønderreves Nebene, hvormed Ulriks Hænder vare bundne til Halen. Han blev liggende blodig og næsten livløs ved en Afvei. En Munk, som kom den Vej, fandt ham. Han nærmede sig til den Døende, vederkvægede

Y

■

ham

ham med Viin, og herte hans Skrivtemaal. Ulrik døde i Munkens Arme."

„Efter den Døendes Begiering tog Munken Vejen til Tokenburg. Han fandt Greven siddende tungsindig og urolig. Hans Hevn var tilfredsstillet, og nu vendte Spidsen af hans Dolk sig mod hans eget Hjerte. Han troede at høre Gddas Skrig fra Valko nen, og fløj ud af Kammeret, men den Skrækkelige Lyd forfulgte ham, hvor han end gik. I denne Forsatning traf Munken ham."

„Grev Tokenburg, sagde Munken, jeg kommer fra Ulrik, hvis Siæl Gud være naadig! Jeg har hørt hans sidste Skrivtemaal, og han døde i mine Arme. Greve! I har ladet ham myrde, og endnu i sin sidste Time har han krævet Gud til Vidne paa, at han var uskyldig. Ulrik kunde ikke gjøre sig Begreb om en saadan Forbrydelse som den, I beskylde ham for. Gud være Dommer mellem Eder og ham. Ulrik sender mig til Eder med den Bøn, at I vil forbarme Eder over hans Elskede, som nu ved hans Død er uden al Beskyttelse."

„Hans

„Hans Elskede? sagde Greven opfarende, og slog Hænderne rasende sammen.“

„Det er Giertrud, Eders afdøde Fogeds Daatter; hun boer —“

„Giertrud? Giertrud? ikke — O bliv ved! O, Himmel! hvis hun — hvis han —“

„Her er en Ring, blev Munken ved, som han gav mig, at jeg skulde levere Eder den; en Navn har ladet den falde ved hans Fødder. Han sender Eder den, fordi Eders Navn staar paa Ringen. Jeg læste Navnet for ham, og han glædede sig, da han hørte at det var Eders Ring, og bad at jeg vilde bringe Eder den. Jeg har forrettet mit Verinde. Gud dømme Eder, Greve! Han var retfærdigere end J! — Munken gif.“

„Bleg, fold, uden Bevægelse, som et Skræffens Billede, sad Greven. Han kunde ikke faae et Suk, ikke et Ord frem. Angest og Anger bandt hans Tunge. Endelig raabte han med eet skræffelig: Joda! Man skulde næsten i dette Skrig have hørt den Dødsdom, han fældede over sig selv. Rasende foer han ned ad

Trapperne til sine Folk. Han skulde sit Ansigt, thi han frygtede for, at de i dette, i hans rul-
lende Dine, i hans blege Farve skulde læse, at
han havde myrdet Idida."

„Men Herrens Engle havde baaret Idida
ned ad Klippen. Blødt udbredte een Buss sine
Grene for at standse hendes Fald, og dernæst
en anden; saaledes faldt hun bestandig fra
Buss paa Buss, og sank tilsidst i Afmagt af
Skæk paa det bløde Mos, hvormed Dybet var
overtrukket. En fin Regn bragte hende til sig
selv igjen. Hun saae sig forundret om, uden at
vide hvor hun var. Endelig befindede hun sig
paa alt, hvad der var mødt hende, og hendes
Blik fløj med Taksigelsestaarer til Himmelen, som
havde beskyttet hende. Hun steg ned til det dy-
beste i dette Svælg. Jordbunden var vaad, og
bar intet uden Siv og Svampe. Hun steg op
igien paa en Skraaning, paa den Side mod
Elottet. Her vorte Brombær og Hylde. Sol-
len var allerede gaaen ned for dette Dyb, og
Idida saae endnu Gienstrin af dens Straaler paa
de lysende Træer. Dunkelt Tusmørke ilede alle-
rede

rede over Grunden af dette Dyr, og Idida hørte Slangernes Hvislen og de giftige, krybende Dyrs Lyd."

Hun frygtede for det skrækkelige Opholdssted, men dog skjælvede hun endnu mere, naar hun tænkte paa Grevens Brede. Længe og majsommelig søgte hun en Udgang af Afgrunden, men forgæves. Her var hun allerede fladvret høit op. En steil Klippevæg stod for hende, og hun maatte vende tilbage. O, Tofenburg! raabte hun og strakte Hænderne op mod Slottet, har jeg fortient det af Dig? Endelig opgav hun alt Haab til at komme op af dette Svælg, og med Haabet ogsaa Ønsket dertil. Nei, raabte hun, du har gjort det vel, gode Himmel! Det er bedre at døe her end at leve med en saadan Mand. En stille Røe tog Sæde i hendes Bryst. Hun anbefalede sig i den hellige Jomfrues Beskyttelse, hældede sit Hoved mod det bløde Mos paa Klippen, og rolig faldt hun i Søvn, uden Frygt for Enoge og giftige Hugorme.

Henrik gjorde nu Anstalt til at oplede sin uskyldige, myrdede Kones Legeme. Grædende

sammenbandt hans Folk høje Stormstiger, og sammenknyttede lange Reeb, for at kunne stige ned i Dybet. Derpaa gik Greven med Gaardens Folk ned paa den anden Side af Skraaeringen ved Elottet. Stigerne bleve fastgjorte ved stærke Egetræer, og saaledes steg man fra een Klippe til en anden dybere og dybere ned i Afgrunden."

„Ved Faklernes Skin saae de endelig Bunden, og Grev Henrik lod sig ved stærke Reeb fire ned, hvormegit end Folkene bad ham ikke at gjøre det. Dybet blev mørkere jo længere man kom ned deri; Faklerne lyste ned ovenfra. Grev Henrik selv havde en Fakkel i Haanden, da han lod sig fire ned. Han naaede endelig Bunden i Dybet. Skjelvende satte han sin Fod derpaa, han gysede for Synet af det, han søgte. Med stirrende Bine, med langsomme Skridt gik han frem. Kun halvt kastede han Bjet hen til den anden Side af Klippen, hvor Iddas Legeime maatte ligge. Han fandt det ikke nede i Dybet, hvormegit han end søgte. Ved hvert Skridt, han gjorde, gysede han, ved hver Lysning af Fakkelen, naar han søgte i Bussene, skjelvede han.

han. Jdda! sagde han sagte, Jdda! tilgiv mig! Han fandt ikke det Liig, som han skjævede for. Ak! raabte han, det hænger endnu i Træerne paa Klippen; selv den Trøst at begrave hende, nægtedes mig af Gud, som forblindede mig. Han lysede med Fakkelen op ad mod Træerne, men ogsaa der saae han intet dødt Legeme. Han flavnede op paa Klippen, lyste hist og her omkring, og saae intet. Endelig hørte han en sukkende Stemme ved Siden af sig. Han stivnede af Skæk, og vovede ikke at see til Siden. Det forekom ham som det var Jddas flagende Aand. Endnu et Suf! — "

„Langsom vendte han Fakkelen og Djet og — O Himmel! O hvilken Henrykkelse — han saae sin uskyldige Jdda sove sødt i en Klippehuling. Den hastige Glæde gjorde ham maalløs, han betragtede hende kun, og hans Blik hestede sig snart angerfulde paa Jdda, snart taknemmelige paa Himmelen, fordi han ikke saae Tegn til noget Saar eller nogen Beskadigelse. Han kastede sig ned for Jdda, kyskede hendes Klæder, som be-

dækkede hendes Fødder, og han vædede endog hendes Fødder med hede Taarer."

„Gdda gjorde en Bevægelse i Søvn. Derpaa aabnede hun det skønne Øje. Hefstig for-
skrækket foer hun op af Klippen, endnu stærkere
blev hendes Skræk, da hun saae Greven. Hun
saae stivt paa ham et Djeblik, da han laae nede-
for hende paa Klippen, strakte den ene Haand
op mod hende, med angerfuldt, ydmygt Blik, og
med sagte, rørende Stemme sagde han: min uskyl-
dige Gdda! Men hastig holdt hun Hænderne for
Øjnene, og vendte Ansigtet bort. Gdda! raabte
han, elskede Gdda! tilgiv! Hendes Hænder sank
ned fra Øjnene, hun saae igjen stivt paa ham,
dervaa opløstede hun begge Hænderne i det tykke
Mørke, og saae op til den stjernefulde Himmel.
Grev Tofenburg! sagde hun alvorlig, oven over
Stjernerne boer den, der er Dommer over os
begge, og min Hævner! jeg beder ham, at han
vil tilgive Dig, hvad Du gjorde imod mig."

„Greven omfavnede Gddas Fødder og sag-
de: Gdda! tilgiv mig min ubesindige Vrede, den
brændende Skinsyge!"

Rolig

Roelig sagde Zoda, Greve! da jeg gav mit Liv for Dit, da svor Du, at Du aldrig vilde holde mig for utro, om end en Helgen steg ned fra Himmelen og bekræftede det ved det hellige Sacrament. Du har brudt Din Fed, Du har myrdet mig, thi at jeg endnu lever, er et Mirakel af Englerne, som beskytte Uskyldigheden, og som bære mig i Lusten. Før Dig er jeg død, Tokenburg! Skaf mig op af dette Dyd, eller lad mig dø af Hunger her, men jeg er ikke mere Din! — Hun vendte sig koldt bort fra ham."

„Kan Anger ikke bevæge Dig, Zoda, sagde Greven, og kyskede hendes Kjole. Guds Barmhjertighed vindes dog ved Anger, Guds Dom lader sig dog afvende ved Anger!"

„Tokenburg! Gud kan være barmhjertig, thi han er almægtig, og kan derfor beskytte sig selv mod Forbrydere; det kan jeg svage ikke mod Din blinde Stolthed, mod Din rasende Bitterhed. Nej, Grev Henrik, jeg veed nu, at Ekins syge er et Føster af Stolthed, af Had, men ikke af Kjerlighed."

„Af

„Af Had? O Gddas, jeg beder Dig, gjør mig ikke Uret!“

„Eller af Foragt, thi hvad er Kjerlighed uden Tillid? Skaf mig op af dette Dyb!“

„Da det dagedes, vare de begge oppe af Dybet, og skjønt nu Grev Henrik sank ned for Gddas Fødder, græd, sukkede, omfavnede hendes Knæ, og bad at hun vilde tilgive ham og vende tilbage med ham til Slottet, og skjønt alle hans Folk knælende bade hende derom, afsløg Gddas det dog standhaftig. Nu vilde Henrik næsten med Magt tvinge hende til at følge med sig, men hans Folk vovede ikke at lægge Haand paa den Helgen, som Gud saa underfuld havde bevaret. Gddas forlod Kredsen af alle disse Mænd, som knælede omkring hende, og hun tog nu Vejen hen til Fischingen.“

Hendes Mand og alle Folkene fulgte med hende til Klosteret. Ogsaa Abbedissen bad for Greven, men Gddas vilde ikke leve mere med ham, hun forblev stille og hellig her i hendes Celle. Naar nogen i Klosteret spurgte hende, men Gddas! hvor kan Du modstaae saa megen Kjerlighed?

saa

saar svarede Gædd: Kjerlighed, siger Du? er det Kjerlighed, naar Synet af een af mine Ringe i en andens Haand kan saa aldeles udlette en saaa længe prøvet Trost og Kjerlighed af hans Huskommelse, at han dræber mig? Hun agtede ikke heller paa sin Families Formaninger, eller Grev Riburgs Bøn, som hun inderlig elskede, men forblev og døde her i dette Kloster. I hendes sidste Skrivtemaal tilstod hun, at hun aldrig havde afladt at elske Grev Tokenburg, skjønt hun aldrig kunde overtale sig til at leve med ham. Dette Alter og dette Malerie befestede hun til Gæde for de Engle, som havde baaret hende ned ad Klippen. En lærd Munk optegnede hendes Historie, saaledes som jeg har fortalt den, og nedlagde en Afskrift af samme i dette Kloster.

„See Julie, dette var Gæddas Celle. Her sad hun og bad til Gud, at hun maatte glemme sin Kjerlighed, og forblive standhaftig. Her, hvor vi sidde, sad hun og fortalte Munken sine Begivenheder og fældte hende Taarer, fortalte ham sin

Tro

Trofast og den Pøn, som hendes Mand's Skinsyge gav hende derfor."

Julie stod op; med en mørk Tungsindighed betragtede hun endnu længe den skønne Jddas Billede, derpaa sagde hun med eet, god Nat, Klair! Hun slog sig med Haanden for Panden, og med eet mørkt Djekast mod Jorden gik hun ind i sin Celle. Hun sov ikke. Jddas Skjæbne svævede bestandig for hendes Øjne.

Næste Morgen fandt Klair Julie igjen i Jddas Celle; hun stod og betragtede det ikke medlidende, men dybsindig. Hvad gjør Du Julie? sagde hun.

Hans Skinsyge styrtede hende altsaa ned ad Klippen, svarede Julie. „I den skrækkeligste Afgrund, svarede Klair. O Du skulde kun see denne Afgrund; Det taber sig i Dybet, naar man seer oppe fra den Balkon, hvorfra han nedstyrtede hende. Tiden var forstyrret Tokenburg, men bevaret dette Binde, hvor Gjerningen skede til Minde om Jdda. Medens jeg var Novice, var jeg ofte der og ofte har jeg fældet Taarer for den troe Jdda."

Julie

Julie vilde see den Afgrund og Klare Kæ-
fede hende et ungt Menneske, Klosterforvalterens
Søn, til Ledsager. Det var en meget varm
Dag. Julie gik først mod Aften ved det unge
Menneskes Arm hen i Dalen, som fører hen til
Tofenburgs Ruiner. De steeg op imellem Buske
ad den smalle Stie paa Klippen, jo nærmere de
kom Slottet des alvorligere blev Julie. Hun
tænkte paa, hvad hendes Moder havde sagt. Hun
tænkte paa Grubenthals Skinsyge. Fordybet i
sig selv, og kun beskæftiget med sine Tanker
gik hun op ad Klippen. Endelig vare de komne
op. Det unge Menneske førte hende imellem
Ruinerne til det Vindue, som vendte ud mod
Dybet. Dette er det Vindue, hvorfra Grevin-
den blev styrtet ned i Afgrunden. Julie traadde
hen nær til Brinken, hendes Ledsager slog Armen
om hende for at holde hende. Hun saae ned i den
skrækkelige Afgrund, hun blev svimmel ved at see
ned i dette Dyb. Hun bøjede sit Hoved tilbage
og fordybet i Tanker om Guds og Grubentals
lagde hun det et Djeblisk uden Eftertanke paa det
unge Menneskes Skulder, og sukkede: o' den
Ulyk.

Ulykkelige! Hendes ledsager holdt Armen om hende, han troede maaskee, at hun ikke befandt sig vel.

Et Menneske, af hvis Dine Raserie fremlynnede, foer i dette Øjeblik ud mod dem mellem Muren. Med en truende Bevægelse tordnede han det unge Menneske det Spørgsmaal imøde, hvem er Du Ulykkelige? Unglingen saae det rasende Ansigt, de truende Blik, hørte hans vrede Røst; han lod Julie staae, sprang bag Muren og løb ned ad Klippen til Klosteret. Han troede, dette Menneske var en Morder.

Det var ingen Morder. Det var Grubent^h hal, Julies Elsker. Han havde hjemme erfaret Julies hastige Vortreise til Klosteret Fischingen. Han havde nylig haft Tvistighed med hende angaaende Havefarlen. Hun havde vel tilgivet ham, dog saae han endnu mørke Skyer i hendes Ansigt da han gik. Nu var hun reist bort, uden at sige ham det. „Hvorfor — Hvad? Skulde hun ikke elske mig, skulde hun være reist bort for at undgaae mit Selskab?“ saaledes udledede denne Mand's mistænkelige Hjerte een Tanke af den anden, og tilsidst var han, hvor han stedse endte,

endte, i dyb Uroelighed over Julies Troskab og Kjerlighed. Julies Moder havde ikke havt Uret, han kjendte alt for mange velslystige Fruentimmer, til at han skulde kunne troe, at der var et eneste uskyldigt Fruentimmer til. Han havde i sin første Ungdom tjent i Sveizergarden i Paris.

Hans Begreber om Qvindersnes Hjerter lod ham ikke have Røe. Den; der sætter Lid til dem, raabte han, er allerede bedraget. Han reed hen til Fischingen, for at holde Øje med Julie. Han tog sin Bolig i een af de omliggende Hytter. Ganske simpel klædt, i en graa Overkjole, sneg han sig rundt om Klosteret, uden at see Julie. Næste Dag, da han kom tilbage fra en Spadse-
regang, saae han langt borte en Pige, rank, som Julie, der gik ved en Mandspersons Arm. De drejede sig nu om fra alle til Siden i Krattet. Det var Julie. Det var hendes Haar, hendes Gang, hendes Skikkelse! og det paa denne Tid da det lakkede mod Aften? Han rystede paa Hovedet. — Her gaaer hun med et Melnesse, som kun er en gemeen Karl? Hvad er det? Hvorfor gaaer hun i Krattet, hvorigjennem ingen Veje løbe?

løbe? Hvorfor er hun her ene? Om Aftenen?
Himmel og Helvede! om saa var!

Tanken om Have-Arbeideren randt ham i
Tankerne. Det unge Menneske han saa havde
en grøn Kiole paa. Grubenthal fløi hen bag Julie.
Han kom hende nærmere. Det var hende.
Han havde endog seet hendes Ansigt i Profil.
Hun gik nedse dybere ind i Krattet med det unge
Menneske, derpaa gik han op ad Bakkerne imel-
lem Ruinerne. Stjærende med Tænderne skjulte
han sig bag en Muur. Her saa han, at det
unge Menneske slog begge sine Arme om Julie.
Han saa at Julie først vendte sig bort, som om
hun ikke var for hans Kjerter. Derpaa saa
han — hvor gyseligt! — at Julie, lagde sin
søde Kind paa Unglingens Skulder, og at han
omarmede hende. Nu foer han rasende ned paa
disse Forbrydere. Unglingen tog Flugten.

Julie foer sammen, dog hastig kjendte hun
Grubenthal, som fløi ind paa hende. Endelig,
endelig raabte han i ubeskriveligt Naserie, endelig
falder Bløret bort, som saalænge laae for mit
lettroende Dje, eller vil De endnu nægte det?

„De

„De har forstrøffet mig meget, Grubenthal! hvad vil De?“

Rigtig! hvad jeg vil?, o jeg grove uhøflige Daare! hvad vilde jeg være saa uforstående at trænge mig ind her? Skulde jeg forstyrre saa sød en Time, der maaskee ikke saasnart kan arrangeres igjen. Rigtig! hvad vilde jeg? ha! ha! ha!

„Grubenthal, De er meget uartig. Det gaaer for vidt! O sandelig jeg forbyder Dem at tale et Ord mere derom til mig. Ikke et Ord mere!“

Ikke et Ord? Det er underligt! Nei, saatam er jeg endnu ikke, at jeg skal see og tie. Eller skal jeg endnu troe Deres Sirenesang? Skal jeg? Skal jeg maaskee endelig troe, at De er gaaet herhen for at gjøre en Bøn, og det med den Knægt, De havde med? Befal! hvad skal jeg da troe? Hvad vil De, jeg skal troe?

„Intet, min Herre! Deres Bebrejdelser ere saa latterlige, at jeg vilde skamme mig ved at svare noget derpaa uden med Foragt.“

Foragt? Altsaa er jeg foragtet? Jeg er altsaa latterlig og foragtet?

„Saavidt kunde det komme, hvis De blev ved at gjøre Dem foragtelig?“

Hvem var dette Menneske, Julie? Ingen Usandhed! det raader jeg Dem, Julie!

„Herr von Grubenthal, sidste Gang raader jeg Dem, ikke at spille et Ord mere angaaende denne Begivenhed. Jeg vil aldeles ikke svare paa et eneste af Deres Spørgsmaal.“

O ved Gud! det er at forlange meget! O I Kvinder! Julie! jeg siger Dem, jeg raader Dem, jeg beder Dem derom. Jeg er mig ikke selv mægtig; derfor —

„Det seer jeg, min Herre, og just derfor er det bedst, at vi gaae.“

Julie! ikke af Stedet! Om endog en Afgrund aabnede sig, for at opstige os, ikke af Stedet! Hvem var den Karl? Jeg vil have Svar, ved Gud! jeg vil have Svar!

„De skal intet Svar faae,“ svarede Julie med Fasthed.

Gik?

Ikke? Ikke? raabte han forbittret. Jeg skal
altsaa være bedraget uden at spørge: hvem der be-
drog mig? Julie svar, hvem var det! Julie!
betænk, at jeg er et Menneske!

„Men sandelig ikke et Menneske, som jeg vilde
betroe min Vre til.“

„Ikke det? Ikke? Men til den Knægt,
der fulgte med Dem blandt Ruinerne? Til ham?“

„De har Ret, hellere til ham end Dem.“

„O Himmel! altsaa — hvad behøver jeg
mere for at være overtydet om, at dette Hjerte og
var falskt, og at denne Hykleriske er som andre kvin-
delige Skabninger? Julie! hvem var den Karl?“

„De skal ikke faae at vide, hvem det var,
Grubenthal, det staaer jeg Dem inde for.“

Ikke? Skal jeg ikke Julie! — Han greb
hende voldsom ved Armen, med rullende Øjne
betragede han hende, og saae dernæst ned i den
frygtelige Afgrund, som Julie endnu stod ved
Breddens af. Ved Gud! raabte han, jeg havde
Lyst til, jeg kunde styrte Dem ned og mig selv
bag efter?

Julie skrækkedes for hans voldsomme Besværgelser. Godt, sagde hun, De skal faae hans Navn, De skal faae alting at vide, hvad De spørger om, og jeg skal ikke forie den mindste Omstændighed for Dem. Men da maa De ogsaa høre mig. Hvad vil De vide? Hun gik et Par Skridt tilbage, og satte sig paa en Steen. —

Hvem er den Karl, som var hos Dem?

„Det er Klosterforvalterens Søn.“

Hvorlænge har De kjendt den Knægt?

„Fra i Eftermiddag Klokken fire, da min Tante, Abbedissen i Klosteret, kaldte paa dette unge Menneske med disse Ord: Jacob! bring Frøken von Erlach hen paa Ruinerne. Fra dette Øjeblik af kjender jeg ham.“

O, jeg vil høre Sandhed! Sandhed forlanger jeg!

„De kan spørge min Tante derom. Jeg vil endog lade mig forhøre i Vidners Nærværelse.“

Hvad vilde De vel her? her i denne Ensomhed?

„Jeg vilde see det Sted, hvor jeg stod, og hvor Herren paa dette Slot, Grev Tøkenburg, for
nogle

nogle hundrede Aar siden af Skinsyge styrtede sin uskyldige Kone ned. Historien er meget lærerig, Herr von Grubenthal, jeg forsikrer Dem."

Og De omfavnede Karlen rimeligvis af Glæde over det Eventyr?

„Omfavnede? ikke saavidt jeg veed, min Herre! Det unge Menneske slog sine Arme om Livet paa mig, da jeg saae ned i Afgrunden, det maatte han naturligen, hvis jeg ikke skulde styrte ned i Dybet. Jeg blev svimmel, da jeg saae der ned. Jeg lagde min Pande paa det unge Menneskes Skulder, just fordi jeg var svimmel. Dette var ogsaa naturligt."

De forstrækkedes da jeg kom, og det unge Menneske, som holder Dem, naar De seer ned i en Afgrund, hvor intet er at see, og paa hvis Skulder De lægger Deres Pande, naar De bliver svimmel, hvorfor løb da denne besynderlige Karl bort?

„Han løb rimeligvis bort, fordi han ikke havde synderlig god Troe til Dem, da De foer frem fra Muren med et Ansigt, som om De havde myrdet En."

Julie! Julie! tør jeg troe Dem? tør jeg?

„Det kan De sikkert, Herr von Grubenthal, thi naar vi komme hjem, vil jeg give Dem det meest overtydende Beviis: De skal see og tale med det unge Menneske selv. Jeg skal ikke forlade Dem, ikke gaae fra Deres Side, førend det unge Menneske har fortalt Dem det samme, som jeg nu fortæller Dem; førend baade min Tante og min Claire have fortalt Dem Anledningen til den Vandring, jeg gjorde herop, De skal faae den ulykkelige Kones Billede at see, som blev styrtet ned derfra af Skinsyge. Hvis De vil, kan De selv læse hendes rørende Historie, og maaskee selv interessere Dem for at see disse Ruiner. Men tilsidst vil jeg gjøre min Eed paa, at jeg ikke har haft nogen anden Tanke ved denne Spadseregang, end om Idida von Tokenburg og Herr Grubenthal. De skal blive overtydet. Lad os nu gaae.“

O Julie! jeg er allerede overtydet. See ikke saa alvorlig Julie, og tilgiv min Mistanke. De er saa god Julie! „Jeg vil tilgive Dem Deres Mistanke — under een Betingelse.“ Un-
der

der enhver Betingelse i Verden; frøv, Julie, paa min Tre, jeg skal holde det.

„Godt, jeg tilgiver Dem under den Betingelse, at De fra nu af aldrig gjør nogen Paastand paa min Haand og paa at faae mig til Kone?“

De skjertser meget bittert Julie.

„Skjerts? intet mindre end Skjerts. Nei, Grubenthal! nu veed jeg, at ikke hver Skinsyge er et Beviis paa Kjerlighed, i det mindste beviser Deres Skinsyge intet andet end at de antager mig for en af hine foragtelige Skabninger, som De maaskee har fundet i Paris... Julie sagde dette med saa fast en Tone, at Grubenthal skielvede, men snart kom han sig igjen. Det forekom ham som et Indfald, der let kunde forandres, naar man vilste sig ydmyg og angerfuld, men han tog fejl. Uagtet Grubenthals Bønner og Taarer rørte hendes Hjerter, blev Julie sit Forsæt troe. Hun ophævede sin Forbindelse med Grubenthal, og paa det han ikke skulde faae hende at see, forblev hun saalænge i Klosteret hos hendes Tante, til han forlod Egnen. Det kostede hendes Dje mangan Taare, og hendes Hjerter mangt et Gul,

Suf, men hun blev dog standhaftig: thi, sagde hun hemmelig til Klæire, Du skulde have seet ham den Aften. Han greb mig heftig, voldsom med vilde, rullende Øjne. Jeg havde nær havt Juddas Skæbne, og hvem veed, om der altid er Engle ved Haanden for at modtage en uskyldig Rone, naar en rasende Mand styrter hende ned. Bedre er det at vogte sig, medens det endnu er Tid.

